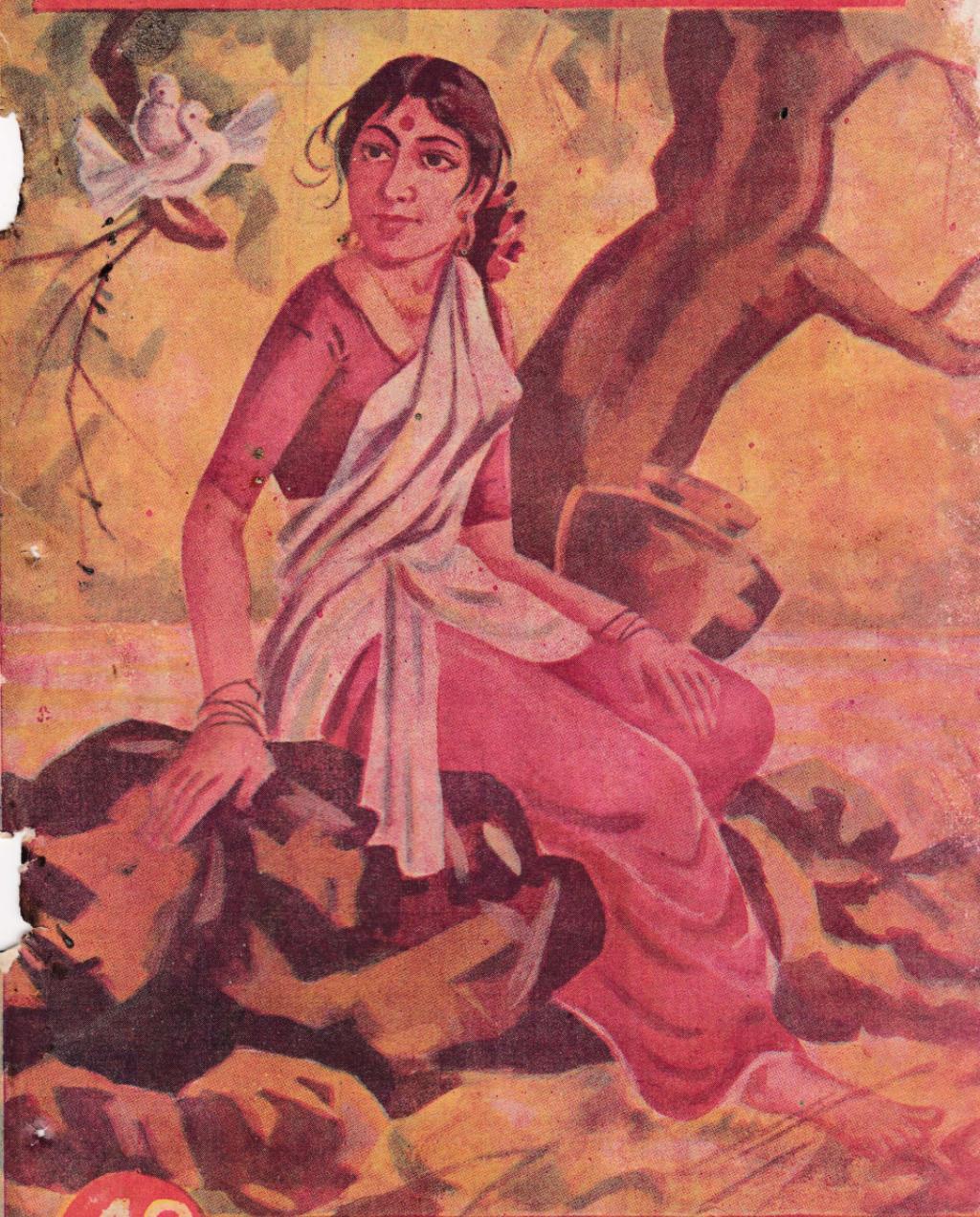

കജലവാന്തരി

40
കോട

പംക്തുനി

1965

அடுத்த இதழ்!.....

கலைவாணி

சித்திரை மாதத்துப்

புத்தாண்டுச் சிறப்பிதழ்

■ கே. எஸ் ஆனந்தன் அளிக்கும்

“ பனிமலீ ”

தொடர்க்கதையின் ஆரம்ப அணீ!!

■ அகிலன் தரும் அனுபவம் வாய்ந்த பேட்டி

■ யாழ்வாணன் படைக்கும் அமெரிக்கச் சிறு
கதை — ‘அருமை மஜைவி’

■ சிந்தைக் கிணிய சிறுகதைகள்! கவிதைகள்!
கட்டுரைகள்! யாவும் ஒருங்கே அமைந்த
புதுப் பொலிவு!

அதிக பக்கங்களோடு அழகாய் வரும்
புத்தாண்டுச் சிறப்பிதழைப் படித்து
மகிழ்த் தவரூதீர்கள்.

'கலைவாணி'

பங்குனி

— 1965

உள்ளே!.....

காதல் நெஞ்சம்	—	18
இதயத்தில் மலரும் பூ	—	25
ஆய்வுக்கட்டுரை வரிசை	—	26
தாடிபட்ட பாடு	—	28
நெஞ்சம் உள்ளவரை	—	32
என்னும் எழுத்தும்	—	39
சந்தேகம்	—	42
சங்கமம்	—	47
கற்புக்கரசி	—	49
விபுலாநந்தரின் தமிழ்த் தொண்டு	—	56
வாழ்வு	—	60
அஞ்ச வேண்டாம்	—	62
பூதவுடல்	—	65
வசை	—	67
இந்துமதம்	—	73
Minority Language States	—	76

கனது, கவிதைகளில் காணப்படும் பெயர்களைல்லாம் கற்பணியே!

விற்பனையாகின்றது !

பெள் தீகவியல்

PHYSICS IN TAMIL

ஆசிரியை:

சேல்வி இன்பம் சின்னத்தம்பி B. Sc.,

[ஆசிரியையின் நீண்டநாள் அனுபவத்தைக் கொண்டு கல்வித்தினைக்களத்தின் (பொ.க த.ப.) 1965-ம் ஆண்டு புதிய பாடவிதானத்துக்கு அமையக் கலைச்சொற்கள் சேர்த்து ஆராய்ந்து எழுதப்பட்டுள்ளது.]

அடங்கன் I — விலை 6 - 00

அடங்கன் II — விலை 6 - 50

கலைவாணி புத்தக நிலையம்

யாழ்ப்பாணம் — கண்ணடி — மட்டக்களப்பு

உணருங்கள்! உனர்ந்து செயல்பெறுங்கள்!!

முலை முடுக்கெல்லாம் கூட்டம்! தம் கொள்கை இது வென உரைப்போர் சிலர்; பிறர்விட்ட குறை இவையென உரைப்போர் பலர்;

கோமாளிக்காரர் மேடைக்கு வந்தால் எப்படி இருக்கும்? சில கோமாளியர்க்குப் பேசவும் வராது. மேடையை விட்டு அகலவும் வராது.

தேர்தல் ஒரு கோமாளிக்களமா? அல்லது மக்கள்தாம் அரசியலைப் புரிந்துகொள்ளாத கோமாளிகளா?

மேடையில் நின்று வசைமாரி பொழிவோருக்குச் சுமார் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை கிடைக்கக்கூடிய அரிய வாய்ப்பன்றே! இவ்வமர்க்களமெல்லாம் எத்தனை நாளைக்கு? 22-3-65-ஆம் நாள் வரைக்குந்தான்;

22-3-65 - ஆம் நாள் இலங்கையின் புதிய அரசியலை மக்களே தேர்ந்தெடுக்கும் புனிதநாள்! ‘சனநாயக அரசு—மக்களின் அரசு;’ என்று சொல்லிப் பெருமைப்படுதற்குப் பாராளுமன்றப் பொதுத்தேர்தல் ஒன்றே முக்கியத்துவமாய் அமைந்துள்ளது. அத்தேர்தலின் புனிதத்தன்மையை—உயர் வை—மக்கள் ஒவ்வொருவரும் உனர் வேண்டும்.

நம்நாடு—சனநாயக நாடு என்று சொல்லிப் பெருமைப்படக்கூடிய நிலையில் கடந்தகால இலங்கை அரசு செயற்படவில்லை. இலங்கையில் சிறு பான்மையரான தமிழரை எல்லா விதத்திலும் பாதிக்கக்கூடிய விதமாய் அரசியல் கண்ணேனுட்டங்களையே இதுவரை கண்டோம். இன்னும்

இந்திலை — இலங்கையின் எந்த அரசியலிலும் ஏற்படாத வாறு தடுப்பது தமிழரின் கையில்தான் உண்டு.

இம்முறை தமிழர்கள் அளிக்கும் ஒவ்வொரு வாக்குகளும், தமிழினத்துக்கு நல்வாழ்வைத் தேடித்தரக்கூடிய வாக்குகளாக அமையவேண்டும். தமிழ் மக்கள் உரிமையோடும் பெருமையோடும் வாழக்கூடிய உன்னத வாழ்வை, தமிழினமே தேடக்கூடிய பொறுப்பு நிலை—இம்முறை நடைபெறவிருக்கும் பொதுத்தேர்தலில்தான் உண்டு என்பதை உணர வேண்டும்.

தமிழ்ப் பெருமக்களே! சிந்தியுங்கள்! செந்தமிழுக்கு உரிமையும்—உங்கள் வாழ்வுக்கு வளமையும் வகையும் நாட்டி வைக்கக்கூடிய அரசிரியல் அமைப்பு எதுவென உன்னிப்பாய் உணருங்கள்! உணருந்தோறும்—உணர்ந்து செயல்படுந் தோறும்—உங்களுடைய உரிமையும், வாழ்வின் பெருமையும் உங்களுக்குக் கிடைத்தே தீரும்.

—ஆசிரியர்

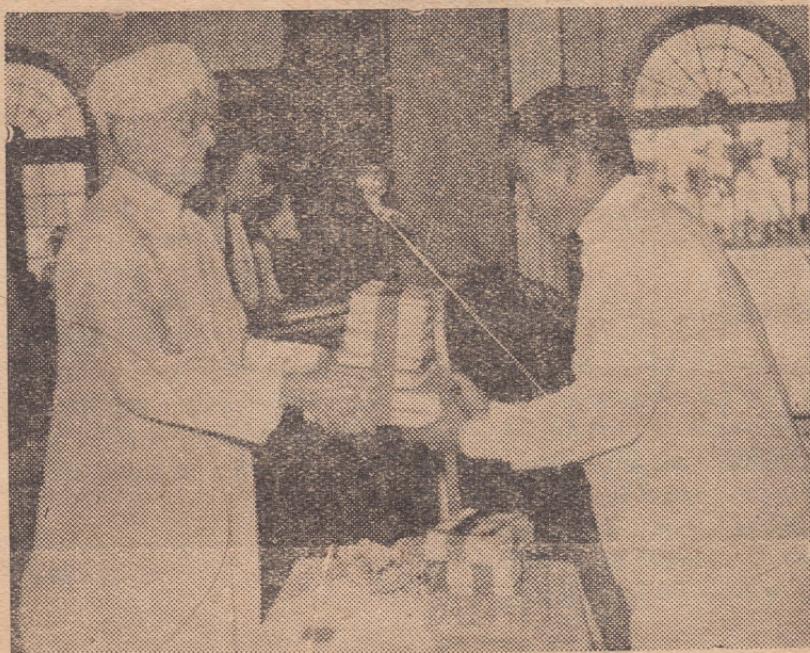
கவிதைப் போட்டி

கவிஞருக்கோர் அரிய வாய்ப்பு!

இம்மாத இதழை அலங்கரிக்கும் மூவர்ன அட்டைப்படத் தைச் சித்திரிக்குமுகமாகச் சிறந்த கவிதையினை இன்றே இயற்றி அனுப்புங்கள்.

கவிதை அனுப்புவோர் இருபத்தினான்கு வரிகளுக்கு மேற்பட அனுப்புதல் கூடாது. அனுப்பப்படும் கவிதைகளில் சிறந்தவற்றைத் தெரிவிசெய்து எம் அடுத்த இதழ்களில் வெளியிடுவோம். கவிதை எம்முறைப் பாவிலும் அமையலாம்.

—ஆசிரியர்

புலவர், க. ப. அருணசலம் B. O. L., அவர்கள் சிறந்த கட்டுரையாளர். அத்துடன் பேச்சுத் துறையிலும் வண்மை படைத்தவர். இவரிடம் முளைவிட்டு வளரும் தமிழ்ப்புலமையின் ஆய்வுப் பெருக்கு-தமிழ்ப்பண்பாட்டை வளம்படுத்தக் கூடியதாக அமைந்துள்ளது. இம்முறை ‘ஆய்வுக் கட்டுரை வரிசை’ என்னுந் தலைப்பில் இவருடைய கட்டுரை எம் இதழில் தொடர்கின்றது. மேலும் புலவர் அவர்கள் அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத் தில் வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்காகப் பரிசுபெற்றுள்ளார். இவர் 16-12-64-ஆம் நாள் பரிசு பெறுவதையும், அண்ணுமலைப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் டாக்டர், திரு. சி. பி. இராமசாமிஜௌர் அவர்கள் பரிசு வழங்குவதையும் இப்படத்தில் காணலாம்.

இன்ஸர்களின் கடைசுங்கள்

க. ராமநாதன் எம். ஏ.,
மதுரை.

ஆசிரியர் 'கலைவாணி'
யாழ்ப்பாணம்.

மதிப்பிற்குரிய ஆசிரியர் அவர்கட்டு!

மாசி இதழில் தாங்கள் படைத்த 'மருதநிலக் காதலின்' சிறப்பை என்னென்பேன். படிக்குந்தோறும் செந்தமிழ் ஊறும் சுவையைச் சுவைக்க முடிகின்றது. தொடர்ந்து இதுபோன்ற தேனூரும் தங்களுடைய படைப்பைக் கலைவாணியில் எதிர்பார்க்கின்றோம்.

இப்படிக்கு,
கலைவாணி அன்பன்,
இராமநாதன்.

செல்வி. கு. இராசேஸ்வரி,
பேராதனை.

ஆசிரியர் 'கலைவாணி'
யாழ்ப்பாணம்.

அன்புடையீர்!

கலைவாணி மாசி இதழைப் படித்தேன். மிகச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது கேள்விகளுக்கு நீங்கள் தரும் பதில்கள் அறிவும் ஆற்றலும் வாய்ந்ததாக விளங்குகிறது. புரட்சிபாலன் அவர்களுடைய 'சரடு'ம் எனைய தமிழ்நினரின் கட்டுரைகளும் பொன்னரை

மாகத் திகழுகின்றது. தாங்கள் படைத்த 'மருதநிலக் காதல்' பற்றி சொல்ல வேண்டியதில்லை உண்மையில் தங்களுடைய படைப்பு என் நெஞ்சத்தையே கொள்ளைகொண்டு விட்டது. கலைவாணி ஆரத்தில் தாங்கள் படைக்கும் ஒவ்வொரு படைப்பும் விலைமதிக்க முடியாத வைரமாக ஒளிவிடுகின்றது.

வாழ்க் கலைவாணி!

கலைவாணி பக்கதை,
கு. திலகவதி.

எ. மனோகரன் பி. ஏ., பி. எல்.,
மயிலாப்பூர்,
சென்னை.

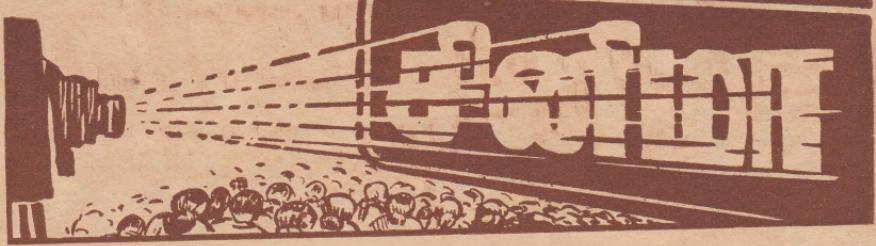
ஆசிரியர் 'கலைவாணி'
யாழ்ப்பாணம்.

ஆசிரியப் பெருந்தகையே!

மாதந்தோறும் கலைவாணி புதுப் பொவிவோடு வளர்ந்து வருவதை எம்மால் பாராட்டாமல் இருக்க முடியுமா? இலங்கை வாழ்தமிழ் மக்கள் மத்தியில் ஒரு சிறந்த தமிழ் இலக்கிய மாதச் சஞ்சிகை இல்லையே என்ற குறையை அடியோடு போக்கிவிட்டார்கள்.

'கலைவாணி' நீடுழி வாழ்க்!

அன்புள்ள,
மனோகரன்.

பூஜா பலன்

ஜலசா பிலிம்ஸாரின் “பூஜா பலன்” என்ற தெலுங்குப் படம் தமிழில் ‘டப்’ செய்யப்படுகிறது.

வசனத்தை எஸ். ஏ. சுப்ப ராமன் எழுதுகிறார். இசையை பி. பீனிவாஸ் அமைக்கிறார்.

சாவித்திரி, நாகேஸ்வர ராவ், ராஜபூநி, எஸ். விஜயலெட்சுமி, ஜமுன ஆகியோர் நடித்திருக்கும் இப்படத்தை பி. என். ரெட்டி டைரக்ட் செய்துள்ளார்.

குகைக் கள்வன்

ரஞ்சிதம் பிக்சர்சாரின் “குகைக் கள்வன்” இதுவரை 7,000 அடி கள் வளர்ந்துவிட்டதாம். அசோகன், ஆனந்தன், ராஜசௌகனி, ராஜபூநி, பி. வி. ராதா, குலதெய் வம் - ராஜகோபால், நனினி, ராமதாஸ் ஆகியோர் நடிக்கின்றனர். கதை, வசனத்தை சக்திகிருஷ்ண சாமி எழுதியுள்ளார். ஆலங்குடி சோழ எழுதிய ஒரு பாடல் பதில் செய்யப்பட்டுள்ளது.

இசையை டி. ஆர். பாப்பா அமைக்கிறார்.

கமராவை நிமாய் கோஷ் கையாஞ்சிரு. கே. பி. பீனி

வாசன் டைரக்ட் செய்யும் இப்படம் பிரகாஷ் ஸ்ரூடியோவில் உருவாகிறது.

எம். ஜி. ஆர். கோவாவி விருந்து திரும்பினார்

பத்மினி பிக்சர்சின் “ஆயிரத் தில் ஒருவன்” சம்பந்தப்பட்ட சில வெளிப்புறக் காட்சிகளில் கோவாவில் நடித்துவிட்டு, சென்ற மாதம் 25-ம் நாள் சென்னை திரும்பிய எம். ஜி. ஆர்., ஆர். ஆர். பிக்சர்சின் ‘பணம் படைத்தவனு’க்காகவும் பீ. பாலமுருகனின் “தாழம்பூ”வுக்காகவும் நடித்து வருகிறார்.

தேவதா

ரேக்கா முரளி ஆர்ட் சின் “தேவதா”வுக்கான காட்சி யில் என். டி. ராமராவ், சாவித்திரி, நாகையா ஆகியோர் நடிக்க, வாலினியில் ஒரு காட்சி படமாகக் கப்பட்டது.

மற்றும் பத்மனாபன், கீதாஞ்சலி, ராஜநலா, நிர்மலா, ஆகியோரும் நடிக்கின்றனர்,

6,000 அடிகள் வளர்ந்து விட்ட இப்படத்தின் கதை, வசனத்தை வீட்டுரி எழுதி யிருக்க, கே. ஹெமாம் பரதராவ் டைரக்ட் செய்கிறார்.

ஆண்டவன் கட்டளை தெலுங்கில் ஒலிப்பதிவா கிண்றது

பி. எஸ். வி. பிக்சர்சாரின் “ஆண்டவன் கட்டளை” ரத்னாஸீலம் புராடக்சன்சாரால் தெலுங்கில் ஒலி ச் சேர்க்கை கொடுக்கப்படுகிறது.

சிவாஜி கணேசன், ஏ. வி. எம். ராஜன், சந்திரபாபு, தேவிகா, புஷ்பலதா ஆகியோர் நடித்துள்ள இப்படத்தினை கே. சங்கர் டைரக்ட் செய்துள்ளார்.

சிந்தாமணி

கெளரி பிலிம்சாரின் ‘சிந்தாமணி’யில் டி. ஆர். மகாலிங்கம் கதாநாயகனாக நடிக்க ஒப்பந்தமாகியிருப்பது தெரிந்ததே.

இதில் கே. ஆர். விஜயா, காஞ்சனு, மனோகர், செஜுய்சங்கர் ஆகியோரும் நடிக்கலாமெனக் தெரிகிறது.

வசனத்தை ஏ. டி. கிருஷ்ண சாமி எழுதியுள்ளார். கமிராவை டபிள்யூ. ஆர். சுப்பராவ் கையாருகிறார்.

ஓய். வி. ராவ் டைரக்ட் செய்வார். தியாகராஜ பாகவதர்-அசுவத்தம்மா நடித்த பழைய ‘சிந்தாமணி’யையும் இவரே டைரக்ட் செய்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஜெமினி தலைமையில் ஒகோகோ

கணேச ஆர்ட் தியேட்டர்ஸாரின் “ஒகோகோ” நகைச்சவை

நாடகம் சென்ற மாதம் 26-ம் தேதி சென்னை மியூசுயம் தியேட்டரில் நடைபெற்றது

நகைச்சவை வியாபி க்கா திடமே இல்லை என்று கூறலாம் போவிருக்கிறது. இல்லையென்றால் பயங்கரமான போட்டிக் குழுவினரிடையேயும் நகைச்சவையைப் புகுத்தி ஒரு நாடகத்தை மா. ரா. எழுதியிருக்க முடியுமா?

தலைப்புக்கும் நாடகத்துக்கும் சம்பந்தமில்லா விட்டாலும் பல கட்டங்கள் அடிக் கரும்புபோல் இனிக்கிறது.

மோசடிக் குழுவின் தலைவரை கத்தோன்றிய ஜெமினி மகாலிங்கம் ‘ஜெடியாவுக்கு இரண்டாயிரம், மூவாயிரம்’ என்று தனது தோழர்களிடம் ஆசை வார்த்தைகள் கூறித் திறமையாக நடித்தார்.

அப்படிப்பட்ட தலைவரையே அப்பாவியாக்கி பத்திரம் எழுதி வாங்கிவிடும் அளவுக்குச் சிறப்பாக நடித்தார் மனக்கால் மனி.

மற்றும் சௌந்தரராஜன், எஸ். பி. ஆர். ரங்கராஜன், சந்தானம் ஆகியோரும் நன்றாக நடித்தனர். புதுமுகம் ஆனந்தி கவர்ச்சியாகத் தோன்றி நன்கு நடித்தார்.

மனக்கால் மனி டைரக்ட் செய்திருந்தார். இந்த நாடகத் திற்கான பயிற்சிக் காலத்தை இன்னும் கொஞ்சம் கூடுதலாக்கி இருந்தால் நிச்சயமாக இது ‘ஆகாகா’ தான்!

தலைமை வகித்த டி. சாண்டில் யாவும் முன்னிலை வகித்த ஜெமினி

கனேசனும் பாராட்டி வாழ்த்தி
நா.

தயவு செய்து

ஒரு நிமிடம்

சாயி கிரியேசன்சார் “தயவு செய்து ஒரு நிமிடம்” என்ற முழு நேர காசிய நாடகத்தைத் தமிழ் வருடப் பிறப்பன்று நடத்த இருக்கின்றனர். இதன் மூலக்கடையை நாயகம் எழுத, மேடைக் கடை வசனத்தை பொன் இளவரசன் எழுதியிருக்கிறார். இதன் பயிற்சிப் பொறுப்பை டபிள்யூ. ராமசாமி ஏற்றிருக்கிறார்.

வாழ்க்கைப் படகு

ஜெமினியின் தயாரிப்பான ‘வாழ்க்கைப் படகு’ இம்மாதம் 26-ம் தேதி சென்னை நகரிலும், மற்றும் தமிழ் நாட்டின் முக்கிய நகரங்களிலும் திரையிடப்பட இருக்கிறது.

புதுமையான கருத்துடன், உள்ளத்தைத் தொடும் உணர்ச்சி களைக் கொண்ட விறுவிறுப்பான கடையாக அது இருக்குமென்ற தெரிகிறது.

ஜெமினி கனேசன், தேவிகா ஜோடியாக நடிக்கும் இப்படத்தில் மற்றும் எஸ். வி. ரங்கராவ், முத்து ராமன், நாகேசு, கீதாஞ்சலி, எம். வி ராசம் மா, டி. எஸ். பாலீஸ்யா, மனோகர், பாலாஜி ஆகியோர் முக்கிய பாத்திரங்களாக நடித்துள்ளனர்.

கன்னாதாசன் எழுதியுள்ள பாட்டுகளுக்கு விசுவநாதன் ராம மூர்த்தி இசை அமைத்துள்ளார்.

நாரூவது படம்

இதுவரை 99 படங்களைத் தயாரித்து வெளியிட்டுள்ள சேலம் மாடர்ஸ் தியேட்டர்ஸார், தற்போது தங்களது 100-வது படத் தயாரிப்பில் முழு முச்சடன் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்.

தற்போது மாடர்ஸ் தியேட்டர்ஸ் நிர்வாகப் பொறுப்புகளை ஏற்றிக்கொண்டுள்ள ஆர். சுந்தரம் இப்படத்தின் டெராக்ஷன் பொறுப்பையும் ஏற்றிருக்கிறார்.

எட்டாயிரம் அடிகள் வரை வளர்ந்துள்ள, பெயரிடம்படாத இப்படத்தில் ஜெமினி கனேசன் பிரதம பாகத்தில் நடித்து வருகிறார். (சில பத்திரிகைகளில் வெளியானது போல் கெளரவ நடிகராக அல்ல!) அசோகன், மனோகர், தங்க வேவலு, ராமதாஸ், மணி மாலா, மனோரமா ஆகியோர் புதுமையான வேடத்தில் நடித்து வருகிறார்கள்.

இப்படத்தின் வசனத்தை ஏ. எல். நாராயணன் எழுதியிருக்கிறார்! கன்னாதாசனின் பாடல்களுக்கு வேதா இசையமைத்துள்ளார்.

இப்படம் ஏப்ரல் கடைசி வாரத்தில் வெள்ளித் திரைக்கு வரும் எனத்தெரிகிறது.

உன்னிப்போல் நூவன்

ஜியகாந்தன் சுட்டுக்கிழர்

நான் என்றைக்குமே ஓர் எழுத்தாளன் தான். சினிமா மீது ஆர்வமோ, நடிக நடிகையர் மீது மோகமோ எனக்கு எந்த வயதிலே யும் இருந்ததில்லை என்ற காரணத்தால், நான் படப்பிடிப்பைக் கூடப் பார்த்ததில்லை. நிறைய ஆங்கிலப் படங்கள் பார்த்த அனுபவத்தாலும், ஸ்டானிஸ்லாவல்கியின் ஓரிரண்டு புத்தகங்களைப் படித்த நடிப்புக் கலைபற்றிய ஞானத்தாலும், சுத்யஜித் ரேயின் படங்களைப் பார்த்த தெரியமிக்க ரசனையாலும் நான் இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டேன்.

இப்பொழுது சாவதானமாகச் சிந்தித்துப் பார்க்கையில், யாரிடமும் உதவியாளாகப் பணியாற்றுமல், எந்த ஒரு படத்தின் முழுப் படமாக்கத்திலும் எந்த ஒரு துறைக்கும் பொறுப்பேற்காமல் இருந்து ஒரு படத்தின் சகல பொறுப்புகளையும் ஏற்றுக்கொண்ட முதல் ஆள் நானே என்று எனக்குப்படுகிறது.

சினிமாவோடு தொடர்போ, தொடர்புகொள்ள வேண்டிய ஆசையோ இல்லாத என் நன்பர்கள், என்னிடம் கொண்ட தொடர்பால் ஆளுக்குச் சில ஆயிரங்களை ஒரு இலட்சிய வெறியோடு என் கையில் ஒப்படைக்கச் சித்தமானார்கள். அவர்களே இந்தப் படத்தின் சொந்தக் காரர்கள். நான் ஒரு கருவிதான். ஒரு கருவி என்ற முறையில் எனக்கும் இதில் சொந்தம் உண்டு. இந்த சிருஷ்டியின் மூலம் ஏதாவது சாதிக்க முடியுமெனில், அந்தச் சாதனைகளின் பெருமைகள் அளைத்தும் அவர்களையே சாரும். இதன் குறைகளுக்கு நானே பொறுப்பாளி. அவர்களின் ஒத்துழைப்பால் திட்டமிட்டபடி இந்தப் படம் உருவாயிற்று. நடிகர்களை நான் கசக்கிப் பிழிந்தேன். பல இரவுகள் அவர்கள் கண்விழித்தார்கள். அநியாயமான அதிகப்படச் பண்ணத்தைப் பெரும் நடிகர்கள் மத்தியில், இவர்கள் அநியாயமான குறைந்த பட்சத் தொகையைச் சன்மானமாகப் பெற்றார்கள்.

எங்கள் சொந்த உழைப்பையும் சொந்தத் திறமையையும் சொந்தப்பண்ணத்தையும் இறுதிவரை நம்பி இந்தப் படத்தை நாங்கள் உருவாக்கியிருக்கிறோம். வினியோகஸ்தர்களை நாடி நாங்கள் ஓடியதுமில்லை.

எங்களைத் தேடி அவர்கள் வந்து
 துமில்லை. இதற்கு அர்த்தம் எங்க
 ஞக்கும் அவர்களுக்கும் பகை என்
 பதல்ல. சிருஷ்டி என்ற முறையில்
 இப்படிப்பட்ட ஒரு படத்தின்மீது
 எங்களுக்கு இருக்கும் நம்பிக்
 கையை அவர்கள் மீது நாங்கள்
 சுமத்திவிடக்கூடாது என்பதுதான்.
 ஏனெனில் வியாபாரியின் லட்சியம்
 வியாபாரமாகத்தான் இருக்க
 வேண்டும். நஷ்டமென்று வந்தால் லட்சியவாதிகள் அதைத்
 தாங்கிக்கொள்ளலாம்; வியாபாரிகள் அதைத் தாங்கிக்கொள்கூடாது என்ற நல்ல நோக்கத்
 தினால்தான். இந்தப்படத்தை ஆயிரம்தான் வெளிநாட்டுக்காரர்கள் ரசித்த போதிலும், அதன் மூலம் எங்களுக்குப் பணம் வந்து குவிந்தபோதிலும் இந்தத் தமிழனின் ஆன்மாவில் ஒரு சிறு சலவனம் கூட இது ஏற்படுத்தவில்லையெனில் நாங்கள் தோற்றவர்களோயா வோம். இந்த விருப்பத்தின் விளைவாய் மக்களைப் பல பிரிவுகளாகச் சந்திக்க விரும்புகிறோம். உதாரணமாக மன்றங்கள், தொழிற்சங்கங்கள், கல்லூரிகள் என்ற முறையில் அமைந்துள்ள எந்த ஒரு ஸ்தாபனமும் எங்களை அனுகிச் சுலபமாக ஒரு காட்சிக்கு ஏற்பாடு செய்துகொள்ள முடியும். ஆகவே இந்தப் படத்தைப் பொறுத்தவரையில் மக்களின் பார்வைக்கு இது தயாராகிவிட்டது. சினிமா பாடையில் சொன்னால் இது ரிலீஸாகி விட்டது. -ஆனந்தவிகடன்

மஜைவாழ்க்கை வகுப்பு

மஜை வாழ்க்கையைப் புதி தாக நடத்தத் தொடங்கும் இளந்தம்பதிகளுக்கு வகுப்பு வைத்து மஜைவாழ்க்கையைப் படிப்பிக்கும் பணியில் மேற்கு செர்மானியின் பல்வேறு மதநிருவாகங்கள் இறங்கியுள்ளது.

மேற்கு செர்மானியில் விவாக ரத்துக்கள் அதிகமாகிக் கொண்டு வருவதாலும், பெரும் பாலான தமிழ்கள் திருமணமாகி மூன்று நான்கு ஆண்டு ஞக்குள்ளேயே மனவேறுபாடு கொண்டு தமிழ்மூன் திருப்தியற்றவாழ்வை மேற்கொள்வதாலும், நாட்டின் நலன் குறித்து இப்பணியைச் செய்ய மதநிருவாகங்கள் மூன்வந்துள்ளது.

இவ்வகுப்பிலே வீட்டு நிரவாகம், குழந்தை வளர்ப்பு, வீட்டை அலங்கரித்தல், ஆரோக்கிய நிலைகள், மஜைவியல் முதலான பாடங்கள் போதிக் கப்படும்.

* * *

கேள்வி பதில். வேல்மாறன்

கோவை, எம். மணியன்,

கோயம்புத்தூர்.

கே: ஆசைக்கு எல்லையுண்டா?

ப: எல்லையிருந்தாலும் அவ்வெல்லையைக் காண்பதற்கு முன்னமே ஆசை பேராசையாக வளர்ந்து மனிதனையே சாகடித்து விடுகின்றதே!

கா. நிர்மலாதேவி,

சென்னை—2.

கே: மனித உயிரின் தோற்றுத்தையும் முடிவையும் கூறுவீர்களா?

ப: ஆரம்பமாவது பெண்ணுக்குள்ளே மனிதன் ஆடி அடங்குவது மன்னுக்குள்ளே.

நா. சந்திரபாலன்,

மருதானை.

கே: நடிகை தேவிகாவைப் பற்றி இரண்டொரு வார்த்தை?

ப: சிறந்த நடிகைதான். ஆனாலும் உடல்தான் நாளுக்குநாள் பெருத்து வருகின்றது. உடலின் பெருக்கத்தைக் குறைத்து நடிப்பின் பெருக்கத்தை விருத்தி செய்துக்கொடுக்காது.

தால் தேவிகா சினிமா உலகின் நிரந்தர தேவியாகி விடுவார்.

அ. தில்லையம்பலம்,
சம்பூர்.

கே: உண்மையான இலக்கிய ரசிகன் முதலில் எதை உற்று நோக்க வேண்டும்?

ப: இலக்கியம் காட்டும் பேருணர்வை.

க. ராசாம்பாள், பி. ஏ.,

மதுரை.

கே: மனித வாழ்க்கையில் பெரிய சுமையைத் தாங்குவது யார்?

ப: பெண்தான்; பெருஞ் சுமைகளைப் பொறுமையோடும் உரிமையோடுந் தாங்கி—தம் சக்தியால் வாழ்க்கையில் வெற்றி காணும் வண்மை, பெண்மையிடந்தான் உண்டு.

ந. தனபால்,

கொழும்பு—2.

கே: சேனுவரையர் 'உலகம்' என்ற சொல்லை வடமொழி என்கின்றாரே?

ப: சேனுவரையரென்ன எந்தவையாபுரியரும் 'உலகம்' என்ற சொல்லை வடமொழியென்றனரே தவிர, 'அது என் வடமொழி' என்று காரண காரியங்களோடு நிறுவிச் சொல்லவில்லை. அவர்கள் ஒரு வரியில் கூறிய கூற்றை மறுத்து, 'உலகம் தூய்மையான தமிழ்ச்சொல்' என்பதைப் பல காரண காரியங்களோடு அநேக எடுத்துக்காட்டுக்களூடன் வித்து

வான், வி. எம். சோமசுந்தரம் (அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் விரிவுரையாளர்) அவர்கள் ஆணித்தரமாக நிறுவியுள்ளார் அவர் நிறுவிய பல ஆராய்ச்சிப் பேருரைகள் இன்னும் நூல் வடி வில் வரவில்லை. வந்தால், சேன வரையரின் வடமொழிப்பற்று எத் துணை மோசமானது என்பது யாவ ருக்கும் புரிந்துவிடும்.

கே. எம். கணிபா,
கிண்ணனியா—9.

கே: 'சந்தேகம்' தீராத வியாதி யாமே?

ப: தீரும்—பிரச்சனை முற்றி வெடிக்கின்றபோது;

கு. ஏரம்பழுர்த்தி,
கண்டி.

கே: எனக்கு 40 வயது, என் மனைவிக்கு 36 வயது, எங்களுக்குப் 13 வயது மகன் மட்டுத்தான் இருக்கிறான். இடையில் இருத்தடவை 7 மாத 8 மாத குழந்தைகள் பிறந்து இறந்து விட்டன. இதற்குப் பல வைத்தியம் செய்தும் பலனில்லையே?

ப: நோய்க்குரிய காரணத்தைப் புரிந்துகொள்ளாமல் பல வைத்தி யங்களைச் செய்வது பெருந்தவருகும். முதலில் உங்கள் மனைவியின் இரத்தத்தையும் உங்களுடைய இரத்தத்தையும் சோதிக்க வேண்டும். (VDRL Rh Blood typing) மேலும் தங்கள் மனைவிக்குக் கருப்பை நோய், சிறுநீரக நோய், அதிக இரத்த அழுத்தம், ஏதேனும் இருக்கிறதா என்று சோதித்துச் சிறந்த வைத்தியரின்

ஆலோசனையுடன் தகுந்த மருந்தைச் சாப்பிடுதல் நன்று.

ந. மனோகரன்,
நுவரெவியா.

கே: ஆசிரியர் அவர்களே! சொற் பொழிவு நிகழ்த்துதற்கு மலைநாட்டின் பல பாகங்களுக்குத் தாங்கள் வரவிருப்பதாகக் கேள்வியுற்றிருக்கிறேன். என்று வருவீர்கள்?

ப: இன்னும் என் பயணத்துக்குரிய திட்டங்களை வகுக்கவில்லை. மலைநாட்டு அன்பர்களின் ஆவலை நன்கு அறிவேன். பெரும்பாலும் சித்திரைத் திங்களில் பயணத்தைத் தொடக்கலாமென என்னியுள்ளேன். எதற்கும் விளாப்பமாக என் பயண விபரங்களைக் 'கலைவாணி'யில் வெளியிடுவேன்.

எ. சேகரன்,
காஞ்சிபுரம்.

கே: எம். ஜி. ஆரின் மார்க்கட்குறைந்து வருகிறதே?

ப: சினிமாவில் யாருடைய மார்க்கட்டுத்தான் நிலைநின்றது. எம். ஜி. ஆர். சினிமாவில் ஒரு சலவசலப்பு; அச்சலவசலப்பு மக்கள் திலகம் என்னும் பேரில் இன்னுஞ்சில் காலந்தான் வாழ்முடியும்.

கா. செந்தூரன்,
திருவனந்தபுரம்.

கே: குருசேவ் இன்னும் வாழ்கின்றாரா?

ப: வாழவில்லை. சதா சாகின்றூர். அவருடைய சாவின் முடிவை உருசியாவின் தலைமைப் பீடந்தான் அறியும்.

என். சோமசுந்தரம்,
மாத்தளை.

கே: தை இதழில் 'நாணமே
தடை' என்னுந் தலைப்பில் கவிதை
யளித்த பார்வதி நாதசிவம் அவர்
கள் எந்த ஊரைச் சார்ந்தவர்.

ப: யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில்
மாவிட்டபுரத்தைச் சார்ந்தவர்.
இவர், காலஞ்சென்ற பிரபல தமிழ்
முறிஞரான 'மகாவிங்கசிவம்'
அவர்களின் ஏக புத்திரன்.

செல்வி. கே. ராஜமலர்,
மட்டக்களப்பு.

கே: மாசி இதழில் மருதநிலக்
காதலைப் படைத்த தாங்கள், பங்கு
குனி இதழில் எதைப் படைக்கப்
போகின்றீர்கள்?

ப: இதோ பங்குனி இதழைப்
பாருங்கள்! என் பொங்கு தமிழ்ப்
படைப்பு யாதெனாப் புரிந்துவிடும்.

வி. யோன்பிள்ளை,
யாழ்ப்பாணம்

கே: சினிமா உலகில் கண்ண
தாசனுக் கீடாக யாரைச் சொல்ல
லாம்?

ப: 'வாலி'யைச் சொல்லலாம்.
வாலி கண்ணதாசனுக்கு ஈடுபெண்று
சொல்வதைவிட மேலென் டே
சொல்லலாம்.

எம். மகேஸ்வரி,
பருத்தித்துறை.

கே: குடும்பப் பெண்களும் சினி
மாவில் நடிக்கின்றார்களே?

ப: நடிக்கின்ற எந்தப் பெண்
னும் குடும்பப் பெண்ணை இருக்கவும் முடியாதே!

பி. யோகதாசன்,
பெரியகிண்ணனிய—10.

கே: மதங்களில் சிறந்த மதம்
யாது?

ப: மதங்களிலே சிறந்த மதம்
இழிந்த மதமென்று எதுவுமில்லை.
எல்லா மதங்களும் மனிதவாழ்வுக்
குரிய நற்பாதையைத்தான் காட்டு
கின்றன.

ச. செல்வநாயகம்,
புத்தளம்.

கே: சென்ற ஆண்டில் தமிழ்
சினிமா நடிகருள் நன்கொடையாக
அதிகபணம் கொடுத்தவர் யார்?

ப: முதலாவதாக எம். ஜி.
ஆரைத்தான் குறிப்பிடலாம். இவர்
1964 ஆம் வருடத்தில் 81,101
ரூபா நன்கொடையாகக் கொடுத்துள்ளார். அவருக்கு அடுத்தபடியாக அதிக நன்கொடை கொடுத்தவர் சிவாஜி தான். சிவாஜி சென்ற ஆண்டில் மழையினால் பாதிக்கப்பட்டவருக்கும் அரசாங்கமருத்துவமனைக்கும் எல்லாமாக 70,000 ரூபா கொடுத்துள்ளார்.

* * *

குருசேவ்

என்னசெய்கிறார்?

எட்டு வருட காலம் சோவியத் பிரதமராக இருந்து சென்ற அக் டோபரில் அப்பதவியைத் துறக்க வேண்டி ஏற்பட்ட பிறகு குருசேவைப் பற்றி உருசிய மக்களுக்கோ வெளியுலகிற்கோ ஒன்றுமே தெரியாது. மாசுகோவுக்குப் பல மைல் தூரத்தில் தமது நாட்டுப்புற ஜாகையில் அவர் வசிப்பதாக மட்டும் தெரிந்தது. அவர் பதவியிலிருந்த காலத்தில் செய்த விதிகளின்படி அவருக்கு ஒரு கணிசமான 'பெங்சன்' தரப்பட்டு வருகிறது. மற்றபடி அரசாங்கமும் கட்சியும், வரலாற்றிலிருந்து அவரது பெயரை நீக்கிவிடுவதில் விஷேச சிரத்தை காட்டி வந்துள்ளன. அவரது படங்களைல்லாம் மறைந்துவிட டன. அவர் தமது அஞ்ஞாதவாசத் திலிருந்து வெளிப்போந்து, விண்வெளி வீரர்களின் சாதனைகளைக் கொரவிப்பதற்காக நிர்மாணித்துள்ள நினைவுச் சின்னத்தை, மனைவியுடன் வந்து பார்த்து மகிழ்ந்ததாகச் செய்தி கிடைத்துள்ளது. விண்வெளி முயற்சிகளைப் பெருமள

வில் ஊக்குவித்தது அவர்தாம். எனவே தமது பரிபவ நிலையையும், மனக் கசப்பையும் மறந்துவிட்டு, அவர் சின்னத்தை வந்து பார்த்துச் சென்றார் போலும்.

"குருசேவ் என்ன செய்கிறார்?" என்று ஒரு அயல்நாட்டினர் கேட்டதற்கு, உருசிய அமைப்புக்கு இயல்பாயுள்ள முறையில் மாசுகோ ரேடியோ பதிலளித்தது. "வயது எழுபதுக்கு மேலானவர். நல்ல தேகதிடமில்லாதவர். மற்ற பெண்சன் தாரர்களைப் போலவே அவரும் இருக்கிறார்" என்று பதிலளிக்கப் பட்டது. ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக முழு முச்சுடன் ஏதாவது ஒருவகைத் தலைமைப் பொறுப்பில் இருந்து வந்தவர் குருசேவ். அவர் பெண்சன் வாங்குவதில் புதுமையில்லை. அடி யோடு வாய்டைத்துக்கிடக்கும்படி செய்து விட்டார்களே, அது அவரை வகைக்கத்தான் செய்யும். மலையுச்சி யிலிருந்து பாதாளக் குழியின் மொனத்தில் அவரை ஆழ்த்தி விட்டார்களால்லவா?

-- தினமணி சுடர்

நாதல் நெஞ்சம்

நேன் சொட்டுந் தேமல
ரைக் காவெங்கும் பரப்பி—கவினுக
ஒடும் வைகையாற்றங் கரையிலே,
பெருமரத்தின் கீழமைந்த கற்பா
றையில்—அக்காரிகை, தன் கயல்
விழியை அகலவிரித்து யாருக்கா
கவோ காத்திருந்தாள். குடத்
திலே நீர்மொண்டு—தன் செல்வ
மனை நோக்க வேண்டிய அச்சே
யிழை, தனித்து அவ்விடத்தில்
இருப்பதென்ன ? மாலைப்பொழு
தின் மஞ்சள் வெய்யில் அவ்வங்கு
கிக்கொடியாள் மேனியிற்பட்டு—
என் ருமில்லாத புதுப்பொலிவோடு
எறித்தது. அவ்வெறிப்பின் அழ
கைஆராவத்தோடு கண்டு—அவ்வா
ரணங்கைத் தொட்டு மகிழ்ந்து
கட்டித்தமுவ—ஓர் ஆண்மகன் ஏறு
நடை போட்டு வந்தான்.

நீத்துவான் புலவர். பி. ஆனந்தராயர்
வேல் மாறன்

மன்றே! அதிலும் சுட்ட உணவை உண்ணுதல் உடற்கு நன்றென் பர். தலைவியோ, சுட்ட சுவையுள்ள உணவைக்கூட உண்ணுதொழி கின்றார். தன் உடலின் ஆக்கத்தைவிட தன் உடலிலும் மேலான உயிர்நிலையான தலைவனின் ஆக்கத்தை மேலாகக் கருதினார்போலும்; அப்படிக் கருதியதினால்தான் தன் நெஞ்சத்தே உயிராக உறைந்துள்ள தலைவருக்குச் சிறு துன்பத்தையும் அளிக்க விரும்பாதவளாய் ‘வெய் தான் (குடான்) உணவை உண்ண அஞ்சகிரேன்’ என்றார்.

உணவு உடலை உரமாக்கின்றது. உடலோ உயிரைக் காக்கின் றது. உடல் தளர்ந்துவிட்டால் உயிரானது அவ்வுடலை விட்டுப் பிரிந்து விடுகின்றது. தலைவி மட்டில் அடங்கியுள்ள உயிரோ தலை வளை குழுமை பெற்ற உயிராகும். அவனுக்கு, அவள் உயிர்நிலையும் தலைவன் நிலையும் ஒன்றே! அதனால்தான் சுட்ட உணவை உண்ண அஞ்சினார். அவனுடைய அச்சத்தின் உணர்வு-தலைவன் மேலுள்ள காதற் சிறப்பிலே எழுந்த பேருணர்வாகும்.

காதல் தூய்மை நிறைந்தது. அது தன்னாலங்கருதாத அருள்நோக்குடையது. அவ்வருள் நோக்குத்தான், நெஞ்சத்தில் உள்ள தலைவருக்கு வெய்தான் சிறு துன்பத்தையும் அளிக்க இடங்கொடுக்கவில்லை. சுட்ட உணவை உண்டு சுவைக்கக்கூடிய சுவைப்புலனே அவனுக்குத் தெரியாததோர் புலனுகிவிட்டது. அவனுக்குத் தெரிந்த ஒரேயொரு புலன்-தலைவனின் உறவால் இனைந்து பெறும் காதற்புலனே தவிர வேரெருந புலனுமேயில்லை.

காதற்புலனை வளர்த்தது எது? நினைக்குந்தோறும் நினைக்குந்தோறும் உரம்பெறும் காதல்நெஞ்சமே!; அந்நெஞ்சம் காதற் புலனை வளர்க்க, அப்புலன்-சுட்ட சுவையுள்ள உணவைச் சுவைக்கக்கூடிய சுவைப்புலன் முதற்கொண்டே எல்லாப் புலன்களையும் வெறுத்தது! மறுத்தது! ஒருத்தது!

இதுவன்றே காதற் சிறப்பு! இச் சிறப்புக்கு நிலைக்களமாக அமைந்த தலைவியின் காதல் நெஞ்சின் சிறப்பைத் தோழி நன்றாகப் புரிந்து கொண்டார். உண்மையில் இவனுடைய உடலையும் உயிரையும் உணவு காவாது. அப்படியென்றால் எதுதான் காக்கவல்லது? தலைவன் மீதுள்ள காதல்நெஞ்சமே காக்கவல்லது. அந்நெஞ்சத்தில் முழுமை பெற்று விளங்கும் தலைவன்-‘மீண்டும் வருவான்! தன்னைத் திருமணம் புரிவான்! புதுவாழ்வைத் தருவான்!’ என்ற அசையாத நம்பிக்கையினால்தானே இதுவரை உயிர்வாழ்கின்றார் தலைவி; அவனுடைய வாழ்தலின் தன்மையைத் தோழி உணர்ந்தவள்போல் ‘தலைவியின் காதல் நெஞ்சம் வாழ்க! காதல் நெஞ்சம் வாழ்க!’ என்று தன்னுள்ளே வாயார வாழ்த்திச் சென்றார்.

வெண்பாப் போட்டி

வெண்பாப் போட்டி இன்பத்துள் இன்பமே காண்

திங்க எனைய திருமுகத்தாற் புன்சிரிப்பாற்
பொங்கும் மழலைப் புதுத்தேனால்—மங்கலத்தால்
துன்பத்தை நீக்கிச் சுகந்தரும் பின்னாநலம்
இன்பத்துள் இன்பமே காண்.

செல்வன். இ. குமாரகுலசிங்கம்
கட்டுடை,
மானிப்பாய்.

மங்கை மணிவிழியாள் மாயக் கிளிமொழியாள்
கொங்கை உறைகழைந்து கூடலிலும்—பொங்குமுயர்
அன்புத்தாய் ஆகியவள் ஆசைமகன் புன்னகைத்தால்
இன்பத்துள் இன்பமே காண்.

செ. மகேந்திரன்
யாழ்ப்பாணம்

அன்புப் பணிபூண்டு ஆற்றல் பலபடைத்து
இன்றெம்மை வாழ்விக்க வந்தாயே—என்றென்றும்
மன்பதைகள் வாழக் கலைவாணி நாவுறைதல்
இன்பத்துள் இன்பமே காண்.

க. செந்தில்நாதன்
கோவிலாக்கண்டி,
கைத்தடி.

வந்தவன் முகத்தை அவ்வண்ணப்பாவை நோக்கினால்! நோக்குந்தோறும் அவள் மதிமுகத்தில், அல்லியின் மலர்ச்சிபோல் ஆனந்தமகிழ்ச்சி தேங்கி வழிந்தது..... அவன், அவள் அருகே நெருங்கி விட்டான். அவளோ, தன் பொன்னுடல் முழுவதையும் அவன் உடலோடு தழுவ மறைத்துக்கொண்டாள்.

அவன், ஆயிரந்தடவை ‘அன்பே!’ என்றான்.

அவள், பல்லாயிரந்தடவை ‘அத்தான்!’ என்றான்.

‘அத்தான்’ என்ற அவனுடைய அன்புமொழி ஒவ்வொன்றுக்கும், அவன் தென்போடு தேனெழுகும் அவனுடைய செவ்விதழினாடே அன்போடு முத்தமிட்டான்!

காதலர் முத்தமிட்ட இன்பத்தின் ஒவிப்பெருக்கை வைகையாற் றின் பேரொலி தணித்தது. பூமணக்கும் அவனுடைய கலைந்த கூந்தலைத் தன் அன்புக் கரத்தால் மெல்ல நீவி,

‘கண்ணே, காலமெல்லாம் உன்னைவிட்டு அகலாமல் இருக்க வழியொன்றைத் தேடுகின்றேன். உன்னைத் திருமணம் புரிந்து-புதுமணை புகுந்து-வளமுடன் வாழ்வதற்கு வகைதனை நாடுகின்றேன்’-என்றான் தலைவன்;

‘கண்ணவரே! என்மனங் கவர்ந்த மன்னாவரே! அந்த மனநாள் எந்தாளில்தான் கைகூடும்?’.....என்றான் தலைவி;

‘அன்பே, அதற்காகத்தானே பொருள் தேடப்போகின்றேன்.’

‘பொருளா?! எங்கே தேடப்போகின்றீர்கள்?!’

‘வேற்றார் சென்று விரைவிலே தேடி விடுவேன்!’

‘வேற்றாரா? ஜயய்யோ! இவ்வெண்ணத்தை இன்றே மாற் றுங்கள் ஜயனே!’

‘பூவையே! பொருள் தேடினால்தானே புதுவாழ்வைப் பெறலாம். கண்ணாலா, உங்களை ஒருநாள் தன்னும் காணுதிருந்தால்—என் கண்கள் கலங்கிவிடுமே!’

‘மனங்கவல வேண்டாம் மங்காய்! மனம் புரிந்தயின் உன்னை ஒருநாளென்ன-ஒரு கணமேனும் பிரியமாட்டேன் ஆருயிரோ!’

‘அன்பரே, நீங்கள் பிரியலாம்; ஆனால் என் நெருசம் உங்களை விட்டுப் பிரியாய? இதோ! எம் காதலை வளர்த்த-மனதுக்கு மகிழ்ச்சுட்டும் மரக்காவும், மாந்தளிரும் பூந்தளிருங்கொண்டு செல்லும் வைகையும், கவின்படைத்த கற்பாறும், நீங்களாற்றபோது நிம்மதியற்ற கொடிய பாலைவனாகி விடுமே! மானே! என்னுயிர்க்குத் தென்பூட்டும் அதிமதுரத் தேனே! நீயற்ற இடம் எனக்கும் நிம்மதியற்ற இடந்தானே! என்

செய்வது? புதுவாழ்வைத் தொடங்குதற்கு பொருள் தேடும் கடமை முக்கியமன்றே!

‘..... !! ’

அவள் ஒன்றும் பேசவில்லை. தலைவன் மொழிந்ததில் அவனுடைய கடமை யுணர்வின் தன்மையைப் புரிந்தாள். அவன் பொருளுக்காகப் பிரியும் கடமை, தம் நல்வாழ்வுக்கே என்பதை உணர்ந்தாள்.

மாலைப்பொழுது மெல்லமெல்ல அழிந்து தேய்ந்தது. ஞாயிறின் ஒளிப்பிழம்பு மேற்குத்திசையின் அடிவானத்தில் புதையுண்டு செங்கடலுள் மூழ்கியது.

‘பாவாய், அதோ! பகலவன் மறைந்துவிட்டான். நேரமாகின்றது.’

‘அத்தான், பொருள் தேடத் தாங்கள் என்று’ புறப்படுகிறீர்கள்?’

‘நாளை விடிந்தும் விடியாத காலைப்பொழுதில் புறப்படுகின்றேன் கொடியே! அன்பே, நேரமாகின்றது வரட்டுமா?’

‘மீண்டும் என்றுதான் திரும்புவீர்கள்?’

‘பத்துத் திங்களுக்குள்;’

‘பத்துத் திங்களா?! அத்தான், தங்களைப் பார்க்காத பத்துத் திங்களும் எனக்குப் பத்து ஆண்டுகளைப்போற் கழியுமே!’

‘அன்பே, நெஞ்சிலே வண்மைகொண்டு பொறுத்திரு. பத்துத் திங்களும் பத்து நாட்களைப்போல் கழிந்துவிடும்.’

இம்மொழியைக் கேட்டாளோ என்னவோ ஒரு புதிய உணர்வைப் பெற்றவள்போல் தன் வட்டக்கரிய விழிகளால் அவள் அருள் காட்டும் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்த தலைவி, அவனுடைய கரங்களைத் தன் இரு கண்ணங்களிலும் ஒற்றி,

‘அத்தான், வெற்றியோடு வாருங்கள்! உங்கள் கோதை திருமணத்தின் கோலத்தோடு காத்திருப்பாள்.’

‘வருகிறேன் அன்பே!’

‘வாருங்கள் அத்தான்!’

தலைவன் சென்றுன், அவன் அத்தெள்ளிய நீரோடையைக் கடந்து மறையுந்துணையும் நின்றவாறு அவளையே வைத்த கண் இமையாது பார்த்து நின்றுள்.

அவனும் மறைந்தான். பொழுதும் நன்றாக மறைந்துவிட்டது. பெருமரத்தின் கற்பாறில் எங்கேயோ ஒரு மூலையில் கவனிப்பாற்றுக் கிடந்த குடத்தைத் தலைவி எடுத்து அதனுள்ளே வைகையாற்றின் தெளிந்த நீரை மொண்டாள்.

அவள், தன்னுடைய மின்னவிடையிலே நீர்க்குடத்தை வைத்து-அன்னதை நடப்பதற்குமுன் ஒருமுறை தலைவன் சென்ற திசையை நோக்கித் தன் பார்வையை விட்டாள். மீண்டும் ஒருமுறையேனும் தலைவனைக் காணவேண்டுமென்ற அற்ப ஆசை அவளை விடவில்லைப் போலும்; எப்படி விடும்? தலைவனின் இனிய முகங்கானாது அப்பாவை பத்துத் திங்கள்வரை எப்படித்தான் தன்மனத்தை ஆற்றியிருப்பாள்?

வரைவிடை வைத்துப் பொருள் வயிற் பிரிந்த வண்ணத்தமிக்க குரான், என்று வருவான்-என்று வருவான் என்று ஒவ்வொரு நாளையும் திங்களையும் எண்ணி எண்ணி ஏக்கமுற்றாள் தலைவி; அவளைக் காணுத அவள் கண்களுக்கு இயற்கையின் கூறுகள் ஒவ்வொன்றும் கொடிய நெருப்பாகக் காட்சியளித்தது. தினமும், உணவு கொள்ளாத பூவையாய்-படுக்கை நொந்த பாவையாய்-தலைவி சாய்ந்து சருகாய்ப் போனாள். ‘இவள் வாடிடும் நிலைக்குக் காரணம் என்ன?’ என்று பெற்றவரும் மற்றவரும் தமக்குள்ளே வினவினர். முடிவு! - அவர் களுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. முற்றிலும் புரிந்தவர் யாராக இருக்கலாம்? தோழியாகத்தான் இருக்கலாம். ஆமாம் தோழி ஒருத்தியே தலைவியின் துண்பநிலையின் காரணத்தை நன்றாகப் புரிந்தவள்; அவள் தான் தலைவியின் சிந்தனையைப் பலதடவை தேற்றினாள். அவளின் உயிரைக்காத்து ஓம்பினால். சிந்தனையைத் தேற்றுதலைவிட உயிரைக் காத்து ஓம்புதலில்தான் தோழிக்குச் சிரமம் ஏற்பட்டது. உணவை அடியோடு துறந்த உருவத்தாளாகிய தலைவி, முன்னம் விருப்போடு உண்ணும் பாலை உண்ணவும் வெறுப்பாளா? மறுப்பாளா? எப்படியும் உண்ணுதற்கு மறுக்க மாட்டாள் என்ற நம்பிக்கையில் நல்லினப் பசு வின்பாலை, வெல்லம் கலந்து-சுவைபடக் காய்ச்சி-சுடச்சுடத் தலைவிக்குக் கொடுத்தாள். அவள் கொடுப்பதற்கு முன்,

‘தோழி; பல்சுவை கொண்ட உணவைக் கசந்ததென்றாய்; அப்படிப் பாலும் கசந்திடுமா?’ என்று தலைவியைப் பார்த்துக் கேட்டாள் தோழி; அதற்குத் தலைவியோ,

‘பாலா?!’ என்று வேண்டா வெறுப்போடு பாலை விரும்பாத வள்போல் அவளே ஒரு கேள்வியைப் போட்டாள்.

‘ஆமாம், பாகோடு கலந்த பாலை-இதோ,-சுடச்சுடத் கொண்டு வந்துள்ளேன்.’

‘சுடச்சுடவா?! ஐயய்யோ! காதலர் என் நெஞ்சினினுள்ளா ராகலின் (பாலை) சுடச்சுட உண்ண அஞ்சகின்றேன்.’

'ஏன்?!

'கடச்சுட உண்பதால் என் நெஞ்சத்துள் உள்ள அவருக்கு (இச் சுட்டபால்) சுட்டு விடாதோ? சுட்டதும் அவர் வெய்துறு வாரன்றே!' என்றால் தலைவி.

நெஞ்சத்தார் காதல் அவராக வெய்துண்டல்

அங்குதும் வோக்கு அறிந்து

(குறள்-1128)

.....

தோழி ஓன்றும் பேசவில்லை. அவளால் எதைத்தான் பேசமுடியும்? சுட்டபால் ஆறுமட்டும் வாய்டைத்துப்போய் நின்றால். தலைவி, பாலை உண்ண மறுத்தது தோழிக்கு வியப்பை அளித்ததா என்றால்-இல்லை. உணவுண்ண மறுப்பவள் இதையும் உண்ண மறுப்பாளன்று அவனும் எதிர்பார்த்ததுதான்; ஆனால், எதுதான் அவனுக்கு வியப்பு? உண்ண மறுத்ததுக்குத் தலைவி உரைத்தாளே,- அவ்வரைதான் அவனுக்குப் பெரும் வியப்பிலும் வியப்பை அளித்தது.

உலகில் அழியாத பெருஞ் சக்தியொன்று இருக்குமென்றால், அது காதல் நெஞ்சமாகத்தான் இருக்கமுடியும். காதல் நெஞ்சம் வெறும் உடலுறவால் வளர்வதல்ல; உள்ளத்தின் உணர்வால் வளர்வது.

தலைவியின் நெஞ்சம் ஓர் ஆலயம் போன்றது. அவ்வாலயத்தில் அவனுடைய தலைவனே இறைவனுக உறைந்துள்ளான். இறைத்தன்மை எல்லாவற்றுக்கும் மேலான உயர்ந்த தன்மை; தலைவியோதனக்கென்ற ஓர் ஒப்பற்ற உயர்ந்த தன்மையைத் தலைவனிடமே கண்டாள். அதனால்தான் அவனையே தன் நெஞ்சத்தில் இறைவனுக்கொண்டாள். இறைத்தன்மையுடன் தன் நெஞ்சத்தில் அவன் இலங்கும்போது அவனுக்குச் சிறு துண்பத்தையும் கொடுக்க எண்ணுவாளோ? அதிலும் தன் நெஞ்சத்தவனுய அவனுக்குச் சுடக்கூடிய விதமாகச் சூடான உணவையும் உண்ண விரும்புவாளோ?

உணவு சுவை நிரம்பியதாக இருக்கலாம். அச்சுவையை முழுமையோடு அனுபவிக்கக்கூடிய உணர்ச்சியோ உணர்வோ அவளிடம் இல்லை. அவனுடைய 'உணர்ச்சி-உணர்வு-யாவுமே தலைவன் வயப்பட்டு, முற்றிலும் அவனுடைய காதல் மயமாகிவிட்டது. காதல் மயமானபின் உணவை உண்ணவேண்டும்-சுவைக்க வேண்டும்-என்ற எண்ணத்துக்கு அவள் நெஞ்சத்தில் எள்ளளவேனும் இடம் இல்லை.

உணவைச் சுவைப்பதற்கு அவள் நெஞ்சம் நாடாமல் இருக்கலாம். ஆனால், உடலைக் காத்து வளர்ப்பதற்கு உணவு முக்கிய

வா ழு க கை ப் ப ட கி னி லே

.....

நாடக விமர்சனம்

மாணவர்கள் நடிக்கும் நாடகம்தானே என்று அரைமனத்துடம் நாடகம் பார்க்கச் சென்ற நமக்கு; அவர்கள் வாழ்கையையே வாழ்ந்து காட்டிவிட்டார்கள். வழக்கமான, சாதாரணமான ஒரு கதை தான்; ஆனாலும் விறுவிறுப்பாக்கி விட்டார்கள் இளைஞர்கள்.

யாழி. இந்துக்கல்லூரியின் 75-வது ஆண்டு நிறைவு விழாவை முன்னிட்டுக் கல்லூரி உயர்தா விஞ்ஞானக்கழக மாணவரால் 27-2-65 சனிக்கிழமை கல்லூரியில் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட குமாரசாமி மண்டபத்தில் முதல் நாடக

மாக அரங்கேறியது. இந்நாடகத் தின் முக்கிய பொறுப்புக்களாகிய கதை, வசனம் முதலியவற்றைத் தாமே ஏற்றுத் திறம்படச் செய்திருப்பது மெச்சத்தக்கதாகும்.

ஒவ்வொரு பாத்திரமும் தமது பகுதியைத் திறம்படச் செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் முக்கிய பாகம் ஏற்று நடித்த ராஜனின் நடிப்பு போற்றக்கூடியதாக இருக்கவில்லை. ஏனோதானே அவர் அப்படி உடம்பை வளைத்து நடிப்பைக் கெடுத்து விட்டார்.

ரவியாக நடித்தவர் நடிப்பைப் பற்றிக் குறைகூற முடியாது. அவ

ரின் வீட்டுக் காட்சியும், உடையும் அசல் பணக்காரன் என்பதைப் பளிச்சென்று காட்டிவிட்டது.

குமாராக நடித்தவர் இல்லா விட்டால் வாழ்கைப்படகு கவிழ்ந்திருக்குமோ என ஐயுறும்படி தமது பாகத்தைத் திறம்படச் செய்திருக்கிறார். அவர் தன்பனைத் திட்டத் திருத்தும் கட்டம் சபையே திடுக்கிட வைத்தது.

ஓவ்வொரு நடிகரும் மேடையைவிட்டுச் செல்லும்போது விரைவாகச் சென்றுர்கள் ஆனால் பியோன் பிரானே தனது ஆறுதலான நடையுடனேயே போனார். (எவ்வளவு ஆறுதலாகப் போக முடியுமோ அவ்வளவு ஆறுதலாகப் போனார்.) அவரின் நடிப்பு மெச்சக்கூடியதாக அமைந்தது.

மத்தியானம் சாப்பாட்டிற்குப் போகாது வேலை செய்ய வேண்டும் என மனேஜர் கூறியபோது தொழிலாளி தனது மத்தியானப் பசியை முகத்திலேயே காட்டிவிட்டார்.

கிளார்க் சந்திரன் மனேஜரி டம் கணக்குச் சொல்லும்போது ஒருதடவை பைலை புரட்டிப் பார்த்திருக்கலாம்.

லெவ்வை முஸ்லீம் வாப்பா வாக நடித்தவரின் அலங்காரம் மிகப் பிரமாதம். இன்னும் சற்று ‘ஈக்கு, போய்க்கி’ என்று பேசி யிருந்தால் எடுப்பாக இருந்திருக்கும்.

புரோக்கர் நல்லசிவம் ஏன் தானே மேக்கப் செய்ய மறந்தாரோ தெரியவில்லை. அவரின் கோட்பொக்கற் கிழிஞ்சபோச்சோ இருக்கிறதோ தெரியவில்லை.

மனேஜர் முகத்திலும், குரலி லும் உண்மையிலேயே இரக்க மற்றவராகவே காட்டிவிட்டார்.

தகப்பங்க தடித்த கருணகர ஜைப்பற்றி ஓன்றும் கூற முடிய வில்லை.

இன்ஸ்பெக்டர் இன் னும் உசாராக இருந்திருக்கலாம். பொலிஸ் பியசேனுவாக நடித்தவர் ‘சலுாட்’ அடிக்கப் பழகவில் லைப்போலும்.

சர்வகலாசாலை மாணவர்களாக நடித்தவர்களில் சந்தராக நடித்தவர் பிரமாதம். இந்தவருடம் இல்லாவிட்டால் வருஷங்கள் இருக்கவே இருக்கிறது. பரீட்சை பாஸ்பண்ண என்று கூறுகிற கட்டம் ரசிக்கக்கூடியதாக இருந்தது.

பண்களைப் பொறுத்தவரையில் வதாவாக நடித்தவர் (நடிப்புப் போதாது). உடையலங்காரம் பொருத்தம்; ஆனால் குரல் ஆண் என்று காட்டிவிட்டது.

மங்களம் பாட்டி முதல் காட்சியில் உடுத்தியிருந்த சேலை எழுமையைக் காட்டவில்லை.

மேடை நிர்வாகிகள் நாம் நினைத்ததுபோன்று நேரம் காக்கவைக்கவில்லை. பாட்டுக்கள் நன்றாக இருந்தது. ஆனால் இடையிடையே சொற்கள் விளங்கவில்லை. பின்னணி இசையினர்தமது திறமையைக் காட்டிவிட்டார்கள். இடையிடையே சினிமாவோ அன்றி நாடகமோ என்ற ஐயம் எழுக்கூடியதாக விஞ்ஞான ரீதியில் சில நல்ல முறைகளைக் கையாண்டிருக்கிறார்கள். குறிப்பாக எழுத்துப்போட்டுக் காட்டியவிதமும், ரவியின் நினைவைத் திரையில் காட்டியமையும் போற்றப்பட வேண்டியன.

மொத்தத்தில் மாணவர்கள் முயற்சியில் வெற்றி பெற்றுவிட்டார்கள் என்றே துணிந்து கூறலாம்.

இதயத்தில் மலரும்

புலவர். ஆ.கந்தசாமி

முற்றத்துக் கொடியினிலே முஸ்லை பூக்கும் ;
 முறுவலித்து எழில்மனதில் கொள்ளை சேர்க்கும் ;
 கூரையின் மேட்டினிலே பீர்க்குப் பூக்கும் ;
 கோபுரத்து விளக்கெனவே மேற்குப் பார்க்கும் ;
 கடலோரக் கழியினிலே நெய்தல் பூக்கும் ;
 கடலுழவர் கைபட்டு நாணி நிற்கும் ;
 கானைற்று மடுவினிலே வள்ளை பூக்கும் ;
 தேனோற்று மடுத்தவனின் சொல்லை ஒக்கும் ;
 பெருமலை விடரகத்தில் குறிஞ்சி பூக்கும் ;
 பெருமுகட்டில் தேன்வண்டு உறிஞ்சிச் சேர்க்கும் ;
 இருளடர்ந்த காட்டினிலே முஸ்லை பூக்கும் ;
 இருளகற்றி ஒளிதந்து இன்னல் போக்கும் ;
 பளிங்குநிறப் பொய்கையிலே அல்லி பூக்கும் ;
 பதவியிலே தலைமைசேர்‘தா மரையும்’ பூக்கும் ;
 கழனியிலே கழுநீர்குவளை கொட்டி பூக்கும் ;
 உழவனுல் மிதிபட்டுத் தேனைக் கக்கும் ;
 வையத்து மலர்களொலாம் வாடிப் போகும் ;
 வானத்து மலர்க்கட ஓடிப் போகும் ;
 இதயத்தில் எழில்மலராய் ‘அன்பு’ பூக்கும் ;
 என்றென்றும் அழிவின்றி இன்பம் வார்க்கும் ;
 வையத்தோர் அம்மலரை சூடி விட்டால் ;
 எத்தனையோ கோடிகோடி இன்பம்! இன்பம்!!

ஆய்வுக் கட்டுரை

வரிசை

புலவர். க. ப. அருணசலம். B.O.L

நிகழ்கால இடைநிலைகள்

“எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடி
செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணி

மயங்கா மரபின் எழுத்துமுறை காட்டி” — பாயிரம்

வகுக்கப்பட்ட தொல்காப்பியக் காலத்தில் காலப்பகுப்பு முறை இல்லை என் பதோ நிகழ்காலம் பற்றிக் கூறப்படவில்லை என்பதோ உண்மைக்கு மாறஞ்சு; முழுப் பூசனிக்காயைச் சோற்றில் மறைக்கும் கதை. சங்க இலக்கியங்களில் நிகழ்கால இடைநிலைகள் கையாளப்படவில்லை என்பதும் உண்மைக்கு மாறஞ்சுதான். இவ்விரண்டு கருத்துக்களைச் சான்று காட்டி நிறுவுவதோடு நிகழ்காலம் பற்றிச் சற்று ஆழ்ந்த சிந்தனையைச் செலுத்துவதுதான் இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

பேச்சு வழக்கில் - அவ்வளவாக நிகழ்கால இடைநிலைகள்

பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. ‘சோறு வேகிறது’ - என்று சொல்லாமல் ‘சோறு வேகுது’ என்று தான் சொல்கிறோம். ‘வந்துகொண்டிருக்கிறுன்’ என்று சொல்லாமல் ‘வந்துகிட்டிருக்கான்’ அல்லது ‘வந்தின்டிருக்கான்’ என்றுதான் சொல்கிறோம். இதனையே நிகழ்காலம் என்ற ஒன்றில்லை என்று கூற முடியாது. மொழி என்பது பேச்சு வழக்கோடு - நின்றுவிடுவது அன்று எழுத்து வழக்கு - என்ற மற்ற ஏரூரு வழக்கையும் உடையது. ஒரு மொழி பற்றி ஊன்றி ஆராயும்போது பேச்சு வழக்கை ஆய்வுவதோடு நின்றுவிட்டால் மொழியின் மற்றொரு பக்கத்தை விட்டவர்களாகி விடுவோம்.

ஆகையால் எழுத்து வழக்கை ஆராயும்போது நிகழ்கால இடை நிலைகள் பயன்பட்டு வந்த மை நன்கு புலனுகும். நிகழ்கால இடை நிலைகள் 5 அல்லது ஆறும் நூற் ரூண்டிலிருந்துதான் வழங்கத் தொடங்கியது என்பது பலரது கருத்து. இது எத்துணை அளவு உண்மை என்பதை ஆராயவேண்

முதலில் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே வினை, இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு எனப் பிரிக்கப் பட்டிருந்ததை அறிய வேண்டும். தொல்காப்பியம் முழுதையும் ஆராயும்போது-தொல்காப்பியர் காலம்-மூன்று என்பதை எட்டு இடங்களில் காட்டிச் செல்கின்றார்.

1. “காலந்தாமே மூன்றெண் மொழிப்”— வினை: 684
2. “இறப்பின் நிகழ்வின் எதிர்வின் என்று அம்முக் காலமும் குறிப்பொடுங் கொள்ளும்”— „, 685
3. “முந்நிலைக் காலமும் தோன்றும் இயற்கை எம்முறைச் சொல்லும் நிகழுங் காலத்து மெய்ந்நிலைப் பொதுச்சொல் கிளத்தல் வேண்டும்”— „, 725
4. “வாராக் காலத்தும் நிகழுங் காலத்தும் ஓராங்கு வருஷம் வினைச்சொற் கிளவி இறந்த காலத்துக் குறிப்பொடு கிளத்தல் விரைந்த பொருள் என்மனுர் புலவர்— „, 726
5. “செய்வது இல்வழி நிகழுங் காலத்து மெய்ப்பெறத் தோன்றும் பொருட் பாகும்மே”— „, 727
6. “வாராக் காலத்து வினைச்சொற் கிளவி இறப்பினும் நிகழ்வினும் சிறப்பத் தோன்றும்”— „, 730
7. “இறப்பே எதிர்வே ஆயிரு காலமும் சிறப்பத் தோன்றும் மயங்குமொழிக் கிளவி”— „, 732
8. “ஏனைக் காலமும் மயங்குதல் வரையார்”— „, 733

மேற்காட்டிய நூற்பாக்கள் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே அதாவது கி. மு. ஐந்தாம் நூற்றுண்டிலேயே வினைமுப்பகுப்பாக வகுக்கப்பட்டது என்பதை வலியுறுத்தும் மூன்று காலவினைகளினுள் ஞம் நிகழ்காலம்பற்றி ஜயம் எழுந்

ததற்குக் காரணங்கள் பல உண்டு. தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் தலைசிறந்த உரையாசிரியர் என்று அழைக்கப்படும் சேனுவரையர் கூட,

தொடரும்

வெ. இ. பாக்கியநாதன், பி.ஏ. எம். எஸ் இன்ஸ்லீ

படைத்தல், காத்தல், அழித் தல் ஆகிய முத்தொழில்களையும் செய்யக் கடவுளாற்றுன் முடியும் என்று எண்ணியிருக்க வேண்டாம். இம்மானிலத்திலே அந்த மாபெரும் தொழிலைச் செய்ய எம் மிடையே சக்தி வாய்ந்த மானிடர்கள் இருக்கிறார்கள். யான் வணங்கும் தெய்வத்திற்கு மட்டும் தலை சாய்ப்பேன். இவ் வையகத்தில் வேறொர்க்கும் தலை சாயேன் என்ற பெருமாப்பு உடையோர் கூட இவர்களிடத்திலே பெட்டிப் பாம்புபோல் அடங்கி, அவர்கள் சொற்படி நடக்கிறார்களென்றால் ஆச்சரியப்படுவீர்கள். அவர்கள் படைப்பு அவ்வளவு உயர்ந்தது. இப்படிச் செய்வார்கள் வேறு யாருமல்ல. “சிகை அலங்கரிக்கும் இடம்” “சலுான்” என்ற நாம தேயங்களை போட்டிருக்கும் நானு விதப்பயிற்சி உடைய நாவிதர்கள் தான். இவர்கள் எமது சிகைக் கும், மீசைக்கும், தாடிக்கும் செய்யும் சேவை அளப்பரியது. ஆனால் அவற்றை இவர்களிடம் கொண்டு

வந்தும் தாடியைத் தானம் கொடாது தாமே பேணி வளர்ப்ப வர்களும் உண்டு. அப்படிப்பட்ட வர்களினது தாடியின் சரிதை மிகவும் விசித்திரமானது. “அல்லறபட்டு ஆற்றுது அழுத நாட்களும் உள். புளகாங்கிதத்துடன் வாழ்ந்த நாட்களும் உண்டு.”

“ஆசையில்லாதவன் ஆண் பிள்ளையோ” என்பது போலத் தாடியில்லாதவன் ஆண்மகனே என்ற காலமும் ஒன்று இருந்து தான் இருக்கிறது. உலகப் புகழ் பெற்ற நாடக ஆசிரியரான “பேர்னூட் ஷோ”வினது தந்தை தாடி வளர்த்த கடை வினாக்கலை காலை நேரமொன்றில் சவரக்கத்தியினால் சவரம் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது பேர்னூட் ஷோ “அப்பா என் நீங்கள் சவரம் செய்கிறீர்கள்” என்று கேட்டாராம். “வை த கெல் ரேஜை” என்று அன்று வீசிய கத்தி தான் பின் கையிலேயே எடுக்கவில்லை.

சேர் தொமாஸ்மூர் என்பவரைக் கொலை செய்யப்போகின்றார்கள். இறப்பதற்கு முன் அவர்கேட்டுக்கொண்ட ஓர் வேண்டுகோள் இதுதான். கொலையாளர்களே! “யான் துரோகம் செய்திருக்கலாம். ஆனால் என்னுடன் வளர்ந்த தாடி அப்படியொன்றும் செய்யவில்லை” என்று சொல்லித் தாடியை ஒருபக்கமாக மடித்து விட்டாராம்.

கொள்கைகளிலே வேறுபட்டிருக்கும் “மொஸ்கோ” நகரில்கூட்டுரு காலத்தில் தாடியை வெட்டியெறிவது பாபமென மதசபை கூறியது. 16-ம் நூற்றுண்டிலே ஆங்கிலேய தூதுவராக இருந்த “சார்ஸ் கிலிங்வேர்த்” ஐவாணின் தாடியிலும் பார்க்க நீண்டதாடியை வளர்த்தாராம். இதனால் ஐவாணித் தரி சிக்கச் சென்ற இவரை ஐவான் மிக்க மரியாதை யுடன் எழுந்து இத்தாடியைக்கையில் தாங்கி தமது குருவிடம் ஆசி கூறுமாறு கொடுத்தாராம். இது கடவுட் கொடை என்று கூடப் போற்றிப் புகழ்ந்தாராம்.

எகிப்திய, கிரேக்க, ஆசீரிய மக்கள் “என் தாடிமேல் ஆணை” என்று பழங்காலத்தில் சத்தியம் செய்து கொடுத்தார்களாம்.

ஆங்கிலதேசத்தை எவிசெபத் ஆண்ட காலத்தில் தாடிக்கு இருந்த மகிழமை தனிமையானது. அக்காலத் தாடி தவம் செய்தது. இல்லாவிடில் உடைக்கட்குப்போல் கஞ்சிபோட்டு, முறுக்கி, சாயமூட்டித், துவைத்துப் பவுடர் போட்டிருப்பார்களா? அதுவுமல்லாது தாடியுடையோர் நித்திரை செய்யும்போது தமது தாடியின் மெருகு குறைந்து விடுமென்று எண்ணித்

தாடிக் கெனத்தனிப்பெட்டி செய்து கொடுத்திருப்பார்களா?

தாடியை வழித்தல் பிடிக்குதல், இழுத்தல் சட்டவிரோதமானது என்று இருந்தது என்றால் தாடி க்கிருந்த செல்வாக்கைப் பார்க்க வேண்டியது தானே!

அல்லாவின் மீது ஆணை என்று கூறும் எமது முகமதியச்கோதரர்கள், கிறிஸ்தவர்களிடமிருந்து தம்மை வேறுகக்காட்டத்தாடி வளர்க்கிறார்கள். யூதர்களிடமிருந்து வேற்றுமைப்படுத்தச் சிறிதாக வைத்திருக்கிறார்கள்.

இன்றுகூட பஞ்சாப் மக்கள் தமது தாடிக்கு எண்ணை தடவி, முறுக்கி, வலைபோட்டு, பாதுகாத்து வருகிறார்கள். இவர்களை விட மெக்சிக்கோவில் உள்ள அசெபெட்கஸ் மக்கள் தாடியுடையகடவுள்களையே வழிபடுகிறார்கள். எகிப்தியர் சவரம் செய்தனர். அவர்களுடைய மன்னர்கள் தாடி உடையவர்களாகவே இருந்தனர். தாடி 2000 வருடங்களுக்குமேலாக மேலூத்தேச நாட்டில் எதிர்ப்புகளுக்கிடையே பல காரணங்களுக்காக வளர்க்கப்பட்டு வந்தது.

4-ம் நூற்றுண்டில் கிரேக்கதேசத்தை ஆண்டுவந்த மகா அலைக்சாந்தர் அக்காலத்தில் இருந்த முறைக்கு முரணுக்கத் தாடியை எடுத்துவிட்டார். தனது உருவத்தைக்காட்ட அப்படிச் செய்தார் என்றனர் பலர். ஆனால் மகா அலைக்சாந்தர் அவர்கட்டு கூறிய காரணம் இதுதான். எதிரிகட்டு அது சுலபமாகப் பிடிக்கக்கூடிய பகுதி தாடிதான். வழித்தெறிந்து விட்டால் எதிரிகள் எம் போர் வீரர்களைப் பிடிக்க முடியாது. இது

நால் கிரேக்க நாட்டில் அரசியல் ஞானிகளைத்தவிர தாடி வைப்போர் தொகை குறையத் தொடங்கியது. அரிஸ்டோட்டில் கூடத் தமது தாடியை வெட்டி எறிந்தார்.

இந்தப்பழக்கம் மதவிடயங்களிலும் பரவத்தொடங்கியது. தாடி மனிதனைத் தாழ்த்துகிறது; கடவுளின் பட்டப்பு அது என்று கருத்து வேறுபாடு-நிலவி வந்தது. பாப்பரசர் கிளிமண்ட் 11-ல் இருந்து இற்றைவரை தாடிவைத் திருக்காத பாப்பரசர்களே இருந்து வருகிறார்கள்.

பிரஸ்யாவை ஆண்ட மகா பீற்றர் கையில் தாடி பட்டபாடு மிகவும் வருத்தத்திற்கு உரியது. 1705-ம் ஆண்டில் இவ்வரசன் தாடிமீது வரிவிதித்து தனது திறை சேரியை நிறையச் செய்ய என்னினான். சகல ஆண்களும் தாடிமீது இருந்த வரியை அரசாங்கத்துக்குச் செலுத்த வேண்டும். அல்லது வெட்டி எறிய வேண்டும் என்று கட்டளை இட்டான். அரண்மனையில் உள்ள அனைவருடைய தாடிகளும் துண்டிக்கப்பட்டன. இவ்வேலையை அரசனே செய்தான் என்றால் இவனது வெறுப்பு எத்தனையது என்று பாருங்களேன். தாடியைத் தாரை வார்க்க விரும்பாதவர்கள் தாய் நாட்டைவிட்டு ஓடினர். தாடியில் ஸாதவர்கள் சுவர்க்கத்துக்குச் செல்ல முடியாது என்று எண்ணியவர்கள் தாடியை வெட்டிப் பெட்டிக்குள் அடைத்துவைத்துத் தம் முடன் அவை புதைக்கப்பட வேண்டுமென கேட்டுக்கொண்டனர். 60 வருடங்களின் பின் கதறின் ராணி இத்தாடி வரியை நீக்கினார்.

அமெரிக்க மக்கள் ஏதாவது ஒரு சங்கத்தில் அங்கம் வகிப்ப தற்காகவோ, சேர்வதற்காகவோ தாடியை வளர்க்கிறார்கள். கொலி மூடின் தலைசிறந்த நடிகரான “கிளார்க் கேபிள்” நடிப்பதற்காகத் தாடியை வைத்திருக்கும்படி கேட்ட தற்கு மறுத்தார். ஆனால் இன்றைய ஆங்கிலத்திறை மன்னர்களான “கேர்க்டக்ளஸ்” ‘கிரெகரி பெக்’ “கிரெபேட் வாக்ளர்” நடிப்பதற்கென்றே தமது (உண்மை) தாடியை வளர்த்தார்கள் என்று கேள்விப்படும் பொழுது வியப்பு ஏற்படவில்லையா? தாடியுள் எதுண்கள் தான் ஆண்மை உள்ளவர்கள் என்று சொல்லாருடன் தாடி உடையோர் தலைப்பழுது உடையோர் எனக் கருதுவாரும் உளர்.

தற்சமயம் நியூயோர்க்கில் இருக்கும் பெரிய கம்பனிகளின் அதிபர்கள் தாடி வளர்க்கிறார்களாம். ஆனால் அவர்கள் தாம் இதை வளர்ப்பதற்குக் கொடுக்கும். காரணம் தான் வினைதமானது முதலாளி, தொழிலாளி என்று இத்தாடிதான் வேற்றுமைப்படுத்துகிறதாம். இதனால் தாடி வைத் தோர் யாவரும் பெரும் கம்பனி களின் தலைவர்கள் என்று எண்ண வும் இடம் உண்டல்லவா? இரண்டாம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்த ஹாட்டியன்; சண்டையில் ஏற்பட்ட வடுவை மறைக்கத் தாடி வளர்த்தாராம்.

தாடியை விரும்பாதோர் இக்காலத்தைப்போல் அக்காலத்திலும் பலர் இருந்தனர். தாடியை வைத்திருக்கும் கணவனுடன் துயில் வதைவிட கம்பனி மேற்படுக்கலாம் என்று சேக்ஸ்பியர் நாடகம் ஒன்றில் ஒரு பெண் கூறுகிறார்.

தான் வளர்த்த தாடியே தனக்கு இயமனுக வந்ததென்றால் நம்பமாட்டார்கள். “ஒஸ்ரி யா” என்னும் இடத்தில் வசித்த ஹாண்ஸ் ஸ்ரைங்கரின் தாடியின் நீளம் 8 அடி 9 அங்குலமாம். மேல்மாடியிலிருந்து இறங்கி வரும் போது அந்தோ! இப்பரிதாபகர மான் சம்பவம் நடந்தது. தாடியமனின் பாசக்கயிறுபோன்று கால் களிடையே விழுந்தது. தடார் என்று விழுந்தவரின் கழுத்து மடார் என்னும் முறிந்தது. அதுவே அவர் மறைவுக்கும் காரணமாக இருந்ததாம். தாடி பட்ட பாட்டை நினைக்க ஒருபக்கம் கவலை கொள்வதுடன் மறுபக்கம் மகிழ்ச்சி அடைய வேண்டியும் இருக்கிறது. தாடி அறிவின் உறைவிடம், சிந்தனைச்சிற்பிகளின் சிகரம், அரசியல் ஞானிகளின் அரசபீடம் என்று சொல்ல முடியாவிடினும் அது பெரியோர்களை, அறிஞர்களை, அரசியல் விற்பன்னர்களை காட்டிக் கொடுக்கும் அளவுகோல் என்பதை மட்டும் மறுக்கமுடியாது. தாடியில்லாவிடின் டார் வி ஜெ, சேக்ஸ்பியரை, சார்லஸ் டிக்கி ன்செ, ரூஸ்புட்டினை, டி. எச். லோறன்செ, ஹாமிஸ்பாஸ்டரை, லெனினை, மார்க்செ, பெர்ணைட் சோவை, கண்டிருப்போமா, என் தெரிந்திருப்போமா, தாடி அவர்களின் தனிப்பொக்கிஷம் அல்லவா?

நாம் வழித்தெறியும் தாடியைச் சேர்த்து வைத்தால் எவ்வளவு நீளமாக இருக்கும் என்று என்னுகிறீர்கள்? அவ்வளவு பிரமாதமான நீளமல்ல $27\frac{1}{2}$ அடி நீளம்தான் இருக்கும். சராசரி உரோமம் உடையவன் 15 வயது

நாடகம்

பொதுமக்கள் படித்து உணர முடியாத எத்தனையோ அற நிகழ்ச்சிகளை நாடகம் கலபா மாக உணர்த்திவிடுகின்றது.

சினிமா உலகம் நாடகத்தை அக்கிரமித்து வரும் போது நாடக இலக்கியம் எப்படித் தான் தோன்ற முடியும்?

தொடக்கம் தனது தாடியை வழித் தெறியத் தொடங்கினான் என்றால் அவன் சுமார் 3350 மணித்தியாலங் களை அல்லது 139 வேலை நாடகளை இதில் செலவழிப்பானும். தொமாஸ் காம்பல் என்ற கவிஞரினின் கவலை வேறு மாதிரியானது. சவரம் செய்யும் நேரங்களை சேமிப்புப்படுத்தியிருந்தால் அவர் ஏழு பாடைகளைப் படித்திருப்பாராம். எனினும் நாம் தாடி, மீசை சவரம் செய்யும் பொழுது ஏற்படுகின்ற வேதனைக்கு ஆறுதல் வார்த்தை கூறித் தேறுதல் சொல்வதுபோல் அமைகிறது ஆங்கிலேயக் காதல் கவிஞருடைன் “பைரன்” சொல்லும் வார்த்தைகள். “பெண்கள் பிரசவிக்கும் பொழுது படுகின்ற வேதனையை ஆண்கள் சவரம் செய்யும் பொழுது படுகிறார்கள். ஆதலினால் பெண்கள் ஆண்களையிட்டுக் குறைபடத் தேவையில்லை.”

*

*

*

எந்துசம் உள்ள புனர்

புலவர் வி கவுண்புமான்

(சமுதாயச் சீர்திருத்தத்தை அடிப்படையாக வைத்திடமுதிய கந்த)

சேன்னைக் கடற்கரை; மாலை நேரம்; அலைகடல் மோதும் எல்லையில் அறவாழி கவலையோடு உட்கார்ந்திருந்தான். அப்போது அழகு மங்கையின் நெற்றியில் இருக்கும் குங்குமம் போல் நீலவானில் நிலவுதோன்றியது. விண்மீன்கள் கண்சிமிட்டன. பறவைகள் கூட்டை நோக்கிப் பறந்தன கடற்கரையில் நடமாட்டம் குறைந்து அமைதி நிலவியது. அந்த அமைதியையும் அலைகள் மோதிக்கலைத்தன. வானில் சந்திரனின் ஒளி பால்போல் பரவியிருந்தது. அதுவரையும் உட்கார்ந்திருந்த அவன் துன்ப எண்ணத்தில் ஆழந்து இந்த உலகத்தையே மறந்திருந்தான்.

அந்தச் சமயத்தில் அவன் தோளில் யாரோ கையையுண்றி பக்கத்தில் உட்கார்ந்தார் ஒருவர். அறவாழி அவரைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவர் அவனின் நெருங்கிய பந்து நண்பர், நடேசனார்தான், “என் இங்கு வந்தாய் இந்த நேரத்தில்,” என்றால் அறவாழி. உங்களை வீட்டில் பார்த்தேன். காணவில்லை. இங்குதான்

வந்திருப்பீர்கள் என்று தேடிவந்தேன் என்றார். “அது இருக்கட்டும், என் சில நாளாய் இப்படிக் கவலை தோய்ந்தமுகத்துடன் இருக்கிறீர்கள்” என்றார் நடேசனார். ஒன்றும் கவலையில்லைங்க; சில நாட்களுக்குமுன் நம் பெண்ணைப்பற்றி ஒரு வர் பேசிக்கொண்டிருந்தார் ஒருவரிடம். அப்போது அவர் அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்ள யாரும் முன்வரமாட்டார்கள் என்று கூறினார். அன்று அதைக் கேட்டதிலிருந்து என்னுடைய இளமைத் தவறுகளின் நினைவுகள் வந்து-வந்து செல்கின்றன என்றார். அதைக்கேட்ட நடேசனார் “இதற்காகவா கவலைப்படுவது-எழுந்து வாருங்கள். வீட்டிற்குப் போவோம்” என்றார். இருவரும் எழுந்து அடையாற்றை நோக்கி நடந்தார்கள். ஆனால் அறவாழி யின் உள்ளாம் மட்டும் பதினே மூன்றுக்கு முன் நடந்த நிகழ்ச்சிகளைத் திரும்பவும் எண்ணலாயிற்று.

சொந்த ஊரான புதுச் சத்திரத்திலிருந்து கும்பகோணத்திற்குப் புறப்பட்ட புகைவண்டியில் ஏறி உட்கார்ந்தான் அறவாழி. மறு

நாள் கோடை விடுமுறைக்குப்பின் கல்லூரி திறக்கும் முதல்நாள். அந்த ஆண்டோடு அவனுக்கு கல்லூரிப் படிப்பு முடிந்து விடுகிறது. அதற்குப்பின் என்ன செய்வது என்று புகைவண்டியில் சாந்துகொண்டே சிந்திக்கலானான். அவன் சிந்தனை கலைவதற்குள் வண்டி குடந்தையை அடைந்தது. புகைவண்டியிலிருந்து இரண்டு என்ன. பெட்டி படுக்கைகளைக் குதித்தைவண்டியில் வைத்துக் கொண்டுதான் மூன்றுண்டுகளாகத் தங்கியிருந்த பொன்மலரின் வீட்டிற்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். அன்று இரவும் கழிந்தது.

மறுநாள் கல்லூரி உடைகளை உடுத்திக்கொண்டு ஒரு நோட்டோடு வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்தான். அப்போது நல்ல சருணம் போல் பொன்மலர் எதிரே வந்தான். மூன்றுண்டுகளாகப் பழகிய அவன் அன்று ஏதோ வொரு புதுமைப் பெண்ணைக் கண்டவன்போல் திகைத்து நின்று பார்த்தான். “அவளின் மாண்விழி போன்ற கண்கள்; அநில் கானும் மருட்சி; மானின் இரட்டைக் கொம்புபோன்று இரட்டைச் சடைகள்; அதோடு அவள் நானித்துள்ளி ஓடியபோது ஒரு புள்ளி மானே! என்று நினைத்தான். பொன்மலர் ஒடுவதைப் பார்த்து ‘மலர் இந்த ஆண்டு படிக்கவில்லையா பள்ளிக்குப் புறப்படாமல் இங்கேயே இருக்கிறேயே’ என்றான் அறவாழி. பத்தாவதோடு போதும் என்று அப்பாதான் நிறுத்திவிட்டார். நான் படிக்கத் தயார்” என்றான் பொன்மலர். “அப்போவீட்டோடு கிடக்கப்போறேன்று சொல்லு” அதற்கு “ஆம்” என்று தலையாட்டினாள் மலர். சில விணுடிக்

குப்பின் நாழிகையாயிற்று, நான் வருகிறேன் என்று கல்லூரிக்குச் சென்றுள் அறவாழி.

அன்று விடுமுறை; பெட்டி படுக்கைகளை அடுக்கி வைத்தான் அறவாழி. அச்சமயம் பொன்மலர் சமயல் கட்டிலிலிருந்து மகிழ்வாகத் துள்ளி வந்தாள். அறவாழி பெட்டி படுக்கைகளை அடுக்கி வைப்பதைப் பார்த்து ‘என்ன நீங்க படிக்கப் போவதில்லையா?’ முட்டையைக் கட்டிக்கிட்டு இருக்கீங்களே ஊருக்குப் போறிங்களா என்றான்? முட்டையும் கட்டல்ல; யாரையும் கட்டல்ல; இன்னும் உங்க ஊரில் தான் படிக்க வேண்டிய பாடம் நிறைய இருக்கே எங்கே போறது என்றான். அறவாழி. அப்ப ஊருக்குப் போகல்லேன்னுங்க” என்றான் பொன்மலர். அரைகுறையாய்ப் போய் யார் துணப்ப்படறது படிப்பை முடித்துக்கொண்டுதான் போக னும் என்றான். அந்தச் சமயம்..... பொன்மலரின் தந்தை அவர்கள் இருவரையும் பார்த்தவாறே சமயல் கட்டுக்குப் போனார். “அப்போ இந்த ஆண்டும் எங்கள் வீட்டிலேயே தங்கிவிடுவீங்க போலிருக்கே” என்றான் பொன்மலர். என் தங்கக்கூடாதா? பெரியவரிடம் நேற்றே சொல்லிவிட்டேன். உங்க அம்மா கூட மூனு வருடம் இங்கேயே இருந்து படிச்சே.... தம்பி இந்த வருடமும் இங்கேயே இருந்திட்டு போயேன். என்றாங்களே என்றான் அறவாழி. “இல்ல..... எனக்குக் கொஞ்சம் வேலை குறையும்னு பார்த்தேன..... போனுப் போகுது இருந்துவிட்டுப்போங்க என்றான். அம்மன் வார்த்தைக்கு அப்பீலே இல்லை. நீ போவென்னும் சொன்னாலும் நான் போகமாட்டேன்” என்று சொல்லி மாடிப் படிகளில் ஏறிச்சென்றான்.

அன்றிரவு வானில் பிறைச் சந்திரன் ஒளியைப் பரப்பினான். அறையிலிருந்த மின் விளக்கை அணைத்துவிட்டு நிலவொளியை ரசித்தான். அந்த நேரத்தில் பொன்மலர் மாடிக்குச் சென்றான். “பவள இதழ்ப் பாவாய்! குவளை விழி நங்காய்! தேமதுர மொழி யாய்! தெவிட்டாத பாகே! சற்று நில்; அதுவும் ஒன்று கேள்; அத்தான் மண்டபத்தில் உண்ணை

துக்கு; நாடகம் ஒன்று கல்லூரி யில் நடக்கப்போகிறது அதற்காக ஒத்திகைப்பார்க்கிறேன் என்றான். நல்லவேளை. கோடை விடுமுறை கழித்து வந்திருக்கிங்களே. அந்த வெய்யிலின் விளைவோ என்று என்னினேன் அது கிடக்கட்டும் பால் குடிக்க வில்லையா? என் ரூள் பொன்மலர். என் ந பாலிருக் கிறது” என்றான். அந்தக் கேள் விக்குப் பொன்மலர் அங்கிருந்த

அரசி ஆக்குகிறேன் முத்தான ஒரு சொல் கூறு” “அத்தான்” என்று இவ்வாறு அறவாழி கூற பொன்மலருக்குத் தூக்க வாரிப் போட்டது. மின்விளக்கை தட்டிவிட்டாள். அறை முழுதும் ஒளி பரவியது. அறவாழி அவளைப் பார்த்த தும் திகைத்துவிட்டான். அவள் வந்தது இவனுக்குத் தெரியாது. “யாரை வருணிக்கிறீர்கள் தனி யறையில்” என்றான் பொன்மலர். யார் அகப்படிருங்க வருணிக்கிற

திருக்குறலைக் காட்டி இன்பத்துப் பால் இங்கே இருக்கிறது. காம தேனுபால் (பசுப்பால்) அங்கே இருக்கிறது. எது வேண்டும் உங்களுக்கு என்றான். ‘உனர் வுக்கு இப்பாலும், உடலுக்கு அப்பாலும் தேவை. எது கொடுத்தாலும் குடிக்கத் தயார்’ என்றான். அறவாழி அப்போது கீழிருந்து பொன்மலரின் தாய்க்குரல் கேட்டது. தாயின் அழைப்புக் குரலைக் கேட்ட பொன்மலர் அம்மா கூப்

பிடிருங்க போவிருக்கிறது நான் போயிட்டு வரேன். என்று மாடியிலிருந்து கீழே ஓடினால்.

நாட்களும் உருண்டோடின. முழு ஆண்டும் முடிந்தது; தேர் வின் முடிவும் வெற்றியாகத் தெரிந்தது. திருமண முடிவுதான் இன்னும் தெரியவில்லை. அதன் முடிவையும் அறிய அறவாழி தன் நண்பன் மூலம் தன் தந்தையிடம் பொன்மலரைத் தான் திருமணம் செய்து கொள்வேன் - என்று கூறச் சொன்னான். ஆனால் அவன் தந்தை அவன் முன்னலேயே வந்து படமெடுத்தாடும் பாம்புபோல் சீறினார். ‘நம் பரம் பரையிலேயே இவ்வழக்கம் இருந்ததில்லை. மற்றச் சாதிப்பெண்ணை மணக்கவே கூடாது. செய்தாய் அதோடு என்மானம் மரியாதை எல்லாம் அழிந்து போய்விடும் என்று கண்டித்துக் கூறிவிட்டார். அறவாழி தந்தையை எதிர்த்து ஒற்றைக் காலில் நின்றான். சில நாள் உண்ணுமலும் இருந்தான். இறுதியில் திருமணத்தை நடத்தத் தந்தையை ஒப்புக்கொள்ளவும் செய்தான். திருமணமும் நடந்தது.

அன்று மணமகளுக்கு முதலி ரவு மாலையும் வந்தது. சீர்திருத்தத் திருமணமெனின் மகிழ்ச்சியில் களித்திருந்தான் அறவாழி. அச்சமயத்தில் அஞ்சல்காரர் அவனிடம் தந்தி ஒன்றைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார். தந்தியை வாங்கிப் பிரித்துப் பார்த்தான். சென்னையில் உள்ள நடேசு னருக்கு உடல்நலமில்லை என்றும் உடனே புறப்பட்டு வரவும் என்றும் அவர் மனைவி தந்தி கொடுத்திருந்தார். நடேசன் பந்துத் தோழன். இதயம் நிறைந்த நண்டோழன். இதயம் நிறைந்த நண்டோழன்.

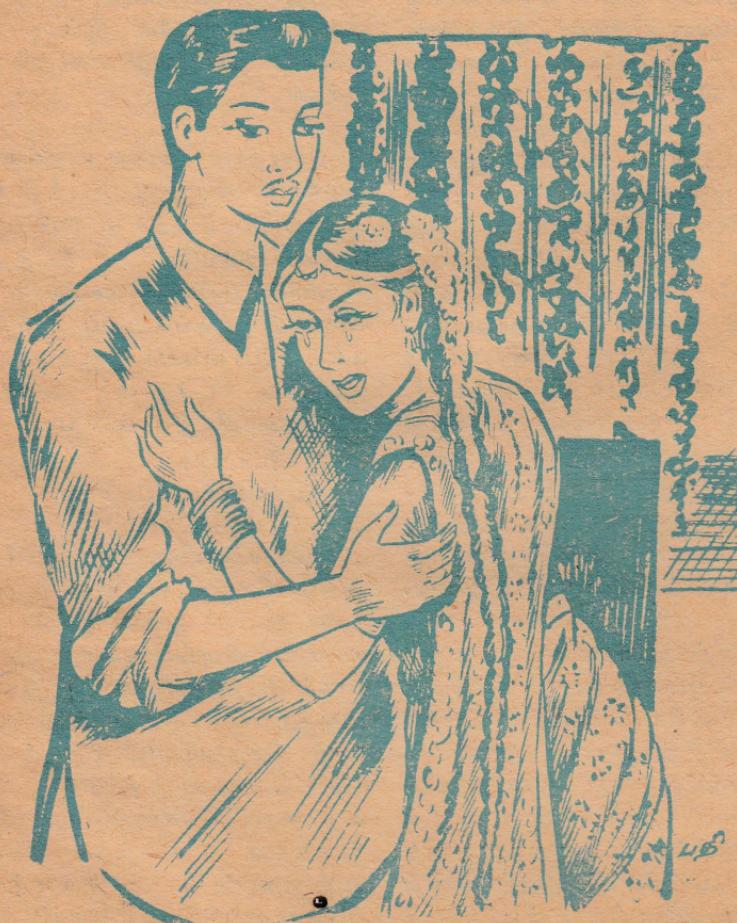
பன். ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் பொன்மலரிடம் சொல்லிவிட்டுச் சென்னைக்குச் சென்றுவிட்டான். பொன்மலர் தன் வாழ்நாளின் முதல் நாளே எமாற்றம் நிறைந்த தாகப் போய்விட்டதே என்று இடிந்து போனால். அழுதகண்களோடு பஞ்சணையில் சாய்ந்திருந்த வள் உறங்கிப் போனால்..... உறங்காத கிலர்மட்டும் பொன்மலரைப் பற்றித் தாழ்வாகவும், ‘தரித்திரம்’ என்றும் முதலாளே இப்படி அபசகுனமாக நடக்குது’ என்றும் பேசி ஞர்கள்.

மறுநாள் காலை உறங்கியவர் எல்லாம் எழுந்து நடந்தார்கள். ஆனால் பொன்மலர் மட்டும் படுத்தபடுக்கையிலேயே கிடந்தாள். அவளின் மாமனூர் மாமியார் எல் லோரும் ஓடிப்போய்ப் பார்த்தார்கள். பொன்மலர் - ஆம் - வாடியமலராகக் கிடந்தாள். அசையாதமலராகக் கிடந்தாள். பலர் கண்ணீர் விட்டார்கள். சிலர் ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டார்கள்.

சென்னையில் தந்தி கேட்டு அறவாழி ஓடி வந்தான். அவன் கண்டது..... துள்ளி ஓடும் புள்ளி மானுக விளங்கியவள் அமைதி யாகக் கிடந்தாள். உதய நிலவாக இருந்தவள் ஒளியிழுந்து கிடந்தாள். செந்தமிழூச் சிந்தும் இதழ் கள் செயலழி ந்தன. விந்தை தரும் விழிகள் ஒளிவீசாது இருந்தன. சொந்தம் கொள்ள வந்தவள் — சோர் ந்து கிடந்தாள். மலர்! மலர்! என்று வாய் முத்தம் சிந்தினான் - அவள் எழவில்லை. கண்முத்தம் சிந்தினான் - அவள் எழவில்லை. குருதி இரத்தம் கொட்டினான் - அவள் எழவில்லை, அவனை எல்லோரும்

தேற்றினார்கள். ஆற்றினார்கள். ஆனால் அவன் இடிவீழ்ந்த கொடி போல் துவண்டு வீழ்ந்தான். உற வினார் குழுமினர். பறையொலி எழும்பியது. சவ அடக்கத்திற்குத் தயாராகினர். பொன்மலரையும் எடுத்துச் சென்றனர். அறவாழியும் உடன் சென்றுன். யாவரும் இடுகாட்டை அடைந்தனர்.

கள். வந்தவர்களிடையே வியப்பு ஒருபுறம்; அச்சம் ஒருபுறம்; குழப்பம் ஒருபுறம்; இவ்வாறு நிலவியது. அறவாழியும் பார்த்துவிட்டான். உடனே ஒடிப்போய் அவளை அணைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டான்! என் இன்பமே! பாலையான நம் வாழ்வு சோலையாகி விட்டது. வாழ்விக்க வந்த என்

அப்போது பொன்மலர் கண் விழித்தாள். தான் எந்த இடத்தில் இருக்கிறேமென அறியாது வீழ்ந்தாள். உடன் வந்தவர்கள் சவத்தைப் பார்த்தனர். மலருக்கு உயிர் வங்கவிட்டகைக் கண்டார்

வடிவழகியே! இனி இந்த உலகமே எதிர்த்தாலும் உன்னைப் பிரியவிடேன்! பிரியவிடேன்!! என்றுன்.

பக்கத்திலிருந்தவர்கள் கும்பல்கும்பவாகக் கூடப் பேசவாயினர்

“இதுவரை இந்தப் பழக்கமே வில்லை” “ஊரே கெட்டுவிடும்”
 “யார் வீட்டுப் பெண்ணைய் இருந்தால் என்ன” “அதெல்லாம் கூடாது” என்பது போன்று வார்த்தைகளைப் பலரும் முனுமுனுத் தனர். இவ்வார்த்தைகளை அறவாழி கவனித்தான். கூட்டத்தை அனுகி ‘என்ன பேசுகின்றீர்கள்?’ என்றான். ஒருவரும் வாய்திறக்க வில்லை. ஒரு பெரியவர் மட்டும் முன்வந்து தமிழ் மாய்ந்து இடுகாட்டுக்கு வந்தவர்கள் வீட்டிற்கு வரக்கூடாது. அதைப்பற்றித்தான் பேசினேம். நீ இவளை இங்கேயே விட்டுவிட்டு வந்துவிடு. சில ஊர்களில் இவ்வாறு பிழைத்தவர்களைக் கொன்று புதைத்திருக்கிறார்கள். அதுபோலச் செய்து விடுவார்கள் நம் வேலைக்காரர்கள் என்றார். அதைக்கேட்ட அறவாழி ஆத்திரமும் உணர்ச்சியும் அடைந்தவரும்..... ஊராரே! உறவினரே! உற்ற நண்பர்களே! கண்முடிப் பழக்கங்கள் மண்முடிப் போகும் காலத்தில் இந்தப் பாவையையும் புதைக்க வந்தோம். ஆனால் காலவளிமையால் பிழைத்துக்கொண்டாள். செத்த சீராளனை எழுப்பிச் சமுதாயம் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையா? கொத்தடிமை காணுத மனுவின் குழந்தையைக் கொன்று எழுப்பி ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை? கோவலனை எழுப்பிக் கண்ணகி ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையா? இதையெல்லாம் இலக்கியத்தில் ஏற்றுக்கொள்கிறீர்கள். ஆனால் இன்று புவியில் என் கொடியை மட்டும் என்னே ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறீர்கள். எதுவானும் வருக! நாங்கள் வாழ்ந்தே சாவோம் என்று பேசி முடித்தான். அங்கு இருந்தவர்கள் சிலர் ஏசினார்கள், சிலர் அடிக்கவந்தனர். சிலர் முட்டாள்—பைத்

தியம் பிடித்துவிட்டது அவனுக்கு என்றார்கள்.

அறவாழி திரும்புவும் புரையோடிய சமுதாயத்தில் புளுத்து நெளியும் புல்லர்களே! உங்களை அறைக்கவி அழைக்கின்றேன். திரும்பிப் பாருங்கள். கறைபிடித்த இதயத்தைக் கழுவிக்கொள்ளுங்கள். நிறையுள்ள கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். அறி வதுமாறித் திரியாதீர்கள். திசை மாறி நல்வாழ்விற்குத் திரும்புங்கள்.....

உயிரான இந்த ஓவியத்தைப் புதைக்கவா சொல்கிறீர்கள். மயிரிழையேனும் உங்கள் மனதில் இருக்கம் இல்லையா? நடமாடும் காவியத்தை புதைக்கவா சொல்கிறீர்கள்? உங்கள் உள்ளாம் சற்றேனும் நடுங்கவில்லையா? பளிங்கான இந்தச் சிலையைப்புதைக்கவா சொல்கிறீர்கள்? அந்துகோ! இந்த அறிவில்ரை எப்படித் திருத்துவேன்? வாழுத்தெரியாத அழுகிப்போன சமுதாயமே! எங்களை வாழுவிடு என்று முடித்ததும் மூர்ச்சையாகி வீழ்ந்து விட்டான். எல்லோரும் வீடு நோக்கிச் சென்றார்கள். அன்புத் தந்தையும் சென்றார். பொன்மலர் மட்டும் அறவாழியின் பக்கத்தில் இருந்தாள். சில மணி நேரம் கழிந்தது. அறவாழி தெளிவுபெற்றான். இருவரும் ஊரைநோக்கி நடந்தனர்.

ஊர்மக்கள் ஓன்று கூடினார்கள். அதோ பாருங்கள் பிசாசைக் கூட்டுக்கொண்டு வருகிறார்கள் என்றான் ஒருவன். “அவள் சூனியக்காரி விட்டு வந்ததே தப்பு” என்றான் இன்னெருவன். அவளை இப்போதே கொன்று புதைத்துவிட வேண்டும்.

உம்”என்றுண் மற்றெருவன். இவை களை எல்லாம் கேட்ட அறவாழி அ வர் களை நெருங்கி “அவள் உண்மையில் சாகவில்லை. பாரிச வாய்வள்ளோர் அப்படி த் தான் செத்தவர்களைப்போல் கிடப்பார்கள். பாரிசவாய்வால் நீண்ட நேரம் உயிரற்றுக்கிடந்தவர்களைக் கேள் விப்பட்டிருப்பீர்கள். அவர்களைச் செத்தவர்களாகக் கருதி நாம்தான் கொன்றுவிடுகிறோம். அதேபோல் நாம் அறிவு குழம்பியிருந்த நிலையில் இவளை இடுகாட்டிற்கு எடுத்துச் சென்றோம். கொல்லவும் பார்த்தோம். ஆனால் இப்போது இப்பொன் கொடியை வாழவிடுங்கள்” என்று கெஞ்சினேன்.

அவளை ஊர்மக்கள் அடித்து விரட்டினர் எதிர்த்துப் போராடினான். உடல் எல்லாம் குருதி வடிந்தது. அப்போது பொன்மலைரைக் கொல்லப்போனர்கள். அவள் உயிரைக் காத்துத் தன் உயிரைக் கொடுத்துப் போராடினான். அப்போது அறவாழியின் மண்ணடையில் ஓர் அடி வீழ்ந்தது. அறவாழி மயங்கிக் கீழே வீழ்ந்தான். அறவாழியின் தந்தை அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தினர். ‘அவளை யும் — அவளையும் விட்டுவிடுங்கள் எங்காவது போய்த் தொலையட்டும்’ என்றார். அதைக்கேட்ட ஊர்மக்கள் கலை ந் து சென்றார்கள். பொன்மலர் அறவாழியைத் தூக்கிக்கொண்டு நடந்தாள்—இருவரும் சென்னையை நோக்கினர். அறவாழி சில நாட்களில் அங்கேயே குனமானான். அவனுக்கு பெண்குழந்தையும் பிறந்தது. அதுவும் பருவப் பெண்ணைய்த் திகழ்ந்தது.

எண்ணைச் சூழலில் இருந்து விடுபட்ட அறவாழி நடேசனுரைப் 38

நாடகம்

நாடகம் எழுதுவது ஒரு பெரிய காரியம். நடிக்கக் கண்ட வண்ணம் நடக்குமாறு செய்யக் கூடியது. உலகம் என்பது ஒரு பெரிய நாடகமேடை.

—பேர்னுட்சா

ஒருமணி நேரங்கூட பிரசங்கம் கேட்க முடியாதவர்கள் இரண்டு மூன்று மணி நேர மிருந்து நாடகம் பார்ப்பர்.

—கௌவி

பார்த்தான். அவர் ஏதோ ஒரு முடிபுக்கு வந்தவர்போல் “அறவாழி வருந் தா டே உங்கள் பெண்ணை என் மகனுக்குக் கொடுக்கச் சம்மதம் இருந்தால் சொல் லுங்கள். வரும் “தை மாதமே திருமணத்தை வைத்து விடலாம்” என்று கூறினார். அதைக்கேட்ட அறவாழி ஆனந்தத்தால் மகிழ்ந்தான். அப்போது நடேசனுர் கூறினார் “நெஞ்சம் உள்ளவரை சமுதாயத்தில் மூடநம்பிக்கைகள் இருக்கும். அதை நம்போன்ற சிலர் தான் எதிர்த்துப்போராடிச் சமுதாயச் சீர்திருத்தத்தை உண்டாக்க வேண்டும். சமுதாயத்தைத்திருத்தி வெற்றி காணவும் வேண்டும்” என்றார்.

நீண்டவீரம் எழுத்தும்

பண்டிதர் செ. நடராசா

“என்னென்னப் ஏனை யெழுத் தென்ப இவ்விரண்டுங் கண்ணென்னப் வாழு முயிர்க்கு”

உலகில்வாழும் மனித உயிர் களுக்கு என்னெனப்படுவதும் எழுத்தெனப்படுவதும் கண் ஜெண்னப்படும் என்பது திருவள்ளுவரின் உயரிய கருத்தாகும். வள்ளுவர் காலத்திற்கு முன் ரெட்டே தமிழகம் எண்ணின் சிறப்பையும் எழுத்தின் அவசியத்தையும் தெரிந்து கொண்டு அவற்றை நன்கு பயன்படுத்தி வந்திருக்கிறது.

இன்று பாடசாலை களில் உயர் வகுப்பு மாணவர்களைக் கலைத்துறைப் பயிற்சி பெறு வோரெனவும் விஞ்ஞானத் துறைப் பயிற்சிபெறுவோரெனவும் இருசாராராக வகுத்துப் பயிற்சியளித்து வருகின்றனர். ஒருத்துறையிற் பயிற்சிபெறும் மாணவர் மற்றொரு துறையிற் பயிற்சிபெறும் மாணவரிலுந் தாம் உயர்ந்தவரெனத் தம்மைக் கருதுகின்றனர். அம்மாணவரேயன்றிக் கல்வியுலகமும் அவ்வாறு உயர்வு தாழ்வுண்டென்று கருதி வருவதை நாம் காண்கிறோம்.

ஆனால் வள்ளுவப் பெருந்தகை அவ்வாறு கருதவில்லை. அவருடைய கருத்து இரு துறைகளும் இரு கண்களுக்குச் சமமென்பதே தயாகும். வலது கண்ணே இடது கண்ணே ஒரு வற்குச் சிறந்ததென நாம் வினாவோமாயின் அதற்கு விடையாக நாம் பெறுவது யாதோ அது தான் கலை விஞ்ஞானமாகிய இருதுறைகளில் எது சிறந்ததென ஆராயும் ஆராய்ச்சியின் பேறுமாகும். இக்கருத்தே ஒளவை முதாட்டியின் கருத்துமாகும். என்னுமெழுத்துங் கண்ணெனத்தகும் எனக்கூறுகிறார் முதாட்டியார். நாலடியார் முதலிய பண்டை நூல்களும் இக்கருத்தைப் பொன்னேபோற் போற்றுதலை நாம் காணலாம்.

இனி எண்ணென்னும் சொல் நினைத்தல், சிந்தித்தல், எண்ணுதல், புகழ், அளவு, மதிப்பு என்ற பல கருத்துக்களைக் கொண்டதாகும்.

நாடகம்

எண்ணென்பது எண்ணுத லோகுகூடிய கணிதத்தையும் சிந்தனையோடு கூடிய தர்க்க நூலையும் (அளவைநூல்) வான சாஸ்திரம், சோதிடம் முதலிய கணிதநூல்களையும் கருதுகிறது. எழுத்தெண்பது எழுதப்படுவது எழுத்தினுலாகிய சொல். சொல் லாகியபொருள் இலக்கணநூல் என்பவற்றைக் கருதிற்று.

ஒரு காலத்திற் கல்வியென் பது இலக்கண நூற்பயிற்சியும் தர்க்க நூற்பயிற்சியுமே யாகு மென்று தமிழுலகங் கருதிற்று. இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றுக் கவிவல்லவர்களே கல்வி மான்களாகத் தி கழிந்தனர். சமய நூல்களைக் கற்று அருட்பாடல்களை அருளியவர்களை அருட்கவிஞர்களென உலகம் புச்சுந்தது. அக்காலையில் கணித நூலுக்கு அத்துணை மதிப்பிருக்கவில்லை. தருக்க நூற்பயிற்சி (அளவை நூற்பயிற்சி) சமயக் கல்விக்குப் பெரிதும் உதவுகின்றது. இலக்கண நூற்பயிற்சி காலியங்களியற்ற உதவுகின்றது. மொழியை வளம்படுத்தும் கல்வி இலக்கணக்கல்வியாகவே யிருந்தது.

நூல்களெல்லாம் உலகப் பயன்களை அத்துணைப் பொருட்படுத்தாது பெருநெறிபற்றிச் சொல்லுதலே விரும்பப்பட்டது. நாற் பொருட் பயன்களுள் வீட்டைடே முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டு நூல்களெழுந்தன. தமிழகத்திருந்த அருகர், வைணவர், பெளத்தர், சைவர் ஆகிய எல்லாச் சமயத்தவரும் வீட்டு நெறியை முக்கிய இலக்காகக் கொண்ட நூல்களையே யாக்க

உலகம் முழுவதும் ஒரு நாடக அரங்கு; மக்கள் அனைவரும் அதில் ஆடுபவர்.

—செக்கிப்பியர்

நாடகம் பார்க்கப் போகாம் விருப்பது கண்ணுடியில் முகம் பார்க்காமல் தலையை வாரிவிடுவதை ஒக்கும்.

—சேயனுர்

வாழ்க்கை முறையைக் காட்டாத நாடகம் வெறும் பொம்மலாட்டமே.

—ஊரனர்

னர். அவ்வாறுமையாத நூல்கள் பெரியோராற் புறக்கணிக்கப் படுவதாயிற்று. இதனுலேயே எண்ணும் எழுத்தும் தருக்கமும் இலக்கணமுமாகக் கருதப்பட்டது.

பொதுவாகக்கூறின் மக்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுவன இலக்கமும் (கணிதமும்) இலக்கணமும் (மொழியறிவும்) என்பதை யாவரும் மறுக்க முடியாது. ஆகவே இவ்விருவகைக் கல்வியும் நம்முலக வாழ்விற்கு இன்றியமையாதனவாகின்றன.

கல்விக்கழகத்திற்குச் செல்லும் பாலருக்கு எழுத்தையும் எண்ணையும் ஆரம்பத்திலறி வறுத்துகிறோம். பின்பு அவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு பாடங்களைப் பலவாகப் பிரித்து விரிந்த அறிவைப் பெற உதவுகிறோம். எல்லாப்பாடங்களும் என்னும்

எழுத்தும் என்ற அத்திவாரத் திற்ரூண் கற்பிக்கப்படுகின்றன. இவ்விரு அத்திவாரங்களையும் புறக்கணித்த எவ்வகைக் கல்வி யும் எத்தேசத்திலும் பயன்படுவ தில்லை.

உயர்வகுப்புகளுக்கு வரும் போது மாணவர்களிடத்துத் திறமை வேறுபாடு காணப்படுவதியல்பு. இத்திறமை வேறுபாட்டைக் கொண்டு மாணவர்களைப் பல துறைகளிலும் ஊக்குவிக்க லாம். ஆனால் மாணவன் பூரண அறிவையும் ஆற்றலையும் அடைவதற்கு எண்துறை (விஞ்ஞானத் துறை) யறிவும் எழுத்தியல் (கலைத்துறை) அறிவும், பயிற்சியும் இன்றியமையாதனவாகும். விஞ்ஞானத்துறை கலைத்துறைக்கும் கலைத்துறை விஞ்ஞானத்துறைக்கும் உதவியாக வளர்ச்சிபெற்று வருவதை அறிஞர்கள் அறிவர்.

சிந்திக்குமிடத்து ஒன்றையான்று இன்றியமையாதனவாகத் திகழ்வதைக் காணலாம். மக்களுக்கின் பூரணத்துவம் இவ்விரு துறைகளின் வளர்ச்சியேயாகும். ஆதலின் கல்விக் கழகத்திற் பயிலும் மாணவர்க்கு ஜவ்விருதுறை அடிப்படையிலும் கல்வியளித்தல் அறிஞர்கடனாகும். ஒரு துறையிற்றிற்றமைக்குறைந்த மாணவனை அத்துறையிலிருந்து பூரணமாக நீக்கிவிடுதல் தக்கதன்று. கூடியவரை இருதுறைக் கல்வியின் ஆரம்பபடிகளையாவது சகல மாணவர்களுக்கும் அளிக்க வசதி செய்வது கல்வியுலகின் பெருங்கடமையாகும்.

*

*

*

மிதக்கும் சந்தை

50 இலட்சம் பெறுமதியான மிதக்கும் சந்தையையப்பான் தயாரித்து இவ்வாண்டுத் தொடக்கத் தில் விட்டுள்ளது. அது அடுத்த ஆண்டுத் தொடக்கம்வரை தென்கிழக்காசியாவின் 11 நாடுகளுக்குச் செல்லும்.

'சுரா மாரு' என்னும் பிரமாண்டமான கப்பலில் அந்தச் சந்தையை அமைத்துள்ளார்கள். அது செல்லும் இடமெல்லாம் பல வேறு நாடுகளுடன் பொருளாதாரக் கூட்டுச்சேர யப்பானுக்குள்ள விருப்பத்தையும், அவற்றுக்கெல்லாம் தொழில் நுணுக்க உதவியளிக்க யப்பான் கொண்டுள்ள ஆவலையும் வளியுறுத்துமென்று அரசாங்கத் தகவல்கள் கூறுகின்கின்றன.

இந்தியா, பாக்கித்தான், இலங்கை, இந்தோனேசியா, தாய்லாந்து, பர்மா, மலேசியா, மிலுப்பைன்சு, தென்வியட்நாம், காங்காங்கு, தைவான் ஆகிய நாடுகளுக்குச் செல்லும் அச்சந்தை 430 காட்சிப்பொருட்களையும் பல வேறு வகையான இயந்திர சாதனங்களின் மாதிரிகளையும் கொண்டதாக இருக்கும்.

ஒரு தேதி கிழம்

செஸ்வி சிவஞானவதி கோ.

‘பெண் குலத்திற்கா பெருமை தேடுகின்றுய் பாசாங்குக்காரி! பக்கம் பக்க மாகப் பெண்மையைப்பற்றி எழுதுவாயே! எல்லாம் உன்னிடம் எழுத்து வடிவில்தானு? உன் கன்னக கதுப்பழகு — நடையழகு — இடையழகு இவற்றில் அல்லவா மயங்கிவிட்டேன். உன்மன அழகை—நயவஞ்சகம் நிறைந்த அந்தக் கொடிய இதயத்தை இன்றல் வலவா புரிந்துகொண்டேன், சினே கிதி வீட்டிற்குப் போகின்றேன் என்று கூறிக்கூறி நாடகமா ஆடி னுய் நாசகாரி! கபட நாடகம் இப்பொழுது கடிதம் எழுதும் அளவிற்கு வந்துவிட்டது. அப்படித் தானே!

ஆனால், உன்னைப் பழிவாங்கா விட்டால்..... கொண்ட கணவனை யும் மறந்து, வேடம் என்னும் போர்வைக்குள் மறைந்துகொண்டு கூத்தடிக்கும் பெண்களைப் பத்திரிகைகள் கொட்டை எழுத்தில் பறை சாற்றுவதைத்தான் அறிந்தேன்.

ஆனால்... என் மஜைவியாகிய நீயே... சீ...சீ... நீயும் என் மஜை வியா.....

‘பெண் குலத்துப் பொன் விளக்கு நீ’ என்று என் உள்ளத் திற்கு இடித்துக் காட்டவா, பெண் ணின் கற்றைப் போற்றிப் புகழ்ந்து பத்திரிகைக்கு எழுதினுய்? உன்னைப் பாராட்டி எழுதினர்களே.....

மு..... அவர்கள் உன்னைத் தவருகப் புரிந்துவிட்டார்கள். உன் கொடிய வெறிக்குணத்தை நயவஞ்சகத் தன்மையை...பாவம்... எப்படி அறிவார்கள்!

கல்லூரி நாட்களில் எனக்குக் களவு களவாகக் கடிதம் எழுதி னுயே துரோகி! அன்பே—கனியே இன்னும் என்னவோ எல்லாம் கூறி என்னை உயிருட்டிக் கிறங்கச் செய்தாயே! இப்படி எத்தனை பேருக்கு எழுதினுயோ? எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பு இருக்குமோ? யாரறிவார்கள்? உன் மயக்கும் அழகு—அதில் மயங்கி னேனே நான். எனக்கு இதுவும் வேண்டும், இன்னமும் வேண்டும். முன்பு கல்லூரியில் என்னைக் கண்டதும் கண்ணம் ரேசா இதழாகச் சிவக்க முகத்தைத் தாழ்த்திக் கொள்ளுவாயே! ஆகா! என்ன அழகு! சீ...சீ...சீ... மீண்டும் உன் அழகு வர்ணனைதானு? உன்னை மனத்தால் என்னுவதே பாவம்.

யாராவது, ஒரு பெண்ணைப் பற்றி — அவளின் நடத்தை பற்றி விமரிசித்தால் அதை நீ நம்ப மறுப்பாயே! அதற்கு மாருக “யாரோ விட்ட கற்பனைக் கதை — அந்தப் பெண் நல்லவள்” என்று ஊர்பேர் தெரியாத பெண்ணுக்காகப் பரிந்து பேசவாயே! ஏன்? நீ நல்லவள் என்று உறுதிப்படுத்தவா? அல்லது உன்னைப் போலவே அவர்களும் இருக்கின்றார்களே

என்பதால் ஏற்படும் உள்ள நெகிழ்ச்சியாலா? அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும். கேடுகெட்ட உன்னைப் போய் பண்பின் சிகரம்—கற்பின் உறைவிடம் என்றெல் லாம் என்னினேனே! இப்பொழுது என்னை என்னி நானே வெட்கப்படுகின்றேன்.'

அவன் மனம் எண்ணி என்னி அலைப்புற்றது. கையின் இரும்புப் பிடியில் பிரிந்த நிலையில் கொப்பியொன்று சிக்கித் தவித்தது. அவன் கரங்களோ, அக்கடித்ததைக்கிழித்துக் கச்க்கப் பரபரத்தன. மனமோ, எரிமலையாய்க் குழுறிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், மனத்தைச் சிறிது அடக்கம் என்னும் போர்வையால் வலுக்கட்டாயமாக முடிக்கொண்டான். மனைவியைக் கையும் களவுமாகப் பிடிக்கவேண்டுமென்று அவன் உள்ளாம் தவித்ததே காரணம்.

அன்று கல்லூரியில் பெற்றேர் தினவிழா. மின்சார விளக்குகள் மண்டபத்தின் ஒவ்வொரு மூலை முடுக்கிலும் கண்ணைச் சிபிட்டின. மாணவர்களின் கசமுச வென்ற பேச்சொலி எங்கும் வியாபித்திருந்தது. அன்று ‘கற்பின் தெய்வம்’ என்னும் நாடகமும் நடக்கவிருந்தது. ரகுநாதன் கதாநாயகனாகவும், தேவகி கதாநாயகியாகவும் பாத்திரம் ஏற்றிருந்தனர். பல நிகழ்ச்சிகளும் நடந்து முடிந்த கடைசிக் கட்டத்தில் நாடகம் ஆரம்பமாயிற்று. குழுமி இருந்தோர் புது உற்சாகம் பெற்றவர்கள்போல் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தனர். எல்லோர் கண்களிலும் ஆர்வம் கடர்விட்டது.

மூல்லைக்கொடி இடையை ஓய்யாரமாக வளைத்து, சங்கு நிறக் கழுத்தை மெல்லச் சாய்த்தபடி, மையுண்ட விழிகள் தும்பியின் சிறுகுகள்போல் படபடக்க, எழிற்பாவையாக — முருகிழந்த தாம

தேவகியையே, சொல்லிவைத்தாற் போல் எல்லோருடைய கண்களும் மொய்த்து நின்றன. கரகோஷம் வாளைப் பிளந்தது. ரகுநாதனே தன்னையும் மறந்து கையைத் தட்டி னன். அவன் கண்களோ அவளையே நோக்கிய வண்ணம் கிறங்கின.

நறுமனம் மிக்க மூல்லையின் முகைகளை நேராக வைத்து அடுக்கினாற் போன்ற பல்வரிசை தெரிய இதழ்க்கடையிலே இதமான சிரிப் பொன்றை அவள் மலரவிட்ட போது..... ஆகா! என்னவென்று சொல்வது.

நாடகத்தின் காதற் கட்டம் ஆரம்பமான அதேவேளை ரகுநாதன்—தேவகி உள்ளங்களும் ஒன்றையொன்று தழுவத் தயாராயின. பின் கேட்கவேண்டுமா?

கல்லூரியில் கேளுங்கள்! அவர்களா? உரோமியோ— ஜுலீயட் ஆயிற்றே என்பார்கள்.

ஆனால் தன் கல்லூரிக் காதல் அருவி கல்யாணம் என்னும் முடிவை நோக்கிப் பாய்ந்து பரந்த போது ரகுநாதனின் உள்ளாம் பிடிப்பாத ஆனந்தத்தால் சிக்கித்தினாறியது.

புது மலரெனத் திகழ்ந்து போதை தரும் அவள் அழகு, அன்புப் பெட்டகமாகத் திகழும் அவள் இதயம், சகபோக வாழ்வு இவையாவும் இருக்கும்போது அவனுக்கென்ன குறை.

பிறருடைய சொத்தாகாமல் தனக்கென்றே உருவான அப்பேதைமீது சந்தேகக் கணைகளைத் தொடுக்க முனைந்தானே — என்? பத்திரிகைகள் கூறும் செய்திகளா?

அல்லது யாராவது அவன் மனப் பரப்பிலே சந்தேக விதையைத் தூவிவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கின் ரூர்களா? அவள் மனம் மாறக் காரணம்? சந்தேகப் புயலிடையே சிக்கி முழ்கும் அவனுக்குத்தான் வெளிச்சம்.

அவளின் ஓவ்வொரு செயலுக்கும் அர்த்தம் காணாத் தொடங்கி னுன். அவளையறியாமலே அவளின் செயல்களை உற்றுக் கவனித்தான். சந்தேகம் அவளை ஆட்டிப்

வள்—பண்பின் சிகரம். உன்னைப் போய்ச் சந்தேகப்படுகின்றேனே! என் புத்தியைச் செருப்பால் அடிக்க வேண்டும்’— இப்படி ஒரு மனம் என்னும். ஆனால் மறுகணமே ‘இந்தப் பெண்களை நம் பவே கூடாது’ மாறிமாறி அவன் மனம் சந்தேகப்பேய்க்கு அடிமையாகிக் கொண்டே இருக்கும்.

ஆனால் ‘அவன் சந்தேகம் நியாயமானதுதான் என்பதற்கான தடையம் அவனுக்கு அகப்பட்டே விட்டது.

படைக்கத் தொடங்கிவிட்டது.
எதில் போய் முடியுமோ?

‘தேவகி! நீ அப்படிப்பட்ட

தேவகி ஏதோ நாடகம் என்று
தோழிமாருடன் போய்விட்டாள்.
மேசையை ஆராய்ந்து கொண்டி

டவே, தேவகியின் பத்திரிகைக்கஞ்சகான கட்டுரைகள் அடங்கிய கட்டொன்றை வெளியில் எடுத்தான். மேலேயே இருந்திருந்த கொப்பியே அச்செய்தியைத் தாங்கி வரும் என்று அவன் அறிந்திருக்கவில்லையே! கொப்பியைப் பிரித்தான். என்ன ஆச்சரியம்! அவன் கண்களாலேயே நம்பழுதியவில்லை, அதுவும் முதல் ஒற்றையிலேயே காதல் செறிந்த எழுத்துக்களால் கடிதம் ஒன்று வடிக்கப்பட்டிருந்தது. யாரோ ஆனந்தனும். அவனுக்கே தெரியாத புதுப் பெயராக இருந்தது. ஆனால் முழுவதும் முடிக்கப்படாது அரை குறையிலேயே நின்றுவிட்ட கடிதத்தில் முத்துமுத்தான் கையெழுத்துத் தேவகியினுடையதுதான் என்பதைச் சாட்சி பகன்றது. மீண்டும் மீண்டும் வாசித்தான்.

அவனுடைய சந்தேகத் தூண்டிலுக்கு இரையகப்பட்டுவிட்டது.

நாடகம் முடிந்து அப்பொழுதுதான் உள்ளே வந்த தேவகியைப் பட்டும்படாததுமாகப் பார்த்துக்கொண்டே முறைத்த வண்ணம் முகத்தை மறுபுறம் திருப்பிக்கொண்டான். உள்ளே போய்த் தேனீர் போட்டுக் கொணர்ந்த தேவகி அவனருகில் வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்தாள். புத்தகமொன்றில் கண் பதியக் கணவன் மௌனமாய் இருந்த நிலை அவளின் நெஞ்சத்தை வலி காணவைத்தது. தன்னைக் கண்டதும் ஆவலுடன் நோக்கும் விழிகள் தாழ்ந்து கிடக்கின்றன? குறும்புகள் பல செய்யும் கரங்கள் ஏன் உணர்வற்ற நிலையைப் பறைசாற்றுகின்றன? முக்கியமாக வாய் மௌனம் சாதிக்கின்றன?

நடே! காரணம்? அவனுக்குப் புரியவேயில்லை.

எதாவது, கதைத்து மனச்சமையையாவது இறக்கலாமென வாய் பரபரத்தது. வார்த்தைகள் தொன்டைக்குளிக்குள் சிக்கிச்சமுன்றனவே தவிர, வெளியே வர ஏனோ முரண்டுப் பிடிவாதம் செய்தன.

இருவரும் வாய் திறந்து பேசவேயில்லை. மயான அமைதி நிலவியது. முகத்தை மூடிக்கொண்டே அழுத நிலையில் தேவகி கட்டிலில்சரிந்ததை ரகுநாதனின் கூரிய விழிகள் கவனிக்கத் தவறவேயில்லை. அவன் மனமோ குறுநிக்கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தது.

பழி! பழி! உள்ளத்திலே ரீங்காரமிட்டன சொற்கள். பழி வாங்கியே தீருவேன்' வாய் முனு முனுத்தது. பற்கள் ஒன்றை மொன்று பலமாக உராய்ந்தபடி போட்டி போட்டுக்கொண்டன. சபதம் செய்துகொண்டே அவனும் படுக்கையில் முடங்கினான். கணகள் தூக்கத்தை மறந்து தவித்தன.

இரவு முழுவதும் கொட்டமடித்த இருட்கிழவியின் கொட்டத்தை அடக்க முயல்பவன்போல் கிழக்கு வான் பரப்பின் திரையைக் கிழித்துக்கொண்டு பகல வன்தோன்றினான்.

அதே வேளை

மனைவியின் கொட்டத்தை அடக்க முயல்பவன்போல் ரகுநாதன் படுக்கையினின்றும் முடுக்கி விட்ட பம்பரம்போல் துள்ளி எழுந்தான்.

கண வனுக்குத் தேனீர் கொண்டுவந்த தேவகியின் மென்மை இதயம் 'பகீர்' என்றது.

காரணம்: முதல் இரவன்று கொடுத்த தேனீர் அப்படியே இருந்தது. கோப்பையைப் பதறும் கரங்களால் எடுத்தவள் உள்ளே போய்விட்டாள். துயரம் விம் மிவெடித்துக், கயல்போன்ற விழி களினின்றும் எரிகின்ற திரியினின்றும் சொட்டும் கொதிப்புடைய கண்ணீர்த் துளிகளாக உருக்கத் தொடங்கின.

சினேகிதி வீட்டிற்குப் போன லாவது மனம் சாந்தியடையும் என்று எண்ணினாலோ இல்லையோ, வெளியே புறப்பட ஆயத்தம் செய்துகொண்டு மேசையை நெருங்கினான்.

புளி இரைக்காக அல்லவாத வித் துக் கொண்டிருக்கின்றது. பேதை எப்படி அறிவாள்.

அந்தக் கொப்பியைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டாள். ரகுநாதனே தனக்குச் சந்தர்ப்பம் சாதகமாக உருவாவதை எண்ணி இறுமாந்தாள்.

அவன் நெஞ்சம் பழவாங்கத் துடியாய்த் துடித்தது—குருமாகச் சிரித்துக்கொண்டது.

அவள் வாசலை நோக்கி ஓரடி வைத்திருக்க மாட்டாள்.

“நில! எங்கே போகின்றுய்?”

படம் எடுக்கும் நாகம்போல் சீறிச் சினந்துகொண்டே எழுந்த வனுடைய விழிகளோ அனல் கக்கும் நிலையில் அவளையே துளைத் தெடுத்தன. வெலவெலத்து நின்றுள் தேவகி.

“என் எதிரிலேயா நாடகம் ஆடுகின்றுய்! துரோகி! நல்லவன் — பண்பு நிறைந்தவள் — என்று எண்ணி என் உள்ளத்திலே இடம் அளித்தேன். இப்பொழுது நீ ஒரு நயவுஞ்சகி..... இனியும் என்னால் உன் கொட்டத் தைத் தாங்கமுடியாது. உன் சிங்காரத்திலே மயங்கினேனே நான் ஒரு மடையன். நீயும் என்னை எமாந்த சோணகிரி என்று எடை

ஆனால் மனைவி என்ற சொல்லுக்கு நீ உட்பட்டவளே தவிர, கணவன் என்ற சொல்லுக்கு நீ மதிப்புக் கொடுத்தாயா?

உன் கைபட்ட தேனீரையும் குடிக்கவில்லை! ஏன்?

வஞ்சக எண்ணம் கொண்ட நீ நஞ்சையும் போட்டுத் தருவாயல் வவா? ஏன் தலையைக் குனிந்து கொள்கின்றுய் வஞ்சகி! குனிந்த தலையுடன் உன் குற்றங்களும் மடிந்துவிடும் என்று எண்ணுகின்றுய்.

அடுத்த கணம் —

அவள் கையில் இருந்த கொப்பியை வெடுக்கெனப் பறித்தவன் புரட்டிக்கொண்டே பரிகாசம் தொனிக்கும் குரலில் வாசிக்கத் தொடங்கினான். ஒரு சொல் கூட முழுமையாக வாசித்திருக்கமாட்டான். பலமான சிரிப்பொலி கேட்டுத் திரும்பினான். தேவகிதான் விழுந்து விழுந்து சிரித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவன் கோபம் எல்லையற்றுப் பொங்கியது.

“நீ செய்த செயலுக்குச் சிரிப்பு வேறா? ” என்றவனைப் பார்த்து மேலும் சிரித்துக்கொண்டே,

“நான் சொல்வதையும் சிறிது கேட்கவேண்டும். விடயத்தை அறியுமன் கூச்சல் போட்டுப் பயனைன்றுமில்லை அத்தாள். கட்டுரைகளாகப் பத்திரிகைக்கு எழுதி வந்த எனக்குக் கதை எழுதவேண்டும் என்ற ஆர்வம் பற்றிக்கொண்டது. சினேகிதி கமலாதான் கடிதத் தோடு இணைந்த கதையாக எழுத்து தூண்டினான். நீங்கள் வாசித்த கடிதம்தான் கதையின் தொடக்கம்.....”

மேலும் மேலும் சொல்லிக் கொண்டே போன தேவகியின் எந்தச் சொல்லும் இப்பொழுது ரகுநாதனின் காதுகளில் ஏற்ற மறுத்தன. கொப்பி நழுவிக் கீழே விழி, அவமானத்தால் குன்றிய நிலையில் மூளை ‘கிரி’ எனச் சூமன்றா

சிரிவுக்குழும்

காலம் 2.1.1970கி.மி. த.திருந்தீரலிங்கம் அரியாளை

சென்றமாதத் தொடர்ச்சி:

சந்திர மண்டல மனிதர்கள் வெடிகுண்டுடன் கூடிய மின் சார மனிதனை ராக்கெட்டிலும் வைத்து அனுப்பியுள்ளார்கள். “பூலோகவாசிகள் ராக்கெட்டைடு எடுத்து விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி நிலையத்திலே வைப்பார்கள்! அப்போது வெடிகுண்டு வெடிப் பதனால் விஞ்ஞான நிலையமே அழிந்துவிடும்” என்று என்னித்தான் சந்திரமண்டலவாசிகள் மின்சார மனிதனுள் நேரம் குறித்த வெடிகுண்டு சாதனத் தையும் இனைத்து அனுப்பியுள்ளார்கள்! ஆனால் அதிர்ஷ்டவசமாக அந்த ராக்கெட்டைப் பிரத்தியேக அறையிலே வைத்திருக்கிறார்கள்! அதனால் தப்பினார்கள்! விஞ்ஞான நிலையத்திலே தீப்பற்றினால் அதை அனைக்கவே முடியாது. மருந்துகள் அமிலங்கள் யாவும் சேர்ந்து சாம்பலாக்கிவிடும்! “நல்ல வெளை ஜோர்ஜின் அறிவுத்துணையாற்தப்பித்தது” என்று ஜோர்ஜைப்பாராட்டிய விஞ்ஞானிகள் அவரிற்கு முதற் சிகிச்சை அளிக்க முயன்றனர். ஆனால் அந்தோ! மயங்கிக் கிடந்த அம்மாமேதையின் கண்கள் மீண்டும் திறக்க

வேயில்லை. இருதயம் மீண்டும்-இயங்கவேயில்லை. சந்திரனித்தன் வசப்படுத்த முயன்ற தரணி வீரனின் உயிரைச் சந்திரமண்டலவாசிகளின் வெடிகுண்டின் நச்சுப்புகை பலிவாங்கிவிட்டது.

வெளியே பேட்டிக்காகக் காத்திருந்த பத்திரிகை நிருபர்கள் இனி என்றுமே பேட்டிகாண்முடியாது என்ற சோக எண்ணத்துடன், சோக செய்தியுடன், தம் பத்திரிகைக் காரியாலயங்களிற்குத் திரும்பினர். விஞ்ஞானிகளின் முகவெல்லாம் பேயறைந்தது போலாகிவிட்டது; இனிமேல் என்ன செய்யலாம்? மாண்டவர் மீளவாபோகிறார். அப்படியானால் இனிமேல் உதவி விஞ்ஞானத்தலைவர்தான். முதன்மை வான் வெளிப்பிரயாண ஆராய்ச்சித்தலைவராக மாறுவார். அறிவின் செல்வன் அமராசிவிட்டான்; அவரை அடக்கஞ்செய்துவிடலாம்? என்று விஞ்ஞானிகள் அனைவரும் ஆலோசித்தனர்; அப்பொழுது ஒரு விஞ்ஞானி, “நாம் முதலிலே அவர் எங்களும் இறந்தார் என்பதை அறியவேண்டும். பின்பு

அவர் இறந்ததற்குக் காரணமான நச்சுப்புகை யா தென் அறியவேண்டும்; அதன் பின் னர் அதன் மாற்றுமருந்தை நாம் அவரிற்கு அளிக்கவேண்டும்! சில சமயம் அப்பொழுது அவர் மீளவும் கூடும்” என்றார். மற்றவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் சிந்தித்தனர்; இறுதியில் அதற்கு ஒப்புக் கொண்டனர்; விஞ்ஞானி ஜோர்ஜின் உடல் பாது காப்பாகவைக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது;

.....

சந்திரனிலே.....

“வெற்றி! வெற்றி!!” என்று அலறினான் ஒரு சந்திர மண்டலவாசி; அவன் முன் னர்கைதி நிலையிலிருந்த பூலோக வாசி “என்ன வெற்றி”? என்று ஏரிச்சலுடன் வின வினா ன. “அதோபார்!” என்றான். சந்திர மண்டலவாசி அவன் காட்டிய திசையிலே ஒரு டெலிவிஷன் இருந்தது. அதன் திரையிலே..... அது என்ன?..... ஆம்! அமெரிக்காவிலே ஜோர்ஜின் பிரத்தியேக அறை ஏறிந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அதைக்கண்ட பூலோக வான வெளி வீரன் திகைத்தான். “என்ன திகைக்கிறோய்? இது எப்படித் தெரிகிறது என்கிறோயா? நான் முன் புகூறியிருப்பது போலவே; நாம் அனுப்பிய மின் சார மனிதனடங்கிய “ராக் கெட்” டிலிருந்த வெடிகுண்டு உங்களுடைய விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிச் சாலையிலே நேரந் தவறுமல் வெடித்திருக்கிறது; இனிமேல் அவற்றையெல்லாம்

திருப்பிச் செய்வது இயலாத காரியம்! இனிமேல் சந்திரனிற் குச் செல் லும் நினைவையே பூலோகவாசிகள் மறந்துவிடு வார்கள்” என்றான் சந்திரமண்டல மனிதன்; பூலோகவாசி ஒரு கணம் திடுக்கிட்டான்; ஆனால் மறுகணம் சிறிது தென்பு பெற்றவனும், “இதை நான் நம்ப வில்லை! ராக்கெட்டிலுள்ள வெடிகுண்டு வெடித்தால் ராக்கெட்டே சின்னுபின்னமடைந்து விடுமே! பின்னர் எங்குவனம் அங்கு நடப்படவை இங்கு தெரியும்? என்று கேட்டான். “அட மடப்பயலே”, என்ற சந்திர மண்டல மனிதன் தொடர்ந்து, “எங்களுடைய கருவிகளைப் பற்றி என்ன எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறோய்? நம்முடைய கருவிகள் அளவிலும், அகமெப்பிலும், நுண்ணியவை; அங்கு நிகழும் நிகழ்ச்சிகளைப் படம்பிடித்து இத் தனை கோடிமைல்களிற்கப்பால் உள்ள நம்சந்திரமண்டலத்திற்கு ஒளி பரப்பிக்கொண்டிருக்கும் கருவி எங்குவனம் சிறியது தெரியுமா? நீ பூவுலகிற் கட்டியிருப்பாயே கைக்கடிகாரம், அதேயளவு தான்; நம்முடைய தயாரிப்புகளை அனுகூண்டின் மேல் வைத்து வெடிகுண்டை வெடிக்கச் செய்தாலும் நம்முடைய கருவிகள் பழுதடையாமல் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும். இதற்கு என்ன காரணம் தெரியுமா? நம்முடைய சந்திர மண்டலத்திலே காணப்படும் சிறந்த புதுவித உலோகமே காரணம்” என்றான்.

தொடரும்.

கற்புக்கரசி

'அராவியூராண்'

கொழும்பு மாநகர் - அப்பப்பா..... சொல்லவே முடியாது. மோட்டார் வண்டிகளும் பஸ்வண்டிகளும் றிக்சோ வண்டிகளும், பைசிக்கிள் வண்டிகளும் இடைவெளிவிடாது சங்கிலிக் கோர்வை போல் ஓடிக்கொண்டிருக்கும். வண்டிகள் ஓடிக்கொண்டிருக்கும்போது திடீரென ஏதாவது 'அக்சிடென்ற்' ஏற்பட்டுவிட்டால் போதும் எல்லா வண்டிகளும் அந்தந்த இடத்திலேயே நின்றுவிடும். திரும்பவும் அவை ஒடுவெதன்றால் குறைந்தது அரை மணித்தியாலமாவது எடுக்கும். 'அக்சிடென்ற்' நடைபெற்றால் மாத்திரமல்ல, யாராவது 'ரேஞ்சையிற்றால் ஓடினாலும் இப்படித்தான் நிகழும். என?..... சந்திகளிலே நிற்கும் பொலிஸ்காரர் ஏதாவது ஒரு வண்டியை நிறுத்தி விட்டாலும் இப்படித்தான் நிகழும்.

பிரயாணிகளின் நன்மையைக் கருதித்தான் அந்த நகரத்தின் எல்லாச் சந்திகளிலும் 'ஓட்டமெற்றிக் கூயிற்' பொருத்தியிருக்கிறார்கள். பிரயாணிகள் ஒருவித 'அக்சிடென்றாக்கும்' பலியாகாமல் தங்கள் தங்கள் சையிற்றால் போவதற்கு

அந்த 'ஓட்டமெற்றிக் கூயிட்டுகள்' பெரிதும் உதவி செய்கின்றன.

அந்த நகரத்திலே பஸ்ஸில் பிரயாணம் செய்வதென்றாலும். நரகவேதனையாகத்தான் இருக்கும். அங்கே ஒவ்வொரு 'கோல்ரிங் பிளேஸ்' சிலும் நூறு நூற்றியைம் பது பேராகிதல் போவினிலே நின்றுகொண்டுதான் இருப்பார்கள். வேலைவிடும் நேரம்-அதாவது நாலு மணியென்றாலும்..... அங்கே படும் நரகவேதனையைப்பற்றி ஒரு முறையாவது அநுபவித்தவர்களுக்குத்தான் தெரியும்.

சுமார் நாலுமணியிருக்கும் தியாகனும் அவனது மனைவி மான் குட்டியும் அந்த நகரத்தின் நடைபாரதயால் நடந்துகொண்டிருந்தனர். இளங்குடும்பம் என்றால் சொல்லவா வேண்டும்? அவர்கள் இருவரும் ஒருவரோடு ஒருவர் கதைத்துச் சிரித்துக் கொண்டு சென்றனர்.

அப்போது.....

"ஹலோ! மிஸ்ரர் தியாகன், தியேட்டருக்குத்தானே? வருகி நீர்களா?"—தியாகன் திடுக்கிட்டுத்

திரும்பினான். தனது மஜைவியுடன் தியேட்டருக்குச் சென்றுகொண்டிருந்த சேகர்தான் கேட்டான்.

சேகர்தான் அவனது கொழும்புச் சினேகிதன். முதன் முதலில் தியாகன் கொழும்புக்கு வந்த போது சேகருடன்தான் தங்கினான். ஒரு வருடமாக ஒரே அறையில் இருவரும் காலத்தைக் கழித்தவர்கள். அன்று எதிர்பாராத விதமாகச் சினேகிதமானவர்கள் இன்றும் சினேகிதர்களாகவே இருக்கிறார்கள்.

“இல்லை சேகர், நாங்கள் நடராசாவிலேயே போய்விடுகிறோம்”

“என்?”

“எனது மிஸ்லிஸ்கக்கு இந்த இடமெல்லாம் காட்டவேணும்”

“ஒவ்வையிற் நான் வருகி ரேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே காரை ‘ஸ்ராட்’ பண்ணினான் சேகர். கார் காலி ரேட்டில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

“பார்த்தாயா என் சினேகி தனை?,”

“பார்க்கவில்லையே!”

“பார்க்கவில்லையா?”?

“என்?”

“அவன் பெரியவன்”

“என்னத்திலை பெரியவர்”

“பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியராக இருக்கிறான். அவன்றை மாடிவீட்டை அண்ணார்ந்து பார்த்தாலே தலை முறிந்துவிடும். அவன்றை காரைப் பார்த்தனியே? என்ன சோக்கான கார். குணம் என்றால் ‘தங்கம்’ என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அப்படி இல்லாவிட்டால் எங்களைக் காரில் வரச் சொல்லுவானு?

“அப்படியானவர் ஏன் உந்தப் பெண்ணைக் கட்டினார்”

“அவனைப் பார்க்க முன்னமே பெண்ணைப் பாத்து விட்டியே? என்? அந்தப்பெண் னுக்கு என்ன குறை. முன் சீற்றிலேதானே கொண்டுபோகிறார்”

“பார்த்தால் கரிமுஞ்சி மாதிரிக்கிடக்குது”

“அவனுக்கு அழகான பெண்களைப் பிடிக்காது”

“என்?”

“அதைப்பற்றிச் சொல்வதென்றால் நீண்ட நேரமெடுக்கும்”

“பரவாயில்லைச் சொல்லுங்கத் தான்”

“அவன் அன்றெருநாள் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு கல்லூரியில் விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றி னன். அப்போது அவனது உள்ளக் கோட்டைக்குள் அழகிய மாணவி ஒருத்தி புகுந்தாள். அவளை அவன் அடைய விரும்பினான். அதனால் அவன் பதவியே பறிபோனது”... என்று கதையை இழுத்துக் கொண்டே போனான் தியாகன்.

பதவி பறிபோனது என்றதும் அவனுக்குத் தன் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட பழைய சிந்தனைகள் சேகரின் காருக்கு மேலாகப் பறந்து கொண்டிருந்தன.

* * *

சேகர் யாழ்ப்பாணத்தில் ஓர் ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். அவர் சிறு வயதிலிருந்தே கல்வி கற்பதில் மிகுந்த ஆவலுடையவராய் விளங்கினார். அவரின் திறமையைக்கண்ட பாடசாலை ஆசிரியர்கள் மேற்படிப்புவரை படிப்பிக்கும் படி அவரது தந்தையாரிடம் சொன்னார்கள். தந்தையார் தன்னுடைய கஷ்டத்தை எடுத்துச் சொன்னார்.

“என்ன கஷ்டப்பட்டும் உமது மகனைப் படிப்பித்தீரானால் பின்னாட்கு கஷ்டம் எற்பாடுக்

விசேட அறிவித்துல்

இதுவரை கலைவாணிக்குரிய சுந்தாப் பணம் கட்டாத அண்பர்கள் தயவு செய்து பணம் அனுப்பித் தங்களின் பெயர்களைப் பதிவு செய்து ஆதரிக்குமாறு பணி வுடன் கேட்டுக் கொள்கின்றோம். — நிர்வாகி

“என்ன மாஸ்ரர் செய்கிறது. எனக்கோ பொம்பிளைப்பிளைய ஞன்றை பாரம் அதிகமாக இருக்குது. ஒன்று இரண்டெண்டாலும் பரவாயில்லை, ஐஞ்ச பொம்பிளைப் பிளைய ஜை வைச்சுக்கொண்டு என்ன செய்கிறது? அதுவும் இந்தக் காலத்திலை சீதனம் எண்டால் இருவத்தைஞ்ச முப்பதினுயிர மெண்டு கேக்கினம்”

“எப்படியெண்டா யென்ன உண்றை மேஜைப் படிப்பிச்சியெண்டா அவன் உளைச்சுக்குடுத்து விடுவான்”

“என்னவோ தெண்டிச்சுப்பாக்கிறம்” என்று கூறிவிட்டுப் போன கந்தையர் இரண்டு மாதங்களின் பின் இறந்துவிட்டார்.

கந்தையா இறந்ததும் சேகரின் குடும்பம் இருந்த நிலையிலும் கீழ்ந்திலை அடைந்தது. சேகரையும் ஜி ந்து பெண் பிளைகளையும் வளர்க்கமுடியாது சேகரின் தாய் பொன்னம்மா கஷ்டப்பட்டாள்.

பிளைகளை வளர்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையால் சேகரின் தாய் அப்பம் கூட்டு விற்கும் தொழிலை ஆரம்பித்தாள். கடவுளின் கருணையினாலோ என்னவோ அவனுக்கு நல்ல வருவாயைக் கிடைத்தது. அந்த வருவாயைக் கொண்டு மகளை வளர்த்துப் படிப்பித்தாள்.

‘எழை’ என்ற மனதுடன் வளர்ந்த சேகர் கவனமாகப் படிக்கத் தொடங்கினான். இரவு பகலாகப் படித்தான் பரிட்சைகளில் முத

திறமையைக் கண்ட ஊரவர்கள் அவனை யாழிப்பாணக் கல்லூரியில் சேர்க்கும்படி சொன்னார்கள்.

யாழிப்பாணக் கல்லூரியில் படித்த சேகர் ஓரே முறையில் முதலாம் பிரிவில் பீ. ஏ. பரீட்சையில் சித்தியடைந்தான். அவனின் அறிவுத் திறமையைக் கேள்வியுற்ற கல்லூரி மனேச்சர்கள் அவனைப் பேராசிரியராக வரும்படி அழைத்தனர். அவனுக்குப் பண்டத்தரிப்பு மகளிர் கலாசாலையில் பேராசிரியர் பதவி கிடைத்தது.

* * *

பேராசிரியர் பதவியை ஏற்றுக் கொண்ட சேகர் முதன்முதலாக அக்கலாசாலைக்குப் போனார். போனதும் அவருக்கு வரவேற்பு விழாவும் அறிமுகவிழாவும் நடைபெற்றது. அந்த அறிமுகவிழா முடிந்ததும் சேகர் எஸ். எஸ். வி. வகுப்புக்குப் போனார். அங்கே போனதும் எல்லோரும் எழுந்து வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டு அமர்ந்தனர். சேகருக்கு இதுதான் முதல்முறை என்றதால் கொஞ்சம் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. அவர் அந்த வகுப்பு மாணவிகள் ஒவ்வொருவரையும் எழுப்பிப் பெயரைக் கேட்டார். மாண்குட்டியின் முறைவந்ததும் மாண்குட்டி எழும் பினான்.

“உங்களுக்கு என்ன பெயர்?”

“.....”

“ம..... உங்களைத்தான்— உங்களைத்தான்—”

“மான்குட்டி”

“என்ன! மான்குட்டியா?”

“ஆமா”

“எல்லோரும் சிரி த் தனர். மான்குட்டிக்கு வெட்கம் வந்துவிட்டது. வெட்கம் மாத்திரமல்ல, ஆத்திரமும் வந்துவிட்டது ஆத்திரத்தை அடக்கமுடியாது தவித்தாள். அவளது கண்களில் இருந்து கண்ணீர் முத்துக்கள் பொல, பொல வென்று மார்பகங்களில் விழுந்து தெறித்தன.

“மான்குட்டி! எவ்வளவு அழகான பெயர்”

“ம.....”

“உங்கள் அழகைக் கண்டு தான் உங்களுக்கு மான்குட்டி என்று பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள். உங்கள் விழிகள் மான்குட்டியையே வென்றுவிடும்”

“என் என்னைப்பற்றிப் புகழுகிறீர்கள்?”

“புகழவில்லை உண்மையைத் தான் சொல்லுகிறேன். பொய்யானுல் உங்கள் சகோதரிகளைக் கேட்டுப்பாருங்கள்” என்று சேகர் கூறியதும் மற்றைய மாணவிகள் விழுந்து விழுந்து சிரிப்பதற்கும் கலாசாலை மனியடிப்பதற்கும் சரியாக இருந்தது.

‘மான்குட்டி’ பணக்காரக் குடும்பத்திலே பிறந்தவள். அவள் ஓவ்வொரு நாளும் மோட்டார் வண்டியிலேயே வருவாள். அவளை துணரிலே உள்ள ஏழைப்பிள்ளைகளும் அவள் வரும் மோட்டார் வண்டியிலேயே வருவார்கள். அந்த மோட்டார் வண்டிக்கு ஏழை-பணக்காரர் தெரியவே தெரியாது. யார் மாதம் மாதம் காசுகொடுக்கிறார்களோ அவர்களைல்லாம் அந்த மோட்டார் வண்டியிலே போகலாம்.

அந்த மோட்டார் வண்டியின் ‘றைவர்’ ஸ்ரீபதி மிகவும் நல்லவன். அவனை நம்பி அந்த ஊரவர்கள் எல்லோரும் தங்கள் பிள்ளைகளை எந்த இடத்துக்கும் விடுவார்கள். அவனும் அந்தப் பிள்ளைகள் எல்லோரையும் தன் சொந்தச்சகோதரிகள் போலவே பாவித்து வந்தான்.

பாடசாலை மனியடித்ததும் மான்குட்டியும் சினேகிதிகளும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து வந்து காரில் ஏறிக் கொண்டனர். கார் பறந்து சென்று கொண்டிருந்தது.

“என்னி மான்குட்டி, எங்கண்டை பேராசிரியர் உண்ணை வர்ணித்துக்கொண்டு போரூர்?”

“.....”

“அவனுந்தை அழகைத்தான் அவருக்குப் பிடிச்சட்டுது. நாங்கள் என்ன, பெரிய அழகிகளே?”

“எட்டியே! மான்குட்டி உணரை அழகைப் பிரயோகித்து அவரை மாத்திரம் ‘இவர்’ ஆக்கிப் போடாதையடி”

“என்ன சொல்லுரூய்! அவரை இவர் ஆக்கப் போறேனு? இது

* * *

மனியடித்ததும் சேகர் கலாசாலையின் ‘ஓவ்வீஸ்’க்குள் போய்விட்டார். மாணவிகள் எல்லோரும் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டனர். சிலர் மோட்டார் வண்டிகளிலும் வேறு சிலர் பஸ் வண்டிகளிலும் இன்னும்

அந்த மாஸ்ரர் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டது வைச்சுக்கொண்டு ஏதோ கதை அளக்கிறியல்!"

"என் உன் ஜீ மாத்திரம் புனுகவேணும்?"

"அதுக்கு அவரைப் போய்க் கேளேன்."

"அவரை என்னடி கேக்கி றது? அவரை நீயே மயக்கிவிட்டாய்." இப்படியே அவளது சினே கிதிகள் எல்லோரும் காருக்குள்ளே

ஒரு நாள் —

வகுப்பு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. சேகர் ஓவ்வொரு மாணவிகளும் கட்டுரைகளை வாங்கி த் திருத்திக்கொண்டிருந்தார். ஓவ்வொருவரதும் கொப்பியிலே திருத்தவேண்டிய இடங்களுக்குக் கீறு மாத்திரமே போட்டுவிடுவார். ஆனால், மாண்குடியின் கொப்பியிலே திருத்தவேண்டிய இடத்துக்குத் திருத்தியேவிடுவார். அவளிலே அவருக்கு அவ்வளவு அக்கறை. அன்றும் அவளது கொப்

இருந்துகொண்டு கேவிசெய்யத் தொடங்கினார். கேவியின் விளைவு அவளைச் சிந்திக்க வைத்தது.

* * *

மாண்குட்டி பணக்காரக் குடும்பத்திலே பிறந்தாலும் பண்புள்ளவள். அவனுக்குக் காதல் என்பதே என்னவென்று தெரியாது. அவள் ஒருவரையும் காதலித்ததே கிடையாது. அவ்வளவுக்கு அவள் கிணற்றுத் தவணை போலவே இருந்து

பியை வாங்கித் திருத்தினார். திருத்தம் செய்யும்போது அவளை அருகில் கூப்பிட்டுத் திருத்தம் செய்யும் முறைகளை விளக்கிக் காட்டினார். அவளைக் கூப்பிட்டதும் மாணவிகள் எல்லோரும் பேராசிரியரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

சேகர் அவளை அருகில் நிற்கவிட்டுத் திருத்திக்காட்டினார். அவனும், அவர் தனக்காத்தான் பாடுபடுகிறார் என்று நினைத்து அவரையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்.

நாடகம்

இசையைப் போலவே
நாடகமும் எதையும் கற்பிப்பது
மில்லை. எதையும் உண்மை
யென்று நிறுவுவதுமில்லை.

—கிஞ்சு

சேகர் ஒரு பேப்பரை எடுத்து
அதில் “நான் உங்களைக் காதலிக்
கிறேன். உங்களைக் கல்யாணம்
செய்ய மனப்பூர்வமாக விரும்புகிறேன். உங்கள் அழகு என்னைக்
கவர்ந்துவிட்டது. தயவு செய்து
உங்கள் விருப்பத்தை எனக்கு எழு
துங்கள். நீங்கள் விரும்பாவிடில்
நான் எழுதியதை மறந்து என்னைச் சுகோதா ஆசிரியனுக் ஏற்றுக்
கொள்ளுங்கள்” என்று எழுதி அவளது கொப்பிக்குள் வைத்துக்
கொடுத்தார். அவனுக்குக் கை
கால்களைல்லாம் பயத்தினால் உதறத் தொடங்கின. மற்றவர்களுக்கும் தெரியப்போகிறதே என்று
நினைத்துக் கொப்பியை மூடிவிட்டுத் தனது ஆசனத்தில் அமர்ந்தாள்.

சேகர் அவளது கொப்பிக்குள் வைத்துக் கொடுத்த கடிதத்தை மாணவிகள் கண்டும் காணுதது போல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். மான்குட்டி ஆசனத்தில் அமர்ந்ததும் மாணவிகள் கொப்பியைத் தரும்படி கேட்டனர். உடனே மான்குட்டிக்கு விளங்கி விட்டது. எல்லோருக்கும் தெரியப்போகிறதே, தெரிந்தால் தன்னைத் தானே எல்லோரும் ஏசுவார்கள் என்று நினைத்துக் கடிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு போய்க் கலாசாலைத் தலைவியிடம் கொடுத்தாள்.

கலாசாலைத் தலைவியின் வேண்டுகோட்படி பேராசிரியர் சேகர் ‘ஒவ்வொஸ்’க்குள் போனார். அவர் போகும்போது அவரது இருதயம் வேவகமாகத் துடித்துக் கொண்டு இருந்தது.

“மாஸ்ரர்! நீங்கள் ஒரு நல்ல வர் என்று நினைத்துத்தான் உங்களை இந்த மகளிர் கலாசாலைக்குப் பேராசிரியராக நியமித்தார்கள். ஆனால், நீங்கள் துரோகம் செய்து விட்டார்கள்.”

“ரீச்சர்! நான் என்ன துரோகம் செய்தேன்? உண்மையில் அவனை நான் மனப்பூர்வமாகக் காதலிக்கிறேன். அவள்தான் என் இதயக்கோட்டையுள் இடம் பெற்றுவிட்டாள். நான் எழுதிய கடிதத்தில் ஏதாவது பிழைகள் இருக்கின்றனவா?”

“நீங்கள் எழுதியது உங்களுக்குச் சரியாக இருக்கலாம். ஆனால் கலாசாலையிலே பேராசிரியராக இருந்துகொண்டு படிப்பிக்கும் மாணவியைக் காதலிப்பது தவறானது”

“சட்டம் அப்படி இருக்கிறதா?”

“சட்டம் இல்லாமல் இருக்கலாம். இப்படியான நடத்தையுள்ள ஒருவரைப் பேராசிரியராக வைத்திருப்பது எங்கள் கலாசாலைக்கே அவமானம்”

“அப்படியென்றால்”

“இன்றே உங்கள் பதவியை நீக்குகிறேன்.

* * *

சேகரின் காதல் பேராசிரியர் பதவியையே நீக்கிவிட்டது. சேகர்

ஊரிலே இருக்க விரும்பவில்லை. உடனே கொழும்புக்குப் போனார். முன்பு வரும்படி அழைத்த கலா சாலைகள் எல்லாம் அவரின் நடத்தைக் குறைவை க்கேள்வியுற்று வேண்டாமென வெறுத்தன.

சேகரின் விவேகத்தையும் அறிவின் திறமையையும் கேள்வி யுற்ற கொழும்புக் கதீட்ரல் கலா சாலை முகாமையாளர் அவரைப் பேராசிரியராக நியமித்தார். சேகர் அக்கலாசாலை மாணவரின் நன்மைக்காக ஓயாது சேவை செய்தார். அவரின் சேவையினால் மாணவர்கள் அதிக சித்தியைப் பெற்றுச் கலாசாலையின் புகழை நிலைநாட்டினார்.

சேகரின் புகழ் கொழும்பு முழு வதும் பரவியது. சேகருக்குக் கொழும்பிலே ‘ரியுசன்’ அதிகமாகக் கிடைத்தது. அவர் பெறும் சம்பளத்திலும் பார்க்க இருமடங்கு சம்பளம் ரியுசன் சொல்லிக் கொடுப்பதில் கிடைத்தது.

சேகர் தனது விடாழுயற்சியால் அதிக பண்ததைச் சம்பாதித்து தனது சகோதரிகள் எல்லோரையும் ஒவ்வொருவராகக் கரை சேர்த்து வைத்தார்.

ஊரவர்கள் எல்லோரும் சேகரின் சாதனையைப் போற்றிப் புகழ்ந்தனர். அவ்லூரவர்கள் எல்லோரும் சேகருக்குப் பெண் கொடுக்க முன் வந்தனர். சேகருக்கு ஜம்பதினுயிரம் அறுபதினுயிரம் என்று சீதனாம் ஏறிக்கொண்டே போனது.

சேகரின் புகழ் ஏறிக்கொண்டு போய்ப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியராக ஆக்கியது. சேகர் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியரானார்.

நாடகம்

வேறு எந்த நாலி லிருந்து பெறும் உதவியினும் நல்லதொரு நாடகத்தினின்றே பெறுகின்றேன்.

— இருக்கின்

நாடகம் இன்பமும் அறிவும் பெறத்தக்கதாக அமைந்திருக்க வேண்டும். அதன் இயல்பு மனித இயல்பைக் காட்டக் கூடியதாக இலங்க வேண்டும்.

— இடரன்

“மான்குட்டி! என்ன ஓரேயடி யாக எதையோ சிந்தித்துக் கொண்டு வாருய்க்?” என்று தியாகன் கேட்டதும் மான்குட்டி சிந்தனையில் இருந்து விடுபட்டாள். இருந்தும் அவர் யார்? என்பதை அறிந்துவிடவேண்டும் என்ற ஆசை அவள் து உள்ளத்தை உறுத்திக்கொண்டே இருந்தது.

“அத்தான்! அதோ! அந்தக் காரில் போகும் தங்கள் நண்பரின் பெயரென்ன?”

“ஓ! அதைச் சொல்ல மறந்து விட்டேனு? அவன் பெயர் சேகர்.”

“என்ன! அவரா இவர்?...” ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள் மான்குட்டி.

“உனக்கு அவளைத் தெரியுமா?”

அத்தான்! அவரது பதவியை நீக்கிய பாவி நான்தான்தான்.” “அப்படியா?”

“அப்படியானால், என் ஜைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

“‘கற்புக்கரசி’ என்றான் நினைக்கிறேன்.”

விபுலாநந் தரின்

தமிழ்த் தொண்டு

செ. வேலாயுத
பிள்ளை

சென்றமாதத் தொடர்ச்சி:

‘பள்ளியிற் பயிலுந் தமிழ்ச் சிறு
வர் முதற் பல்கலை கற்றுத்தேறிய முது
தமிழ்ப் புலவர் எருக அனைவரும்
தமிழ்க்குலத்தாரின் உண்மை வரலாற்
ரினை உளங்கொண்டுள்ளதற்கு வேண்டிய,
சிறியவும் பெரியவுமாகிய வர-
லாற்று நூல்கள் பல தமிழ்மொழியில்
எழுதப்படல் வேண்டும். இதுவே நாம்
செய்யவேண்டிய தமிழ்த் தொண்டுகூ
ஞ்சோ முதலில் வைத்து என்னுடைய
தற்குரியதென்பது எனது உள்ளக்
கிடக்கக்.

தமிழ்மொழியை மரபு தவ-
ருது ஆராய்ந்து கற்றேரும் அவ்வாறு
கற்றுத் தேவியவரை வழிபடுவோருமா-
கிய இநு சாராநுமே உண்மைத் தமிழ்த்
தொண்டுக்கு உரியோராவர்..... முன்-
னேர்மொழி பொருளையும் மரபுபட்ட
இலக்கண முடிபுகளையும் ஆராய்ந்

தறிந்து கொள்ளாது, நெறியறியா மாக்
களை மயக்கி, அவர் தம்மை நெறி
யல்லா நெறியிற் புகுத்தி ஆராவாரிப்
பேர் செயலானது குருடனைக்குருடன்
வழி நடத்துவது போலாகும்.’’

‘கலைச்செல்லாக்கம்’ என்பதும்
கட்டுரை வடிவில் வெளிவந்த
மற்றெருகு தலைமைப் பேருரை
யாகும். சென்னை மாகாணத்
துத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் கலைச்
சொல்லாக்கங் கருதி 1936 ஆம்
ஆண்டு கூட்டிய மகாநாட்டிலே
அடிகள் நிகழ்த்திய தலைமைப்
பேருரையே அது. அடிகளின்
தலைமையிலே கணிதம், பூதநூல்
வெதிநூல், பயிர்நூல், விலங்கு
நூல், உடலியலும் நலவழியும்,
பூகோளம், வரலாறு முதலியன
வேளாண்மை என்னுந் துறை

களிலே வல்ல அறிஞர் பலர் கூடி ஆராய்ந்து ஆக்கிய கலைச் சொற் கெருகுதி 1938 - ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது அடிகள் இத்தலைமைப் பேருரையிலே தமிழிற் கலைச்சொற்களை எவ் வாறு தொகுக்க வேண்டும் என்றும், எவ்வாறு புதுச்சொற் களை ஆக்கவேண்டும் என்றும் எடுத்துக் கூறியிருக்கின்றார். பிறநாட்டுக் கலைஞர்களைத் தமிழிற் பெயர்க்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ள ஒவ்வொருவரும் இக்கட்டுரையைப் படித்துப் பயன்பெற வேண்டும். இதிலிருந்தும் ஒரு பகுதியை இங்கே எடுத்துக் காட்டுவாம்:

'பிறமொழியிலிருந்து எடுத்த பந்களைத் தமிழில் வழங்குவிடத்து அவை தமிழை எவ்வாறு தமிழுக்கிக் கொள்ளுந்தல் வேண்டுமென்பதைக் குறித்து ஒரு சில குறிப்புக் கூறுவாம். ஒவ்வொரு மொழிக்குஞ் சிற்சில சிறப்பியல்புகள் உள். அவை தமிழை மாறுபடாது பாதுகாத்தல் ஆண்டேர்க் கியல்பு. யாப்பியலிற் கூறிய காசு, நாள், மலர், சிறப்பு என்றும் நால் வகை வர்ய்யாடும் பற்றி நடப்பன ஓரழுத் தொருமொழியும் ஓரழுத் தொருமொழியுமாம். இரண்டிறந் திசைப்பன வகைத்தும் தொடர்மொழி யேயாம். அவை தமிழருசை கொண்டும் முவசை புணர்ந்தும் சிரியைத் திறுவன, ராசை மொழிகளே பெருவர்வின. முவசையின் மிக்க மொழி கள் தமிழிற் பயில்வதில்லை. மொழி முதலிலும் இறுதியிலும் நிற்றர்குரிய எழுத்து இவை யாமெனவும், இன்ன இன்ன எழுத்துக்களின் முன்னர் இன்ன இன்ன எழுத்துக்கள் மயங்கவெனவும் இலக்கண நாலாசிரியர்

வகுத்துக் காட்டியிருக்கின்றனர். அவர் ஆராய்ந்தமைத்த விதிகளுக்கு இவைக் கொள்ளுதல் முறையாகும்...”

இனி, அடிகள் ஒரு பொருள் குறித்துப் பல கட்டுரைகளை ஒர் ஒழுங்கிற்கமைய எழுதி முடிவிலே அவற்றையெல்லாம் சேர்த்து ஒரு முழு நூலாக்க எண்ணியிருந்தார். இவ்வாறு தொடங்கிய முயற்சிகளில் ‘மேற்றிசைச் செல்வம்’, ‘வீஞ்ஞான தீபம்’ என்பன குறிப்பிடத் தக்கன. மேனுட்டு நாகரிக வரலாறு, மத்திய கால சரித்திரம், மேனுட்டார் பிறதேசங்களைக் கைப்பற்றிய வரலாறு, மேனுட்டு அரசியல் முறை, மேனுட்டு கல்விக் கழகங்கள், விஞ்ஞான நூற்றெருக்கம், மகா யுத்தமும் அதனுல் நேர்ந்த மாறுதல்களும், அமெரிக்கரது முன்னேற்றம், வேதாந்த ஞானம் மேனுட்டிற் பரவுதல், ஆசியாக் கண்டந்துயிலொழிந் தெழுதல் என்னும் பத்து அதிகாரங்களை வகுத்து மேற்றிசைச் செல்வம் என்னும் நூலை எழுதத் தொடங்கிய அடிகள், முதல் அதிகாரத்தின் பகுதிகளாக அமையக் கூடிய சில கட்டுரைகளை மட்டுமே எழுதி முடித்தார். அக்கட்டுரைகள் ‘செந்தமிழ்’ இதழ்களில் வெளிவந்தன. இக்கட்டுரைகளிலே அடிகள் பண்டைச் சுமேரிய அக்கேடிய, ஆசுரேய, பாபிலோனிய, கிரேக்க, உரோமானிய நாகரிகங்களைப் பற்றி மேனுட்டு ஆராய்ச்சியாளரும் பிறரும் ஆராய்ந்து கண்ட முடிபுகளை முறைப்படத் தொடர்க்காக உரைசூலாகவை

நாடகம்

நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கை
சிறந்தால்தான் நாடகமும்
சிறக்கும்.

—ஆச்சார் ஒயில்ட்

இன்ப நாடகத்தைவிடத்
துன்ப நாடகமே உயர்ந்த
கலைப்பண்பு உடையதாகும்.

—மாரோ

விளக்கமாகவும் அவற்றின் வரலாற்றைக் கூறியுள்ளார்; பழந் தமிழர் நாகரிகத்துக்கும் அவற்றுக்குமுள்ள தொடர்புகளையும், தமிழர் நாகரிகத்தின் தொள்மைச் சிறப்பையும் ஆங்காங்குக் காட்டியுள்ளார்; இன்றைய தமிழர் விழிப்புற் றெழுவதற்கு வேண்டிய அறிவுரைகளையும் இடையிடையேவழங்கியுள்ளார். எடுத்துக் காட்டாக இரு பகுதி களை இங்குத் தருவாம்:

“நமது நாகரிகத்திலிடுபட்ட மேன்ட்டு அறிவுமடையார் ஸிலர் நம்முன் நேருகடைய யெருமையைப் பெருக்க கூறிப் பின்னேராகிய நம்மை இழிவுபடுத்துவார்..... பின்னர்ச் செய்ய வேண்டுவது என்ன? நம்முடைய சிறுமைக்கெல்லாம் காரணமாயிருக் கின்ற பொருமையையும் பிரினினாயையும் ஒருங்கே களைந்து விட்டு, உடல், பொருள், ஆவி முன்றையும் தேசு சேவைக்கே ஒப்புக் கொடுத்து நமது தேசத்தையும் மொழியையும் பெருக்க முறப் பஸ்னுவோமாயின், நமும் பெருமையைடைவோம்; நம்முன்னேரும் பெருமையைடைவீர்”.

“ஆங்கில நாட்டிலுள்ள இளைஞர் கள் கணக்காயரிடத்துக் கல்லி கற்குங் காலத்திலேயே இலத்தின், சிரேக்க மொழிகளைப் படித்து விடுகிறார்கள். அதனால் அவர்கள் பாலப் பருவத்திலேயே வீரமும் பெருமிதமும் உடையவர் களாய் விளக்கிறார்கள். நமது நாட்டிலே கற்று வல்லோவரென்றிருப்போர் தாழும் புறநாறுற்றினைப் படிப்பதில்லை. நேற்றும் இன்றும் வெளிவந்த பிழைபோதிந்த, சிரிக்கட்ட நாவல்களே நம சிறுவர் சென்க்கு உணவாகின்றன. வீர காவியம்களைக் கற்றுவ உள்ளம் வீரத்தன்மை யடையும்”.

மேற்றிசைச் செல்வம் ஏழுதி முடிந்திருப்பின், அது மேன்ட்டு வரலாறு கூறும் அரியதொரு தமிழ் நூலாய் அழியாச் சிறப்புடன் விளங்கி யிருக்கும். ஆயின் அது முடிவுறவில்லை. தமிழர் கொடுத்து வைக்கவில்லை. வீஞ்ஞான தீபம் என்பதும் இவ்வாறே முடிவுருமற் சில கட்டுரையளவில் நின்று விட்டது. மேலை நாட்டார் வளர்த்த விஞ்ஞானத் துறைகளையெல்லாம் தமிழிற் சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் கூறும் நோக்கோடே அடிகள் இக்கட்டுரைத் தொடரை எழுதிச் ‘செந்தமிழில்’ வெளியிட்டு வந்தார். அவர் விஞ்ஞான தீபம் என்னும் நூலை உற்பத்தி விளக்கம், தத்துவ விளக்கம், பதார்த்த விளக்கம் என்னும் மூன்று பிரிவாக வகுத்து முதற் பிரிவில் சூரிய சந்திரோற்பத்தி (வானநூல்), மலைகடலுற்பத்தி (பூமிநூல்), தாவர நூல், விலங்கு நூல், உயிர்நூல்), மானிட சீரோற்பத்தி (உடலியல், உடலுறுப்புநூல்) என்னும் ஐந்து அதிகாரங்களையும் இரண்டாம் பிரிவில் பொதுவி

யல், இசையியல், ஓளியியல், அனலியல், காந்தவியல், மின்னியல் என்னும் ஆறு அதி காரங்களையும், மூன்றும் பிரிவில் இரசாயனவியல் கூறும் இரண் டு அதிகாரங்களையும் எழுதி முடிக்க எண்ணியிருந்தார். ஆனால் உற்பத்தி விளக்கம் என்னும் முதற் பிரிவுக்குரிய சில அதிகாரங்களை மட்டுமே எழுதியுள்ளார். மேலை நாட்டார் வளர்த்த விஞ்ஞானத் துறைகளையெல்லாம் தமிழில் விளக்க முற்பட்ட அடிகள் தமிழ்நூற் பரப்பிலும் வடநூற் பரப்பிலும் அப்பொருள்பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ள அருங்கருத்துக்களை யெல்லாம் இடநோக்கி இயைபு படுத்திக் காட்டியிருப்பது வியத்தற்குரியது. இந்நூல் முற்றுப் பெற்றிருந்தால் தமிழ் மொழியிலே தன்னேரில்லாத விஞ்ஞான நூலெலான்று தோன்றியிருக்கும். எமக்குக் கிடைத்திருக்கும் பகுதியை நோக்கும்போது, கிடையாமற் போன பகுதிக்காக இரங்க வேண்டியவராகின் ரேம். நூன் முகத்தில் தமிழ் மொழியாக்கம் பற்றி அடிகள் அரியபல கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளார். அவை மொழியாக்கங்கருதி முயல்வார் எல்லாராலும் பொன்னேபோற் போற்றப்படவேண்டியதை. தமிழ் மொழியிலுள்ள சொற்களையெல்லாம் இயன்றவரை தேடி ஆளவேண்டும் என்பதும், அயன் மொழிச் சொற்களை எடுக்கும் போது அவற்றுக்குத் தமிழுருவந்தந்தே ஆளல் வேண் டு ம் என்பதும் அக்கருத்துக்களில்

இனி, மொழி பெயர்ப்பு வகையாலும் அடிகள் தமிழுக்கு அருந்தொண் டு செய்துள்ளார். இராமகிருப்பின் மடத்தின் சார்பில் சுவாமி விவேகாநந்தர் இயற்றிய நூல்களை ஆங்கிலத்திலிருந்து அழகியதமிழில் பெயர்த்துதலினார். விவேகாநந்த நூனதீபம், கர்மயோகம், இராசயோகம், நூனயோகம், நம்மவர்நாட்டு நூனவாழ்க்கை, விவேகாநந்த சம்பாக்ளைகள் என்பன அவ்வாருன மொழி பெயர்ப்பு நூல்கள். இராசயோக நூலினை மொழிபெயர்த்த காலத்தில் யோகசாத்திரத்துக்கு முதனாலாகிய பதஞ்சலி யோகசூத்திரம் என்பதை வடமொழியிலிருந்து தமிழிற் பெயர்த்துவெளியிட்டார். இம் மொழி பெயர்ப்புக்களால் மிகவுயர்ந்த நூண்ணிய கருத்துக்களையெல்லாம் தூயதமிழிலே எழுதுதல் கூடும் என்னுமுண்மையை அடிகள் நிலைநாட்டினார். அயல் மொழிகளிலிருந்து தமிழிற் பெயர்த்துத் தமிழ் வளத்தைப் பெருக்கிய அடிகள் தமிழ்ச் செல்வத்தை அயல் மொழியார்க்கும் அள்ளி வழங்கியுள்ளார். தமிழ் இலக்கியத் தோற்றும் வளர்ச்சியும், தமிழ் நாட்டு நூல்களுள் ஒருநூல் (திருக்குறள்) ஒவியியல் முதலிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளியிட்டார். வேதாந்த கேசரி, பிரபுத்தபாரதம் என்னும் ஆங்கில இதழ்களுக்கு ஆசிரியராயிருந்த காலத்தில் இத்தகைய அரியகட்டுரைகள் பலவற்றை ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டார்.

வாழ்வு பொருந்திய பூங்காவானம். மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கின. அதன் ஊடே பல களைப்பூண்டு கள். அந்தப் பூங்காவினுள் அவைகள் தோன்றினவோ...? ஒரு வேலோ...! அந்தப் பூங்காவின் அழிகில் அவையும் பங்கு கேட்ட நவோ?

அந்தப் பூங்காவின் ஒதுக்குப் புறத்தில் ஓர் அழிகய ரோசாச் செடி. அதன் பக்கத்தே நீண்டு வளர்ந்த ஒரு பப்பாளி மரம் நின் றிருந்தது. அதுதான் தனது வாழ்வுக்கு எமனுக இருக்குமென்பதை ஏனோ அறியவில்லை ரோசாச் செடி. அது மட்டுமென்ன? உலகில் பிறந்த அளைவருமே தமது வாழ்க்கையில், எங்கே? எப்பொழுது? எவ்வேலோ? என்ன நடை பெறும்? என்பதை உணராதவர்களாகவே வாழ்கின்றனர். இதற்கு ரோசாச் செடி மட்டும் விதிவிலக்கா?

இளந்தென்றவின் மோதல் மேனியைத் தழுவ, பருவத்தின் கொழிப்பில் இளமைக்கோலம் பூண்டிருந்தது. கை படாத மலர்கள் அதன் அழைகப் பன்மடங்கு மினிரச் செய்தன. ரோசாச் செடிக்கு இனம்புரியாத ஓர் இன்பு உணர்ச்சியும், தற்பெருமையும் தலைதூக்கி நின்றன. தான்தான் எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்த வள்ளுக்கை என்ற எண்ணம் அதற்குத் தோன்றி விடுகிறது.

“செக்கச் செவேலன் றசிவந்த மேனியுடன், சிரித்த முகமாய்ச் சாதுவாக நின்றிருந்தது வாடாமலர்ச் செடி. அதற்கு முதிர்ந்த அனுபவம் போலும்! அதனுடைய அமைதியான தோற்றும் அதனைப் பறைசாற்றியது.”

“தலைக்கனம் பிடித்த ரோசாச் செடி, பொறுமையே அஸிகலனுகப் பூண்டிருந்த வாடாமலர்ச் செடியைப் பார்த்து நகைத்தது.”

“ரோசாச் செடியின் நகைப்புக்கு வாடாமலர்ச் செடி வாய்ப் பூட்டுப் போடுமுகமாகப் பேச ஆரம்பித்தது.”

“என்னருமைச் சோதரியே, யானும் நீயும் ஒரே குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். என்? நம்மைப் படைத்தவன் கூட ஒரே இறைவன்தான். அப்படியிருக்கையில், நம்முள் ஏன் நகைப்பும், போட்டியும், பொறுமையும், பூசலும் இருக்கவேண்டும்? என் அமைதியுடன் கேட்டது”

ரோசாச் செடிக்கு ரோசம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. அதன் விளைவு!... அந்தச் செடி யின் மீது அன்பு கூர்வதற்குப் பதிலாக எள்ளி நகையாடியது.

ஹம்! உனக்கு இவ்வளவு திமிரா? வயதிலும், வடிவத்திலும் கிடைக்கிறது.

சொல்லும் அளவுக்கு வந்து விட்டாயா? உன்னிடம் என்ன தகுதி இருக்கிறது? எனது செல்வங்களின் அழகைப் பார! மணத்தைப் பார!! அவைகளின் அழகிலும், மணத்திலும் எத்தனையோ பேர் என்னை நாடி வருகின்றனர்? உன்னை யார் நாடி வருகின்றனர்? என்று தன்னித்தானே பீற்றிக் கொண்டது ரோசாச் செடி.

வாடாமலர்ச் செடி இள நகை பூத்தது. சாந்தத்துடன் ரோசாச் செடியை நோக்கி சோதரியே! இப்போதிருக்கும் உன் செல்வங்களின் அழகில் மதியங்கித் தற்பெருமை கொள்கிறும் ஆனால் அவைகளின் அழகு கெட்டு விட்டால்!... உன்னை ஒரு பொருட்டாக மதிக்க மாட்டார்கள் தெரியுமோ? உனது அழகையும், மணத்தையும் பற்றிப் பெருமை அடித்துக் கொள்வதற்கு முதல், உன் வாழ்வைச் சற்றுச் சிந்தித்துப் பார! இன்றி ருப்போர் நாளை இல்லை! இது இயற்கையின் நியதி!! இதற்கு நீட்டும் ஒரு விதிவிலக்கா?

ஆகா! நீ பெரிய தத்துவ ஞானிதான். ரோசாச் செடிக்கு அதன் வாக்கியங்கள் வேம்பாகக் கசந்தது. என் அழகிலும், மணத்திலும் பொருமை கொண்டுதானே இவ்வாறு பேசுகிறுய்? அந்பகுணம் படைத்தவனே! என் அந்தஸ்தைக் காணப் பொருமையாயிருக்கிறதா?

சோதரி, நான் உன் மீது பொருமைய்ப்பட்டு யாது பயன்? உன்னுடைய அழகு அந்தஸ்தை, மணம் யாவற்றை யும் யான் பெற்றுவிடப் போகிறேனு என்ன? எப்போதும்-எச்சமயத்திலும் வாழ்வின் பெருமையைப் பற்றிக் கூறிக் கொள்ளல் ஆகாது. உயர்ந்தவர் தாழ்வர. தாழ்ந்தவர் உயர்வர. வாழ்க்கை ஒரு நிலையற்ற நீரோ வையை போன்றகை. இதற்கு

நாடகம்

நாடக ஆசிரியன் தன்னைக் காட்டிக்கொள்ளாமல், தான் சிருட்டிக்கும் பாத்திரங்களைக் காட்டுவதே அவனுடைய கடமை.

—மக்காலே

நாடகமே பொதுமக்களின் நாலாரும்.

—வில்மட்

மேல் என்னை எதுவும் கூறுவதற்கில்லை. இவ்வாறு, வாடாமலர்ச் செடி கூறி முடித்தது.

அப்போது.....!

வானம் மப்பும் மந்தாரமுமாயக் காட்சி அளித்தது. கருமுகில்கள் விரைவாகச் சூழத் தொடங்கின. சுழன்று சுழன்று அடித்த காற்றி னை ரோசாச் செடி அந்தப் பக்கமாயும் இந்தப் பக்கமாயும் ஆடி அசைந்தது. காற்றுடன் பெரும் மழையும் பெய்யத் தொடங்கியது. அதைத் தாங்க முடியாமல் தத்தெரித்தது ரோசாச் செடி. இதையெல்லாம் வாடாமலர்ச் செடி அமைதியாகப் பார்த்த வண்ணம் நின்றி ருந்தது.

அவ்வேளையில்து.....!

ஓட்டை விழுந்து அழுகிப் போன நிலையிலிருந்த அந்தப் பாப்பாளி மரம், ரோசாச் செடியின் மீது முரிந்து விழுந்தது. அந்தோபரிதாபம்! அதன் வாழ்வு முடிந்து விட்டது. மரனப்படுக்கையில் கிடக்கும் ரோசாச் செடி, வாடாமலர்ச் செடியைப் பார்த்துக் கண்ணீரை விட்டது.

வாடாமலர்ச் செடி என்ன செய்யும்? சாந்தம் தவழும் முகத்துடன் நிலநங்கையை நோக்கி நின்றது.

அஞ்சு வேண்டாம்

திரு.க.சிற்றும்பலம்

பாம்புக்கடி நிபுணர், கொட்டடி, யாழ்ப்பாணம்.

சென்ற மாதத்தொடர்ச்சி.

(3) கீறி இரத்தத்தை உறிஞ்சிய பின்னர் பெட்டைக் கோழியின் எச்சவாயைக் கடியுண்ட இடத் தில் வைத்துப் பிடித்தால் அதிக விஷமாக இருந்தால் கோழி இறந்துவிடும். பின்னர் திரும்பத் திரும்பக் கோழியை வைத்துப் பிடி க்கலாம். சில சந்தர்ப்பங்களில் ஆறு ஏழுகோழிகள் கூட இறக்கும். கோழிக்கு விஷத்தை இழுக்கும் சக்தியுண்டு. இது எனது அநுபவாயிலாகக் கண்ட உண்மையாகும்.

(4) விஷம் தீண்டியவுடன் மற்ற ர்வகள் அதிகமாகக் கடைத்தல் கூடாது. காரணம், பலரும் பாம்பைப் பற்றிய கடைகளையே கடைப்பதால் பயத்தினால் பாம்பைப்பற்றிக் கடியுண்டவன் கற் பனை செய்து விஷத்தை விடப் பயம் அதிகமாகித் துன்பத்தைத் தானே வருவிக்க ஏதுவாகும்.

(5) விஷம் தீண்டியவனுக்கு உடனடியாக வேப்பெண்ணை 1 அவுன்ஸ் அளவில் கொடுக்கலாம். வேப்பின் காண்டிகள்

யில் விஷத்தை நீக்கும் வல்லமை உண் டெண் பதை யாவரும் உணர்வார்.

(6) விஷம் தீண்டியவனை வாந்தி எடுக்கச் செய்யவோ அன்றேல் வயிற்றுல் ஒன்று இரண்டு முறை போகச் செய்தலோ நல்லது. அதற்காக அதிகமாக வந்தி எடுக்கச் செய்தல், அதிகமாக வயிற்றுல் போகச் செய்தல் துன்பமுமாகும்.

இவைகள் தான் மற்றவர்கள் செய்யக் கூடிய முதலுத விகள். இவற்றை எவ்வளவு விரைவாகவும், புத்திச் சாதுரிய மாகவும் செய்து; உடனே தக்க விஷவைத்தியனை நாடிச் செல்லுதல் வேண்டும். எத்தனையோ பேர் விஷக்கடியை அலட்சியம் செய்வதாலும், மற்ற நோய்களைப்போலக் காலதாமதம் செய்வதாலும் அகால மரணம் அடைகின்றனர். ஆகையால் உடனடியாகத் தக்கசிகிச்சை முறையால் எப்படிப்பட்ட கொடிய விஷத்தையும் நீக்கிச் சுகம் பெறமுடியும்.

கள் சொல்லும் கை வைத்திய முறைகளால் காலதாமதப்படுத் துவதால் அனியாயமாக உயிருக்கு ஆபத்து நேரா வண்ணம் தக்க சிகிச்சை முறைக்குரிய வர்களின் உதவியை நாடுதல் நலமுடையதாகும்.

பாம்பிள் வகைகள்:- பாம்பினங்கள் பல வகையினதாக இருக்கின்றன. இன்னும் ஆராய்ச்சிக் கப்பாற்பட்ட பாம்புக்களும் உண்டு. சிலர் கற்பணியாகவும் பாம்புகளை அனுமானிக்கின்றார்கள். புராணங்கள், இதிகாசங்களில் வரும் பாம்புகள் எல்லாம் ஆராய்ச்சிக் கப்பாற்பட்டன வையாகவே இருக்கின்றன. பாம்புகளில் நாகங்கள் உயர்ந்த சாதியினவாக இருக்கின்றன.

நாகங்கள்:- நாகங்களில் எட்டுவகையினதாக இருக்கின்றன. ஆகையால்தான் அனு அட்ட நாகங்கள் எனப் பெயர் பெற்றன. இவற்றுள் நான்கு பெண் பாம்பாகவும் நான்கு ஆண் பாம்பாகவும் இருக்கின்றன. இவை கடவுட்தன்மை பொருந்தியவை. இவற்றின் விஷம் கொடியதாக இருந்தாலும், மக்களை இவை அதிகமாகத்தாக்குவதில்லை. தனக்குத் துண்பஞ்செய்தவர்களையும், தெய்வசிந்தனைக் குள்ளவர்களையும், காத்திராப்பிரகாரமாக அவற்றை மதிப்பதாலும் அவை மக்களைத் தாக்குகின்றது. அவையால் தாக்கப்பட்டவன் 96 மாதத்தின்பின் மயங்குவான். மயக்கம் தெளிந்து தெளிந்து, மயங்குவான். இப்படியாக எட்டுத்தரம் மயக்கம் தெளிந்து தெளிந்து மயங்கினால்; எட்டாவது தரம் மயங்கும்பொழுது உயிர் உடலை

விட்டு நீங்குமென்பது தின்னனம். இப்படி மயங்குவதை ஒவ்வொரு வேகம் என ஆரூட்காரர் அழைப்பார்கள். இந்த மயக்கம் எட்டுத்தரம் மயங்காமல் தக்க சிகிச்சை முறைகளால் தடுக்கப்பட்டால் விஷம் தீண்டியவனைக் காப்பாற்ற முடியும் என்பது தின்னனம். நாகபாம் பால் தாக்கப்பட்டவனைத் தக்க முதலுதவியாலும், சிறந்த விஷ வைத்தியனுலும் காப்பாற்ற முடியும்.

“காணப்பா காலகன் கடி எங்கே போச்சு காசினியில் விஷம் தீண்டிச் சாவாரில்லை.” எனச் சித்தர்கள் சூறியிருக்கின்றார்கள். காரணம் தக்க சிகிச்சை முறைகளால் காப்பாற்ற முடியும், தக்க மருந்துகளை சித்தர் களும், முனிவர்களும், இயம்பியிருக்கின்றார்கள். இதனை முறைப்படி செய்தால் பாம்புக்கடியால் மக்கள் அவமே இறக்காமல் காப்பாற்ற முடியும் என்பது உண்மையாகும். இதுவரை நாகங்களைப்பற்றியாராந்தோம். இனி மற்றவகைப் பாம்புகளைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம்: நாகங்களிலும் குலநாகங்களைத் தவிர சிறுநாகங்களும், கருநாகங்களும் உண்டு. இவை உருவத்தில் சிறியவை. ஆனால் குலநாகங்களுக்குரிய தன்மைகள் உண்டு. இவை புற்கள், பற்றைகளுக்குள் வசிக்கும். பூநாகங்கள், தாழும்பூ முதலிய பூக்களில் வசிக்கும். அவை மிகவும் சிறியவை. கண்ணுக்கு அதிகமாகப் புலப்படமாட்டாது பூக்களை நாம் சூடும்போது அவை எங்களைத் தாக்கும்.

பாம்புகளின் நிறங்கள்:- பாம்புகள் பல நிறமுடையனவாக வும், பல தன்மைகள் வாய்ந்த னவாகவும் இருக்கின்றன. எத் தனியோ பேர் எனக்குப் பல கடிதங்கள் எழுதியிருக்கின்றார்கள். நாகபாம்பு என்ன நிறம்? புடையன் பாம்பு என்ன நிறம்? என்று... ஆ அல் பாம்புகளை இன்ன நிறம் என்று வரையிருத்துக் கூறமுடியாது. அவை வாழும் நிலத்துக்கு ஏற்றதாக வும், மரங்கள், புற்கள், செடிகளுக்கு ஏற்றதாகவும் இயற்கை அவற்றின் நிறத்தன்மையை ஓரளவு மாற்றி அவற்றைப் பகைவர்களிடமிருந்து தப்பச் செய்யக் கூடியதாக வாழுவதைக் கின்றன. ஆகையால் நிறத்தைக்கொண்டு பாம்பின் வகைகளைப் பிரிப்பது அரிது. அவையின் படக்குறிகள், ஆடும் வகைகள், அவற்றின் தோற்றுத் தன்மைகளைக்கொண்டு இன்ன வகைச் சர்ப்பமாக இருக்கலாம் என அனுமானிக்கக் கூடும். ஆனால் விஷம் தீண்டப்பட்டவனின் விஷத் தன்மையிலிருந்து இப்படியான பாம்பு கடித்திருக்கக்கூடும் என அனுமானிக்கக் கூடும். இதுவரை பாம்பின் பொதுத்தன்மையையும், நாகங்களின் வகைகளையும் அவற்றின் செயல்களையும் ஆராய்ந்தோம். இனி அடுத்த தொடர்ச்சியில் புடையைகளைப்பற்றியும், மற்ற வகைப் பாம்புகளைப்பற்றியும் ஆராய்வேர்ம்.

ஆட்டம்

அறிவுடையோரின் பொழுது போக்கு ஆட்டமான செஸ் (Chess) என்னும் ஆட்டம் நம்நாட்டிலேயே தான் முதன் முதல் தோன்றியது.

ஐந்தாம் நாற்றுண்டில் ஒரு அரசர் ஆண்டு வந்தார். அவர் மிக வும் நல்லவர், ஆ அல் தன்னைப் புக்புவர்களின் வார்த்தைகளில் மயங்கி தன் கடமைகளைச் சரிவரச் செய்து முடிக்க மனமில்லாதவராய் இருந்தார். அவருக்குப் பலர் புத்தி மதிகள் கூறியும் திருந்தவில்லை. அவர் சபையில் சிஸ்ஸா (Scissa) என்ற ஒரு அறிவாளி இருந்தார். அரசன் தன் கடமைகளை உணரச் செய்ய செஸ் ஆட்டத்தை ஒரு வாக்கி அரசரையும் பிறர்காவலில் வைக்கக்கூடும் என்ற உண்மையை எடுத்துக் காட்டினார்.

அரசர் சிஸ்ஸாவின் அறிவைப் பெரிதும் பாராட்டி, அவருக்கு ஒரு சன்மானம் கொடுப்பதாகக் கூறி, அவர் விருப்பத்தைக் கேட்டார். சிஸ்ஸா அதற்கு இணங்கி பின்வரும் சன்மானத்தைக் கேட்டார். செஸ் விளையாட்டில் 64 கட்டங்கள் உள்ளன. முதல் கட்டத் தில் ஒரு தானியமும், இரண்டாம் கட்டம்போல் இரு மடங்கும் இதே போல் அடுத்த ஒவ்வொரு கட்டத் திலும் முன் கட்டத்தைப் போல் இரு மடங்கு தானியமும் கொடுக்கு மாறு கேட்டார் அதை சாதாரண சன்மானமாகக் கருதிய அரசர் அதற்கு இசைந்தார். ஆனால் சன்மானம் கொடுக்கத் தன் களாஞ்சியங்களிலிருந்து தானியம் முழுதும் போதவில்லை. சிஸ்ஸா அப்பொழுது அரசரைநோக்கி, “அரசே பார்த்தீர்களா, புத்தி சாதுர்யத்தால் அரசரையும் வழிக்குக் கொணர முடியும்” என்று கூறினார். அரசரும் திருந்தினார். செஸ் ஆட்டமும் நிலையீற்று உலகம் முழுதும் பரவிற்று.

பூதவடல்

—யாழி வி—

அந்த வண்ணத் திருமாளிகை, வான்திலவோடுகொஞ்சி விளையாடுவதுபோல் கெம்பிரமாக நிமிர்ந்து நிற்கின்றது. தெள்மதியும் தன் முத்துப் பற்களைக் காட்டிச் சிரிக்கின்றது.....

அந்த மாளிகையின் வாசற் படிகளிலே நாக்கை நீட்டியபடி நடுங்கியவாறே “டைகரின்” எதிரேயிருந்த தட்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த இறைச்சி எலும்புகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் பப்பி. பளிங்கு வாசற் படியில் படுத்திருந்த “டைகர்” அவளைக் கண்டதும் உர்ரென்று உறுமிற்று. பப்பி டைகருக்கு வைக்கப்பட்டிருந்த எலும்பையோ? இறைச்சியையோ களவாட வரவில்லை. வழக்கமாக எஜமான் ஒருமணிக்கெல்லாம் குப்பைவாளியில் போடும் வெறும் சோற்றை உண்ணத்தான் பப்பிவந்தாள்.

தூணில் கட்டப்பட்டிருந்த இரும்புச் சங்கிலியை இழுத்தபடி ஆவேசத்துடன் பப்பியை நோக்கி டைகர் குதிரை போல் பாய்ந்தது. சங்கிலி மட்டும் அதன் சினப் பாய்ச்சலுக்கு ஒத்துழைத்திருந்தால் பப்பி அப்பொழுதே கடித்து இறைச்சியாகத் துண்டு துண்டாய் எறியப் பட்டிருப்பாள். பப்பி அங்கே நிற்க விரும்பவில்லை.

டைகரின் ஆத்திரத்திற்குக் காரணமாகி விட்டதற்காகத் தன் ஜைத்தானே நொந்து கொண்டவளாய்த் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்தாள் பப்பி. டைகர் பங்களாவின் எஜமானரால் முந்தாறு ரூபாய்க்குப் பணம் கொடுத்து வாங்கப்பட்ட அல்சேசன் நாயாகும். பருகப்பால், உண்ண இறைச்சி, படுத்துத் தூங்கப் பாய், பாய்ந்து விளையாட சோபா, இத்தனை சுகபோகங்களுடன் அந்த பங்களாவிலே வாழும் மனிதர்களுள் இம்மிருகமும் மனிதனுக மதிக்கப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டது.

டைகர் வருமுன் பப்பிக்குத் தான் அந்த பங்களாவிலே செல்வாக்கு இருந்தது. இப்பொழுது..... நினைத்து என்ன பயன்..... உயர்சாதி நாயின் மேல் மோகன் கொண்ட அம்மாளிகை எஜமானர் இரு மாதங்களுக்கு முன்புதான் டைகரை வரவழைத்தார். பெட்டட நாயான பப்பிக்கு இது பொருமையாகத்தான் இருந்தது. இதனால் ஒதுங்கி வாழவும் தொடங்கி விட்டது. நாட்கள் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன.

பப்பி கவலையால் வாடி வருந்தி உடல் இளாத்துப் போனாள். அதைப்பார்த்த டைகருக்கு உள்ளூரச் சந்தோஷம். எஜமானரின் அங்கு தன்னைக் கவரவேண்டுமென்ற நோக்குடன் பப்பி குக்கொட்டப்படும் சோற்றையும் விருப்பாயில்லாவிட்டாலும் விரும்பியுன்

தடு. பப்பியைக் கண்டபோதெல் லாம் அஞ்சிச் சாகும்படி அதன் மேல் பாய்ந்து கடிக்கவும் முயன் றது.

பப்பி டைகர் எச்சிற்படுத்தி யதையெல்லாம் இப்பொழுது உண்பதில்லை. பக்கத்திலிருந்து வீட்டுக் கொல்லியில் விழும் எச்சிலைகளையும், குப்பைத் தொட்டியில் குவிந்து கிடக்கும் இலைகளின் உணவுகளையும் உண்டு தன்னால்லிய உடலை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தது. அது வாழ்ந்தது தனக்காக அல்ல அதன் வயிற்றிலேயிருந்த குட்டிகளுக்காகத்தான் என்பது யாருக்கும் தெரியாது. குட்டிகளை ஈன்றவுடன் எங்கோயாவது சென்று இறந்துவிடவேண்டுமென்றுதான் பப்பி திட்டம் போட்டிருந்தாள்.

ஒருநாள் பப்பி பங்களாவின் பின்புறம் தட்டு முட்டுச் சாமான் வைக்கும் ஒரு சிறிய அறையின் மூலையிலே மூன்று அழகிய குட்டிகளை ஈன்றுவிட்டு, அவை கண்விழிக்கு மட்டும் காலத்தை தப்பொறுமையோடு எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். பப்பி குட்டிபோட்ட செய்தியை அறிந்த எஜா மானுக்கு பப்பியின்மீது முன்பிருந்த கோபத்திலும் பார்க்க இப்பொழுது அதிக வெறுப்பு மனதில் முனைத்தது. ‘‘குட்டிகளை நீ எடுத்துக்கொண்டு, அதை அடிச் சுவிரட்டு’’ என்று அவர் மாணிக்கத்திடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்ட பப்பியின் பெற்ற வயிறு பத்தியெரிந்ததை எழுத்தால் சொல்லிவிட முடியாது?

பப்பி குட்டிபோட்ட இரண்டு நாட்களுக்குப்பின் ஒரு நாள் நடுச் சாமயம் ஒருமணி இருக்கும். ஏதோ ஓசைகேட்டுக் குட்டிகளுக்குப்பாலூட்டிக் கொண்டிருந்த பப்பி, விழித்து விருட்டென்று எழுந்தாள்.

பங்களாவின் சுற்றுச் சுவரில் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி அவனுக்குப் பலத்த சந்தேகத்தை எழுப்பிற்று. பப்பி குலைக்காமல் சுற்று நிதி னித்தபோது அவளின் கண்களில்

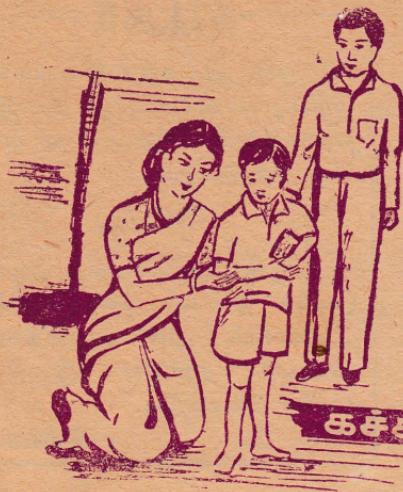
மனித உருவமொன்று சுவரிலே உட்கார்ந்து காலைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அதைக்கண்டது பப்பி பயப்படாமல் சுவரோரத்தை அடைந்து சுவரோடு சுவராய் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

சுவரிலே உட்கார்ந்திருந்த உருவம் மெதுவாக உள்ளே குதித்த மறுகணமே பப்பி அவன் கால் சதைகளைக் கடித்துப் பிடுங்கினாள். உரிமையை இழந்தாலும் கடமையைச் செய்யக் காத்திருந்த பப்பி மன்னை குறுந்தடி யொன்றினால் தாக்கப்பட்டது.

பப்பிக்குப் பொறி கலங்கிற்று. அவன் இட்ட பெரிய பயங்கர ஓலத்தைக் கேட்டு அந்தப் பங்களாவிசுக்கஞம் அக்கம் பக்கத்துவீடுகளில் உறங்கிய மனிதர்களும் விழித்துக் கொண்டார்கள். உடனே விளக்குகள் பொருத்தப்பட்டன. பப்பி மன்னை சிதறி இரத்த வெள்ளத்திலே மிதந்து கொண்டிருந்தாள். அதைப் பார்த்ததுமே அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் விஷயத்தை ஓரளவு யூகித்துக் கொண்டார்கள். கள்ளனே நாயின் சத்தத்தில் காது செவிடாகி ஒடிமறைந்து விட்டான். டைக்ரோ புற்பாயிலே வயிறு நிறைய உண்டுவிட்ட களைப்போடும், களிப்போடும் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

மறுநாள் காலை
தியாகி பப்பியின் பூதவுடல் பங்களாத் தோட்டத்து எலுமிச்சை மரத்தின் கீழ் வெட்டிப் புதைக்கப்பட்டது. ஆனால் டைகர் யாரிடம் விலை கொடுத்து வாங்கப்பட்டதோ? அவருடைய வீட்டை நோக்கி வேலைக் கார மாணிக்கத்தால் இழுத்துச் செல்லப்பட்டது.

கடமைக்காக உயிர்விட்ட பப்பியின் குட்டிகள் மூன்றும், எஜா மானின் அன்புக்குப் பாத்திரமாகி வெள்ளித் தட்டிலே ஊற்றப்பட்டிருந்த பசும்பாலைச் சுவைத்துக் கொண்டிருந்தன.

வைசை

கச்சாயில் இரத்தனம்

ஆகப்பத்திரிச் சுவர்க்கடிகாரத்தில் மணி ஒன்று அடித்தது. பொன்னுத்துரை காலை எட்டு மணிக்கு அங்கு வந்து அந்த நாற்காலி மேசையில் அமர்ந்து கொண்டவன் அதுவரை எழுந்து அங்கிங்கு போகவில்லை. அவன் எழுந்து போவது எப்படி? அங்கு அலை அலையாக வந்து குவிந்து கொண்டே இருக்கும் அத்தனை நோயாளிகளையும் பரிசோதித்துப் பெயர், ஊர், வயசு கேட்டுப்பதியவே அவனுக்கு அவகாசம் போதாமல் இருந்தது. அவனும் தன்னால் ஆன மட்டும் சற்று விரைவோடு தனது காரியங்களைக் கவனித்துக் கொண்டுவந்தான். மணி ஒன்று அடித்தபோது அங்கு இன்னும் கூட்டம் குறையவில்லையா? என்பதை அறியத் தலையைச் சற்று நிமிர்த்தித் தனது கண்ணேட்டத்தை விட்டான். அங்கு இன்னும் ஏழெட்டுப்பேர் வரையில் நின்றுகொண்டு இருந்தார்கள். அந்த ஏழெட்டு நோயாளிகளையும் பரிசோதித்து மருந்து எழுதிக்கொடுக்க மணி ஒன்றரையாகிவிட்டது. மணி ஒன்றரையாகிவிட்ட

தைப்பற்றிப் பொன்னுத்துரை சிறிதும் கவலைப்படவில்லை. அவன் அன்று அங்கு வந்து குவிந்த அத்தனை நோயாளிகளுக்கும் ஒரு வாறு தனது கடமையைக் குறையினாலிச் செய்து விட்டதற்காகச் சற்று உள்ளூர் மகிழ்ச்சியுற்றுன். கையிலிருந்த “ஸ்டெலஸ் கோப்பை” ஆகப்பத்திரி மேசைமீது வைத்துவிட்டு மேசை இலாச்சியை இழுத்துப்பூட்டிச் சாவியைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு வீட்டை நோக்கித் தெருவில் வந்துகொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது அவன் எதிரில் வந்த சமயங்காரன் ஆறு முகம் ‘அம்மா உங்களைக் கையோடே கூட்டிக்கொண்டு வரச்சொன்னு’ என்று கூறித் தலையைச் சொறிந்தான்.

‘என் முகத்தார், என்னைத் தேடி யாராவது வீட்டுக்கு வந்து இருக்கிறார்களா?’ என்று வெகு அக்கறையோடு கேட்டான் பொன்னுத்துரை.

“சாய்ச்சாய், அப்படி அங்கே ஒருத்தரும் வரவில்லை. உங்களுக்கு

குப்பசி என்டு அம்மா என்னைப் போய்க் கெதியாய்க் கூட்டிக் கொண்டு வரச்சொன்னு.”

‘பசியைப் பார்த்து வீட்டுக்கு வந்துவிட்டால் போதுமா? அங்கே ஆசப்பத்திரியில் என்றை வேலை களைச் செய்கிறது யார்? காலம்புற எட்டு மணியிலிருந்து இதுவரை அங்கே வந்த ஆட்களுக்கு மருந்து எழுதினுத்தான் என்றை வேலை. இத்தனை நோயாளிகளும் எங்கி ருந்து வருகிறார்களோ? தெரிய வில்லை!! என்று பொன்னுத்துரை தன் வாய்க்குள்ளே முன்னுமனுத்துக்கொண்டே வீட்டு வாசற்படி ஏற்றினான்.

பொன்னுத்துரை ஆயாசத் துடன் ஆடி அசைந்துகொண்டு வருவதைக்கண்ட சுகுந்தலா அவன் எதிரில் வந்து “உங்களுக்குப் பசி, கிசி இல்லையா? அந்த ஆசப்பத்திரிக்குப் போனால் உங்களுக்கு நேரம் போகிறதுகூடத் தெரிகிறது இல்லையாக்கும் இப்படி ஒவ்வொரு நாளும் நேர்காலத்துக்குச் சாப்பிடாமல் வயித்தைக் காயப்போட்டியள் எண்டால் பேந்து உங்களின்றை உந்த உடம்பு என்னத்துக்கு உதவும். நோய் எல்லே வந்துவிடப்போகுது” என்று சொல்லித் தனது கணவனை அன்பாய் எச்சரித்தாள்.

எனக்குப்பசி என்று என்றை வயிற்றை மட்டும் கவனிச்சுக்கொண்டால் போதுமா? அங்கே ஆசப்பத்திரிக்கு வருகிற தோயாளிகளைக் கவனிக்க வேண்டாமா? இன்றுமட்டும் நான் பரிசோதித்து மருந்து எழுதிக்கொடுத்த ஆட்கள் தொகை குறைஞ்சுது ஒரு முந்நாறு பேராவது இருக்கும் பாவும்! அத்தனை நோயாளிகளும் எங்களை நம்பித்தானே ஆசப்பத்திரிக்கு வருகிறார்கள் அவர்கள் எங்களை நம்பினாலும், நம்பாவிட்டாலும் நாம் செய்யவேண்டிய கடமையைச் சொல்கிறேன் என்றால் முடிவு-

நாடகம்-

ஒரு நாடகத்தின் உயர்வு-மதிப்பு-யாவுமே அது நம் இதயத்தைக் கிள று மள வ ப பொறுத்ததாகும்.

—கழும்

இனப் நாடகத்தை நடிகர் நடிக்க நாம் கண்டுகளிக்க வேண்டும். துன்பநாடகத்தை வீட்டில் தனியே இருந்து படிக்க வேண்டும்.

—இவிங்கன்

ஒருபோதும் தன்னுடைய கடமையைக் கை நழுவவிடக்கூடாது”, என்று பொன்னுத்துரை தனது மணைவியைச் சமாதானஞ் செய்து விட்டுத்தனது உடையை மாற்றி ணன்.

அப்பொழுது பள்ளியால் வீட்டுக்கு வந்த குழந்தை செல்வராசன் “அப்பா! அப்பா” நீ என்றை அப்பா இல்லையாமே இந்த அம்மாவும் என்றை அம்மா இல்லையாம் நீங்கள் இரண்டுபேரும் “உப்பினிக்கேட்” அப்பாவும் அம்மாவும் என்று கூறித் தேம்பித் தேம்பி அழுது கொண்டு நின்றான்.

அவன் சொன்ன அந்த வசைச்சொற்கள் பொன்னுத்துரையின் இதயத்தில் நறுக் என்று கைத்தன. இருந்தும் அதை அவன் குழந்தையிடம் காட்டிக் கொள்ளாது “இராசா நீ எங்களுடைய பிள்ளை இல்லை என்று எவனிடா சொன்னவன். அப்படிச் சொன்னவன்தான் எங்களின்றை பிள்ளை இல்லை. நீ எங்களின்றை பிள்ளையே பிள்ளைதான். உன்னை எவனே எமாற்ற அப்படிச் சொல்லி இருக்கிறான். நீ அதை நம்பாதே!”

திலுண்டான சந்தேகத்தை மழுப்பி விடப் பார்த்தான்.

ஆனால் பொன்னுத்துரை கூறிய சமாதானப் பேச்சைச் செல்வராசன் ஏற்கவில்லை. அவன் ஒரே முரட்டுப் பிடிவாதத்துடன் “அப்பா அப்பா, நான் வகுப்பிலே முதலாம் பிள்ளையாய் வந்துவிட்டேனும். பரமநாதன் எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் என்னைச் சுட்டிக்காட்டி இவனுக்கு இன்னும் சொந்தத் தாய், தகப்பன் ஆரெண்டு சொல்லத் தெரியாது. அந்த இலட்சணத்திலே இவன் வகுப்பிலே முதற் பிள்ளையாய் எல்லே வந்துவிட்டான்”, என்று சொல்லிப் பகிடிபண்ணுகிறுன். அப்ப “ஆர் அப்பா என்றை அப்பாவும் அம்மாவும்” என்று மீண்டும் கேட்டான்.

பார்த்தாயா? நீ இதைச் சொல்ல முந்தியே எனக்குக் காரியம் தெரிஞ்சுபோச்சு. இண்டைக்கு உன்னைப் பள்ளிக்கூடத்திலே எந்தப் பையன்னே! கோளாறு பண்ணி விட்டான் என்று. அந்தப் பயல் பரமநாதனுக்கு நீ கெட்டிக்காரனுயிப் படிக்கிறது பிடிக்கவில்லை. அதுதான் அவன் உன்னிடம் அதை இதைச் சொல்லி உன் மனசைக் குழப்பிவிட்டு இருக்கிறுன். நீ அவன்ரை பேச்சை நம்பாதே. அவன் உனக்கு விசமத்துக்குச் சொன்னவன். நீ போய்க் கால் முகத்தைக் கழுவிப்போட்டு வா. நாங்கள் சோறு சாப்பிடுவோம்” என்றான் பொன்னுத்துரை.

பொன்னுத்துரை சொன்னவை செல்வராசனின் குழந்தை உள்ளத்துக்குத் திருப்தி அளிக்கவில்லை. அவன் மீண்டும் நீ எனக்குப் பொய் சொல்லுகிறேய்! நீ என்றை அப்பா இல்லை. அம்மாவும் என்றை அம்மா இல்லை. என்றை உண்மையான அப்பாவும் அம்மாவும் ஆர்? அவை இப்போ எங்கே இருக்கினம்? எனக்கு நீ அவர்களைக் காட்டி விட்டுத்

இல்லை எண்டால் நான் சோறு தின்னமாட்டேன்” என்று கூறி விம்மி விம்மி அழுத் தொடங்கிவிட்டான்.

செல்வராசன் சொன்னவற்றை எல்லாம் அடுக்களையிலிருந்து காது கொடுத்துக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்த சகுந்தலாவின் மனசு அவமானத்தால் வெதும்பிற்று. கேவலம்! தான் ஒரு மலடியாக இருக்கக்கண்டுதானே இன்று பொன்னுத்துரை செல்வராசனுக்குத் தக்க பதில் கூறிச் சமாளிக்கத் தெரியாமற் திண்டாடப்படுகிறோர். எப்படி என்றாலும் தனக்குப் பிறந்த குழந்தை என்றால் அதன்போக்கு வேறு. அந்தக் குழந்தையிடம் ஆரும் இப்படி ஒரு வசைச் சொல் சொல்லவும் மாட்டார்கள். சொல்ல அவர்களுக்கு மனசம் வராது என எண்ணிக்கொண்ட அவனுக்குத், தனது கணவனைக் குழந்தை படுத்திவைக்கும் பாட்டைப் பார்க்கச் சங்கிக்கவில்லை. அவன் குழந்தை செல்வராசன் நீன் று அழுதுகொண்டிருக்கும் இடத்துக்கு வந்தாள். “இராசா, நீ இப்ப என்னத்துக்கு இம்மட்டு நேரமும் பசியோடு ஆசுப்பத்திரியில் இருந்து பாடுபட்டுவிட்டு வந்த உன் அப்பாவை மனவருத் தப்பட வைக்கிறேய்? அவன் எந்த மடையனே நீ படிப்பிலே கெட்டிக்காரனுக இருப்பது பிடிக்காமல் உன்னைப் பகிடிபண்ணியிருக்கிறுன். நீ அவன் பேச்சை நம்பிக் கொண்டு எங்களை என் இப்படி மனவருத்தப்பட வைக்கிறேய். நீ எங்களின்றை பிள்ளை இல்லாது போனால் இப்படி எல்லாம் நாங்கள் உன்னைச் செல்லமாய் வளர்ப்போமா? நீ கேட்டதை எல்லாம் வாங்கித்தருவோமா? அது வெறும் பொய். நீ அதை நம்பாதே! நீ போய்க் கால்முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டுவா சோறு சாப்பிட. நான் நாளைக்கு உன்றை அப்பாவைப் புண்ணிச்சு தகட்டு வன்னப்பி

உன்னை அப்படிச் சொன்ன அந்தப் பரமநாதனுக்கு உபாத்தியாரிடன் சொல்லி நல்ல வடிவாய் முதுகுத் தோலை உரிப்பித்துவிட வைக்கி ரேன். நீ இப்ப அழாதே! நீ எங் களின்றை செல்வ மகன் எல்லே! உம் எழுந்து வா! என் று கூறி அவன் முதுகைத் தடவிக் கண்ணை ரைத் துவட்டி ஒருவாறு அவன் மனதில் எழுந்த சந்தேகத்தை மறக்க வைத்துவிட்டாள் சகுந்தலா.

பொன்னுத்துரையும் செல்வ ராசனும் மே சையிற் சோறு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் பொன்னுத்துரைக்கு அன்று சாப்பாட்டில் மனஞ் செல்வ வில்லை. ஏப்படி அவனுக்கு உணவில் மனஞ் செல்லும்? அவன் மன சுக்குப் பொறுக்க முடியாத ஒரு கேள்வியை அல்லவா தனது குழந்தை என்று வளர்த்த செல்வராசன் அன்று கேட்டுவிட்டான். குழந்தை கேட்ட ஒவ்வொரு கேள்விகளும் அவன் உள்ளத்தில் உருப்பெற்று உணர்ச்சியைக் கிளரிவிட்டன. பொன்னுத்துரையின் புண்பட்ட மனசில் கடந்தால் நிகழ்ச்சிகள் ஒவ்வொன்றும் துளிரவிட ஆரம்பித்தன.

சகுந்தலாவைப் பொன்னுத்துரை மனஞ் செய்து கமார் ஆறு வருஷங்களாகி விட்டன. அதுவரை அவர்களுக்குக் குழந்தையே பிறக்கவில்லை. சகுந்தலாவுக்குப் பிந்திக் கலியாணங்கட்டிக் கொண்ட அவன் தோழிகளுக்கு ஒன்றுக்கு இரண்டு குழந்தைகளும் பிறந்து விட்டன. அவர்கள் தங்களுடைய குடும்பத்தில் ஏற்படும் சக்சரவுகள் எல்லாம் அந்தக் குழந்தைகளின் யாழிலும் இனிய மழலை மொழியைக் கேட்ட தும் மறந்து சந்தோஷமாய்த் தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்தி வருகிறார்கள். அடிக்கடி அவர்கள் சகுந்தலா வின் வீட்டிலே வாழும் போலிருந்து விட்டன. நான் அவன் வீட்டிற்கு வந்த கமலா “என்ன சகுந்தலா, நான் உனக்குப்பிறகு அல்லவா கலியாணங்கட்டினேன். எனக்கு இப்போ இரண்டு குழந்தைகளும் பிறந்து, நானும் கிழவியாகிவிட டேன். உனக்கு இன்னும் ஒரு குழந்தை கூடப்பிறக்காமலிருப்பது அதிசயமாய் இருக்கிறது. உன்னைப் பார்த்தால் இன்னும் கலியாணங்கட்டாத பெண்ணைப் போலவே இருக்கிறோய்” என்று அவளிடங்கொண்டுள்ள அன்பிலே கேட்டு விட்டாள்.

ஒரு நாள் அவள் வீட்டிற்கு வந்த கமலா “என்ன சகுந்தலா, நான் உனக்குப்பிறகு அல்லவா கலியாணங்கட்டினேன். எனக்கு இப்போ இரண்டு குழந்தைகளும் பிறந்து, நானும் கிழவியாகிவிட டேன். உனக்கு இன்னும் ஒரு குழந்தை கூடப்பிறக்காமலிருப்பது அதிசயமாய் இருக்கிறது. உன்னைப் பார்த்தால் இன்னும் கலியாணங்கட்டாத பெண்ணைப் போலவே இருக்கிறோய்” என்று அவளிடங்கொண்டுள்ள அன்பிலே கேட்டு விட்டாள்.

சகுந்தலாவுக்கு அவள் கேள்வி கள் உள்ளூர மனத்தில் உளைச்சல் உண்டு பண்ணிவிட்ட போதிலும் அதை அவள் தனது தோழியிடம் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அவள் “இப்போ எனக்கு என்ன வயசா போய் விட்டது. குழந்தை பிறக்க முந்தி நாங்கள் ஆசைப்பட்டவை கள் எல்லாம் ஆசை தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். நானும் அவரும் நினைச்ச நினைச்சவுடன் படத் துக்குப் போவோம். கீரிமலைக்குக் குளிக்கப் போவோம். கோயில் களுக்குப் போவோம் கலியாண வீடுகளுக்குப் போவோம். உனக்கு அப்படிப் போக முடியுமா? போக உன்னைக் குழந்தை விடுமா?” என்று கூறி அவள் வாயை அடைத்து விட்டாள். ஆனால் அவளுக்குத் தனக்கும் அவளைப் போன்று ஒரு குழந்தை பிறக்கவில்லையே என்ற மனக் கவலை இல்லாமற் போகவில்லை.

காலங் கடக்கக் கடக்கச் சகுந்தலாவுக்கும் தனக்கு ஒரு குழந்தை பிறக்கவில்லையே? என்ற கவலை மனசைக் குடைய ஆரம்பித்தது. யார் ஒருத்தி குழந்தை வைத்திருப்பதைக் கண்டாலும் உடனே அவள் மனம் உடனடியாக விடுமா?

கும் பொருமையுறும். தனக்கு ஒரு குழந்தையைக் கடவுள் கொடுக்க வில்லையே என்று அவரைச் சபிக்கும். அவள் மனத்தில் உண்டான குழந்தைக் கெலி எவ்வள டைய குழந்தையையும் வாரி அணைத்து முத்தமிடத் தூண்டும்.

சகுந்தலா கண்ட கண்ட குழந்தைகளை எல்லாம் ஆசையோடு கட்டி அணைத்து முத்தமீவதைக் கண்ட பொன்னுத்துரைக்கு மனசு வேதனையுற்றது. அவன் ஒரு முறை சகுந்தலாவிடம் “எனக்கருக்கு இனிக் குழந்தை பிறக்கும் என்பது நிச்சயமில்லை. ஆகையால் நாங்கள் எங்கையாவது ஒரு அனுதையான குழந்தையை எடுத்து வளர்ப் போமா? என்று கேட்டான்.

சகுந்தலா அதற்கு உடன் பட்டாள்.

காலமும் நேரமும் காரியம் கைகூடும் போது வாய்ப்பாகும் என்பார்கள். அதைப் போன்றே அவர்களுடைய எண்ணமும் கைகூடுவதற்கு வாய்ப்பாகப் பொன்னுத்துரையை அரசினர் சாவகச் சேரி ஆசப்பத்திரியிலிருந்து அவிசாவலை ஆசப்பத்திரிக்கு மாற்றி விட்டனர்.

கணவனை இழந்து அனுதையாய் ஆசப்பத்திரிக்குக் குழந்தையைப் பிரசவிக்க வந்த விமலாவதி குழந்தையைப் பிரசவித்ததும் இறந்து போய் விட்டாள். ஆசப்பத்திரியில் நிர்க்கதியாய்க் கிடந்த குழந்தையைப் பொன்னுத்துரையும் சகுந்தலாவும் பொறுப் பேற்றுச் சந்தோஷமாய் வளர்த்து வந்தார்கள். குழந்தைக்குச் செல்வராசா என்று தங்களுக்குப் பிடித்த பெயரை வைத்தனர். குழந்தை அவர்களுக்குப் பிறக்காது போன லூம் நாளாடைவில் அந்தக் குழந்தைக்கு அவர்களே பெற்றுராயினர்.

குழந்தை வளர்ந்து பேச ஆரம்பித்த போது முதலில் “ம்மா,

ம்மா” என்று தன் மதலைத் தமிழில் சகுந்தலாவையே அழைத்தது. அப் பொழுது சகுந்தலாவின் மனசு அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே யில்லை. குழந்தை தவழ் ஆரம்பித்ததும் ஆசப்பத்திரியிலிருந்து வீட்டுக்கு வரும் பொன்னுத்துரையைப் படலையில் கண்டதும் “ப்பா, ப்பா” என்று அழைத்துக் கொண்டே வீட்டு வாசஸைத் தான் டித் தவழ்ந்துவரும். அதைக் கண்டதும் பொன்னுத்துரை எவ்வளவோ ஆவலுடன், குழந்தையைத் தூக்கித் தன் தோள்மீது போட்டுக் கொண்டு “இராசா உனக்கு இப்போ கால் முனைத்து விட்டதா? உனக்கு அப்பாவைத் தெரிகிறதா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே வீட்டுக்கு வருவான். அதைக் கண்ணிமக்காது கூறு குறிப்பாய்ப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கும் சகுந்தலா. இராசா, நீ இப்ப பெரிய ஆளாகி விட்டாய்! உனக்கு இப்பகால் முளைச்சுவிட்டுது இல்லையா? வா உனக்கு இன்டைக்கு நான் நல்லபூசை போடவேணும்’ என்று கூறி இலோசாக் குழந்தையின் கண்ணத்திலே அவள் பூக்கரத்தினால் தட்டிச் செல்லம் பொழிவாள்.

குழந்தை செல்வராசனுக்கு வயசு ஐந்தாகும் போது மீண்டும் பொன்னுத்துரைக்கு யாழ்ப்பாணத் துக்கு மாற்றம் கிடைத்தது. யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்த உடன் பொன்னுத்துரை செல்வராசனைப் பள்ளியில்சேர்த்துப் படிக்க வைத்தான்.

கட்டுப் பாடற்ற காலம் கழிந்து கொண்டே இருந்தது. செல்வராசனுக்கு அப்பொழுது வயசு ஒன்பதாயிற்று. அவன் ஐந்தாம் வகுப்பில் முதல் மாணக்கனும்ப் படித்துக் கொண்டிருந்தான். எப்பொழுதும் கெட்டிக்கார மாணவனிடத்தில் எல்லா ஆசிரியர்களும் பிரியமாய் இருப்பது வழுமை தானே! ஆசிரியர்கள் அவனைப் பாராட்டுவது சகமாணவர்களுக்கு மனசில் பொருமையை உண்டு பண்ணிவிட்டது.

செல்வராசன் பொன் னுத்து
ரைக்கும் சுகுந்தலைக்கும் உண்மை
யாகப் பிறக்காத மகன். அவன்
சுவீகாரப்புதல்வன் என்பது ஊரா
ருக்கு நன்கு தெரியும். அவர்களுக்கு
செல்வராசனின் அழகும்,
அமைதியான குணமும், அறிவின்
திறனும் மனத்தில் பொருமையை
உண்டு பண்ணிவிட்டது. அதனால்
அவர்கள் அவன் பொன் னுத்துரையின்
மகன் அல்ல என்று ஊர்
எங்கும் பிரசித்தஞ்செய்யத் தொடங்
கிவிட்டார்கள். அதனை அறிந்த
அவன் வகுப்புச் சக மாணவன்
பரமநாதன் பொருமை கொண்டு
தன் தோழர்களிடம் செல்வராசன்
எவ்வே? ஒரு சிங்களப் பெண்ணி
ஞுடைய மகன் என்றும் அப்
போதிக்கரி பொன் னுத்துரையினு
டைய சொந்தமகன் அல்ல என்றும்
சொல்லிக் கேளி பண்ணினான்.
அதனைக் கேட்கச் சுகிக்காத செல்
வராசன் பள்ளியிலிருந்து வரும்
போதே அழுது கொண்டு வந்து
பொன் னுத்துரையிடம் முறையிட
தான்.

இவற்றை நினைத்துப் பார்க்கும்
போது பொன் னுத்துரைக்குப்
பரமநாதன் கூறியவை நியாயம்
எனப்பட்ட போதும், அதை அவனிடம்
சுட்டிக் காட்டி வசை பாடியது
பெருந்தவறு எனப்பட்டது.

குழந்தையே பிறக்காதவர்கள்
எங்காவது ஒரு குழந்தையை
எடுத்து வளர்ப்பது ஒரு வசையா?
அல்லது வக்கணையா? அதை ஏன்
தான் இந்தச் சமூகம் எடுத்துக்
காட்டிப் பேச வேண்டும் என்பதை
நினைக்க நினைக்கப் பொன் னுத்து
ரைக்குப் பொல்லாத வெப்பியாரமாக இருந்தது. இருந்தும்
அவன் அதைச் செல்வராசனுக்கு
முன் காட்டாது ஒரு வாறு சமாளித்துக்
கொண்டு அந்த இடத்தை
விட்டு எழுந்து போய் விட்டான்.

உலகப் பிரச்னைகள்:
அமெரிக்க ஐநூதிபதி
ஜான்ஸன் கருத்து

“போர் வருவதை அமெரிக்கா
தடுக்க முயல்வது, அச்சத்தால்
அல்ல; ஆனால் அதை நாம் வெறுக்கிறோம்
என்பதால்தான் சமாதானத்துக்காக நாம் முயலுகிறோம்;
பலவீனத்தால் அல்ல, நாம் பல
முள்ளவர்களாக. இருப்பதால்
தான்.....”

ஃ ஃ ஃ

“நாம் சமாதானமே விரும்பு
கிறோம்; ஆனால், தாஜா செல்வதை
வெறுக்கிறோம். ஏனெனில் தாஜா
செய்வது இறுதியில் போருக்குப்
சச்சைக் கொடி காட்டுவதாகும்
என்று நாம் அறிவோம். நமது
வலிமை சமாதானத்துக்கு ஒரு
உறுதிமொழி, போருக்கு ஒரு தூண்
டெல் அல்ல.”

ஃ ஃ ஃ

“நூற்றுண்டுகளாக அடிப்படை
உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு வந்த
மக்கள் இன்று குழுறும் ஏரிமலையின்
நிலைக்கு வந்துவிட்டார்கள்; அவ்
ஏரிமைகள் உடனே வேண்டு
மென்று கேட்கிறார்கள். ‘இல்லை’
என்று அவர்களுக்குச் சொல்லப்
பொருத்தமான தர்ம நியாயங்கள்
காண்பது முடியாது..... அரசாங்கம் தனது உரிய பணியைச் செய்து
முடிக்கும்.”

ஃ ஃ ஃ

“சட்டத்தின் மூலம் ஒரு மனித
னின் மதிப்பை உயர்த்துவதென்
பது கடினம்; ஆனால் அவனுக்கு
நீங்கள் வாக்குமிமை அளித்தால்
அவன் தானே முன்னேற அது
துணை செய்யும்.”

ஃ ஃ ஃ

இந்து மதம்

வ. தமிழப்பா

சென்றமாதத் தொடர்ச்சி:

இதனால் பெறப்படுவது யாதெனின், காரண காரிய மெனத் திகழும் நாதவிந்து கூடிக் குழைந்து, நிறை பெற வேண்டும் என்பதாம். பெற்றுல் இருவினைப்பு ஆக்கம் பெறும். இருவினை என்னும் உடலுயிர் என்பன நிறைபெற்று ஒப்பிய இடம் இதுவே என்க. விந்து வுக்கு இனமானது நாதம் அல்லவா? இவை ஒன்றை ஒன்று தொடர்படுத்தயன; அந்தியோந் நிய சம்பந்தம் உடையன; இன்றியமையாதன என்க. உலகமே விந்து நாத மயம் என்பது கண்கட்டு. இது முன்னிலை இவக்கணம். தன்னிலையாகிய சர்வரமும் (உடலுயிர்) அன்ன தன்மையதே என்பது சொல்லாமலே அமையும். ஆதலால் தன்னிலை திருந்தினால் - திரிந்தால், முன்னிலை திருந்தும் - திரியும் என்ப. இது, வேதவாக்கியம் - வேதமாகிய ஆசான் அருள்வாக்கு. தன்னிலை திரிவான் கைக்கொண்டு ஒழுகவேண்டிய அறத்தாறுகள் யாவை எனின், பின்வரும் வேதவாக்குக்களை நோக்கி உண்மை கண்டுகொள்ளற் பாலது:—

திருமந்திரம் (7-ம்: தந்: விந்துற்பனம் - செ. 7 - விந்து ஐயம் செ. 27, 33)

“புறமக மெங்கும் புகுந்தொளிர் விந்து
நிறமது வெம்மை நிகழ்நாதஞ்
செம்மை புரமகிழ் சத்தி சிவபாதமாயுட்
ஷிறபோன்று வீடளிக்குஞ் செயற்
கொண்டே.” (7)

“விந்துவு நாதமு மேவக்
கனன்மூல
வந்த வனன் மயிர்க்
காரேறு மன்னிடச்
சிந்தனை மாறச் சிவமக
மாகவே
விந்துவு மாருமெய்க் காயத்தில்
வித்திலே.” (27)

“விந்துவு நாதமும் விளைய
விளைந்தது
வந்தவிப் பல்லுயிர் மன்னு
யிருக் கெலா
மந்தமு மாதிய மா
மந்திரங்களும்
விந்து வடங்க விளையுஞ்
சிவோகமே.” (33)

இந்து மதத்தை அடைவதற்கு சிவோகம் கை கூடுவதற்கு-பேரின்பம் பெறுவதற்கு-விந்து நாதங்கள் ஒன்றுவதே, இன்றியமையாச் சாதனம், என்பது இவற்றால் வெள்ளிடையாகின்றது. இதனுற்றுன் ஆதி நூல் மதநூல் எனப்பட்டது. உலகத் தோற்றத்துக்கு, விந்து நாதமே அடிப்படை, இவற்றின் விளைவால் உலகு தோன்றியது-தோன்றிற்று. உடலுயிர் தோன்றின; பிரவிருத்தி உளதாயிற்று. யாவருக்கும் ஆதியும், அந்தமுமெனத் திகழும் அப்பு தத்வமாகிய விந்து சர்ரத்தில்-பிருதிவிதத்துவத்தில் நிறை கொண்டு அடங்குதலால் - உறைதலால், சிவலோகம் தலைப்படும் - வாய்மையான பிரமசரியம் சித்திக்கப் பெற்று நிவர்த்தி உளதாகும் என்க.

இவ்வண்மையைப் பின்வரும் பிரமாணம், அங்கை ஆமலகமென விளக்கிக் காட்டுகின்றது :—

புநாநூறு (ஐ, பா, 18, அடி, 17, முதல் 23, வரை)

“.....

தகுதி கேளினி
மிகுதியான
நீரின் றமைய யாக்கைக்
கெல்லா

முண்டி கொடுத்தோருயிர்
கொடுத்தோரே

யுண்டி முதற்றே
யுணவின் பிண்ட

முணவெனப் படுவது
நிலத் தொடுநீரே

நீரு நிலனும் புணரி
யோர்ன்

டூம்புமுயிரும் படைத்
த்சினேரே

(நீரும் நிலனு மென்றதால், அப்புதக்துவமாகிய விந்துவும், பிருதிவி தத்துவமாகிய உடம்பும், நிறை, கொண்டு கூடிக் குழைய வேண்டு மென்பது பெற்றும்) இதனால் மதமே-விந்து மதமே-இந்து மதமே, உலகத்துக்கு ஆதியும், அந்தமுமாம் என்பது வெள்ளிடையாதல் கண்டுகொள்க. இதனுற்றுன் ஆதிநூல் மதநூல் எனப்பட்டது. திரோதான மாயை தன்னைக் காட்டாமல் இருப்பதற்கு-தன்னைப் பிறர் அறியாமல் இருப்பதற்கு மறைந்திருக்கின்றனர்; நிறை முறை அறியாத உலகமாக்கஞ்கு, நிறை முறை இல்லாக் காமத்தை ஊட்டி அவர்களை அழிக்கின்றனர். நிறை முறை தழுவி ஒழுதும் மதநூற்காரிகட்குத் தன்னைக் காட்டி, “என் அருமை மைந்தன் நீ” என்பள்; “அழுதம் உண்ணவா, வா,” என்று கூவிக் கட்டி அணைத்திடுவள். இதனால் ஏடகத்து எழுதாமறை, இந்துமதம் என்னும் மதன் ஆகமநூல் - மதங்கைமம் என்பது நன்கு பெறப்படும். உலகிற்கு ஆதி இதுவே. இதனின்றும் பிரிந்தனவே தவைதம், அத்வைதம், விஷிஷ்டாத்வைதம் என அறிதற்பாற்று. நூல் என்றால் என்னை எனின், அது தான் ஒழுங்கு - கோடு - கரை - ஏறணி என்று கூறப்படும். நிறை முறையோடு கூடிய அகப்பயில்வு (அகத்தினை) புறப்பயில்வு (புறத்தினை) களால், படியேற்றம் பெறுதலே, எழுதா

மறையைக் கண்டு நித்தியத்து
வம் அடைதற்கு ஏற்ற சாதன
மாகும்; இருவினைப்பு மலபரி
பாகம் வாய்ந்து சத்திபாதம்
அமையப்பெற்று ஞானசத்தி
வடிவாய், அருளாய், வெளியாய்
உலகு கண்டிட மறைதற்கு
இன்றியமையாச் சாதனமாகும்.

உண்மை இன்னது என
அறியும் ஆற்றல் இல்லாத பலர்,
தங் களை மேதாவிகளைன்று
நினைந்தோ, வேறு எக்காரணத்
தாலோ, “இந்து மதத்திற்கு
ஆபத்து வந்துவிட்டது! இனி,
வாளா கிடத்தல் முடியாது!
இந்து மதத்தைக் காப்பாற்ற
வேண்டும். சேரவாரும் ஐகத்
தீரே!” என்று உண்மையை
உணர்ந்தவர்கள் போல, தங்கள்
அறியாமை மேலீட்டினால் அல
றிக் கூவுகின்றனர்; ஒலமிடுகின்
றனர். இது பாவம்! பாவம்!!
இவர்கள் நிலைமை மிகப் பரி
தாபகரமானது என்பது மிகை
யன்று.

இயற்கை நெறியானதும்,
அகில சீவ வர்க்கங்களாகிய
தாவரசங்கமங்களுக் கி ன் றி
யமையாததுமான, “அருந்தல்,
பொருந்தல், அனந்தல்” என்
னும் இம்முன்று அசைவுகளாகிய
நிகழ்ச்சிகளையே, அடிப்
படியான அநுட்டானங்களாகக்
கொண்டு, அவ் அநுட்டானங்
களை, ஆசான் அருளால், நிறை,
முறை யாகப் பஞ்சீகரணிப்பத
னால், (உறவு செய்வதனால்)
நிறை பெற்று உய்தியடைவதே
முறை என்பதூவும், இதுவே

நாடகம்

அறிவைக் காணவேண்டு
மென்று வரும்வரையன்றி
உடம்பைக் காண வரும்வரை
நாடகம் செழிக்கப் போவ
தில்லை.

—பேர்ணுட்சா

வேதாகமபுராண இதிகாசங்க
ளால், திரோபவமாக பல்லாற்று
னும் வலியுறுத்தப்படும் அறத்
தாறு என்பதூவும், இதுதான்
இந்துமதமும் அதன் கொள்கை
கரும் என்பதூஉம், இதை
விடுத்து வேறு தடத்தால்
உண்மைமுத்தி அடையமுடியா
தென்பதூஉம், வெளிடை
மலை போன்ற உண்மையாத
லால், இத்துணைச் சிறப்பு
வாய்ந்த இந்துமதம் அழிக்கப்
படும் - இறந்துபடும் என்று
கூறுவார் உளரேல் என்று கூறு
அவர் கூற்றை ஏற்பார் உளரோ?
என்பது கடா. அறிஞர் இதனை
நன்காராய்ந்து, உண்மை
கடைப்பிடிப்பாராக. இதுதாறும்
கூறியவைகளால் சுகல சீவராசி
கட்கும் உரிய சத்திய நெறியே,
இந்து மதம் என்பதும், அதுவே
கைவநன்னெறியாம் என்பதும்,
மெய்யடியாரெல்லாம் இந்து
மதத்தவரே என்பதும், அகப்
பொருள், கோவை என்பனவும்,
இருக்கு முதலிய வேதங்களும்,
நுதலிய பொருளும் அதுவே
என்பதும் ஒருவாறு உணரப்
படும்.

தொடரும்.

MINORITY LANGUAGE RIGHTS IN SOME MULTILINGUAL STATES

BY: K. KULARATNAM

Article 2 of the Universal Declaration of Human Rights proclaims :

“ Everyone is entitled to all the rights and freedoms set forth in this Declaration, without distinction, of any kind, such as race, colour, sex, language, religion, political or other opinion, national or social origin, property, birth or other status”.....

Peace and prosperity founded on “ peace between languages ” is a well-established fact in most multilingual countries today, as this is an essential pre-requisite and sine-qua-non for economic and social development and national progress. Linguistic chauvinism, religious fanaticism, etc., have no place in the modern world. Some examples of countries which have solved their language problems satisfactorily are cited below, in alphabetical order :

Belgium :

Belgium has an area less than half that of Ceylon and

a population about equal. The people are derived from two divergent stocks : Flemings and Walloons, “ but their long and peaceful co-existence side by side is one of the wonders of history ”. The Fleming is fundamentally Germanic and the Walloon is Celt. The Flemings still speak Flemish and the great majority of the Wallons speak French, though in the Ardennes, there are Walloons who speak Romance (true Walloon). The Flemings know only their own language and are strangers in a Walloon district. Racially, the Fleming is far nearer the Dutchman and his language too is similar.

The political constitution of Belgium has, therefore, had to be adapted to the DUAL character of the people and this is intimately reflected in the administrative system. Belgium is divided into nine West Flanders, Hainaut provinces: East Flanders, Brabant, Antwerp, Namur, Liege, Limbourg, part) and Luxembourg (part). Every province is in its way a STATE. Local autonomy reigns supreme.

The vast majority of Belgians are Roman Catholics; however, there is no recognised "State" religion, the Constitution makers of 1830 having "impressed on their posterity the soundness of a dictum of one of their members" that "There is no more connection between the State and Religion than between the State and Geometry". Of the two State Universities, Ghent and Liege, Ghent was converted into Flemish University in 1930.

The Flemings live in North Belgium and the Walloons (French-speaking) in the South and so, Brussels city is called "a Walloons island in a Flemish sea". BOTH Flemish and French

enjoy equal status as the official languages of the country.

CANADA:

The present Dominion of Canada was established as a Federation of all the then occupied provinces of that country in 1867". At that time many British Canadians felt that the French Canadians should be dragooned into Britishers by forcing English on them; that Catholicism (religion of the majority of French Canadians) if not actually suppressed, should be ignored and that the French language should be rigorously excluded from all public proceedings.

Since then, Canada's mental horizons have widened and there has been a steady return to sanity in politics as in all other matters. And Canada has grown as a nation of TWO CULTURES, English and French, with the centre of her French traditions in its traditional homeland, viz: the Province of Quebec, which also houses the largest city of Canada, Montreal with about 1.8 million people. Out of a total population of about 16 millions in Canada, about 4.7

millions live in Quebec, and 82 per cent of Quebec's population is French-speaking. In addition, there are about another one million French-speaking people in other parts of Canada.

English and French have, both, been established as Canada's official languages, and both are used in the Federal Parliament, in the Courts and in documents.

There is absolute equality among the religions. 43 p. c. of the population are Roman Catholics, 21 p. c. adhere to the United Protestant Church, 15 p. c. are Anglicans etc. A former Prime Minister, Louis St. Laurent, was a French-speaking Catholic. Even Queen Elizabeth, when she addressed the Canadian Parliament a few years ago, had to deliver her speech in French also. The ten provinces of the Federation have each a separate parliament and administration. In Quebec, two Universities, Laval University and the University of Montreal use French as the medium of instruction and the others are bilingual, as also the University of Ottawa (in the Federal Capital).

"The English-speaking and French-speaking people are now pulling together pretty well in politics, and have each the welfare, according to their different lights, of the country at heart; yet they have little in common as individuals and scarcely mix at all in private life. This is of less consequence, as with certain exceptions they occupy different parts of the country. The Roman Church does not favour mixed (in religion) marriages and as the two peoples have different traditions and ideas, there is nothing to break these down". Nevertheless Canada is not merely maintaining, but strengthening her solidarity as a nation, guided by the dictum, "Unity in diversity is superior to Unity in Uniformity", and has evolved a basis for the peaceful co-existence of nationalism with parochial sentiment.

In Oct. 1964, when the Federal/Provincial Constitutional Conference unanimously agreed on a formula to repatriate the Constitution, provision was even made for the French text of the amending formula to be included in the

Bill to be submitted to the Parliament of the United Kingdom, thus making the texts in both languages official for the new Constitution.

CZECHOSLOVAKIA

The name of this country itself was artificially coined to embody the equality of the two linguistic groups inhabiting it, regardless of their numerical proportions, viz: the Czechs and the Slovaks. The equality of status for both languages is carried ad infinitum, sometimes even to absurd limits, because every thing that is published in the Czech language has to appear in Slovak also. Thus infinite pains are taken to ensure "communal" harmony and good-will, through absolute parity for the two peoples of the country. When the national anthem has to be sung or played, it takes double the time, because there are two separate anthems (not mere translations of one), viz: "Where is my home" (Czech) and "Lightning flashes over the Tatra" (Slovak).

Czechoslovakia has about double the area of Ceylon, with a population of about 15 millions, of which about

ten are in the Czech lands and five in the Slovak lands. But actually, only about 9 million are Czechs and 4 million Slovaks, the rest being other minorities like Hungarians, Germans and Poles.

Within the Czechoslovak Republic, Article VIII of the Constitution makes special provisions for the Slovak nation as follows:

(a) The State power in Slovakia shall be vested in and executed by the Slovak National Organs, which shall represent the national individuality of the Slovak nation.

(b) The Slovak National Organs shall ensure the equality of the Czechs and Slovaks in the spirit of the Peoples' Democracy. All Organs of the Republic shall endeavour, in co-operation with Slovak National Organs, to ensure that equally favourable conditions be created for the economic, cultural and social life for both nations".

In Charles University, Prague, founded 1348, both Czech and Slovak are used, while in Brno University, it is mostly Czech and in Comenius University, Bratislava, it is mainly Slovak.

Finland:

Finland has two national official languages : the majority of the population speaks Finnish, a language which does not belong to the Indo-European family, but is related to Estonia and more-remotely Hungarian. The other national language is Swedish, which is spoken along the southern coast along the Gulf of Finland, in the S. W. Islands, in the whole island and on the western shores along Gulf of Bothnia. Most of the larger towns in these areas have, however, Finnish - speaking majorities. According to the 1953 Census, the Swedish-speaking population comprised nearly 350,000 persons, or about 8.6 p.c. of the total population of Finland of well over 4 millions.

Soon after Finland achieved independence in 1917, new legislation was enacted regarding language. The Constitution of 1919 contains the following provisions :

"Finnish and Swedish shall be the national language of the Republic".

"The right of all Finnish citizens to use their mother tongue, whether Finnish or Swedish, in court and in dealing with administrative authorities, and to obtain from them documents in these languages, shall be guaranteed by law; the rights of the Finnish-speaking and Swedish-speaking populations of the country shall be safe-guarded by the State upon an identical basis."

"The State shall provide for the intellectual and economic needs of the Finnish-speaking and the Swedish-speaking populations upon a similar basis." "Laws, decrees and bills submitted by the Government to Parliament, and replies, recommendations and other documents addressed by Parliament to the Government shall be drawn up in both Finnish and Swedish".

(continued)

'கலைவாணி' தமிழ்ப் பண்பாட்டுத் திங்களிதழைக் கலைவாணி அச்சக்தத்தில் அச்சிட்டுவெளியிடுவர் : கு. வி. தம்பித்துவர ஜே. பி. முகவரி 10, பிரதான வீதி, யாழ்ப்பாணம், இலங்கை.
ஆசிரியர்: வித்துவான் புலவர் பி. ஆனந்தராயர் (வேல்மாறன்)

— தேவை —

‘கலைவாணி’ மொத்த விற்பனை
உரிமையாளர் (எஜன்டஸ்) தேவை.

தொடர்புகொள்ள விரும்புவோர் கீழ்க்காணும்
அம் விற்பனை நிலையங்களுடன்
தொடர்பு கொள்ளவும்

கலைவாணி புத்தக நிலையம்,

10, பிரதான வீதி,	:	:	யாழ்ப்பாணம்
130, திருகோணமலை வீதி,	:	:	கண்ணடி.
23, மெயின் வீதி,	:	:	மட்டக்களப்பு.

பாரிசு

சுதா இந்திர மாலை

எடுத்து/கீழ்

க.க.என்.கண்ண